

ERIC de NOORMAN

door
HANS G. KRESSE

HET STENEN BEELD · GEVANGENEN DER ROMEINEN

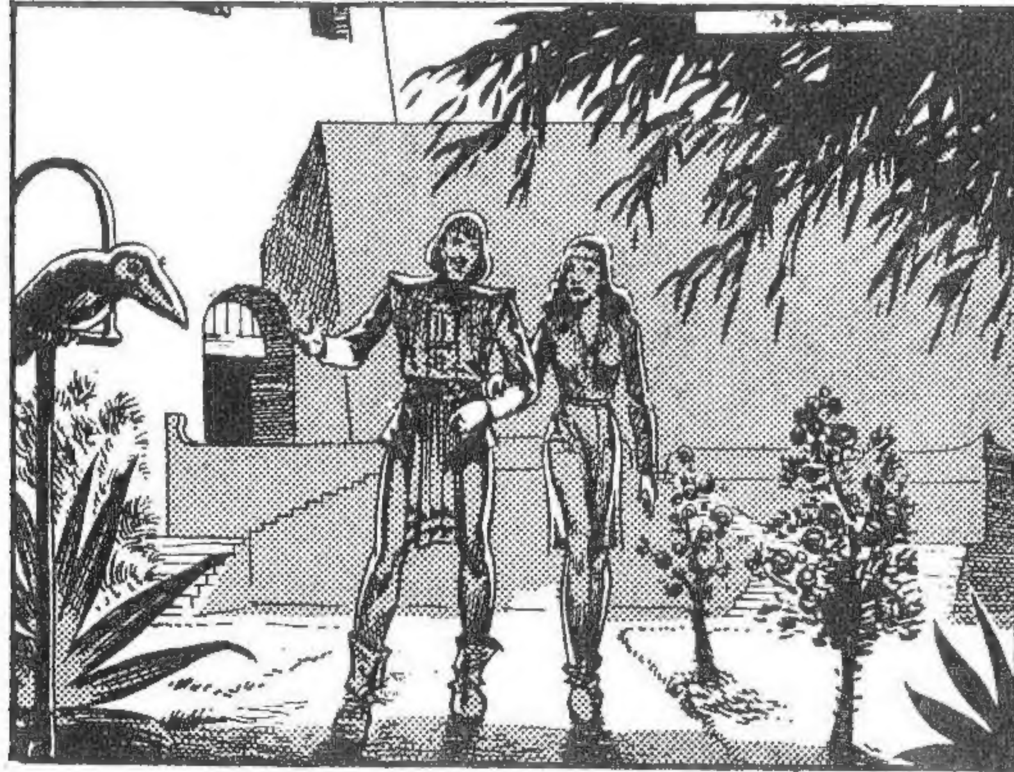

Nadat Eric met behulp van Winonah en de dwerg erin geslaagd is voor Dzilah het Water des Levens te bemachtigen, geeft deze Eric te kennen dat het hem weliswaar vrijstaat naar zijn land te vertrekken, maar dat zij het op prijs zal stellen als zij nog een tijdje zouden willen blijven.
Dzilah laat zich van haar beminnelijkste kant zien; zij is vrolijk, gul en hartelijk, zodat Eric van dag tot dag zijn vertrek uitstelt. Dat is helemaal niet naar de zin van Pum-Pum.
Eric komt echter steeds meer in de ban van Dzilah's bekoorlijkheid en hij begint ernstig te overwegen hun vertrek nog wat langer uit te stellen. Winonah kijkt Eric bezorgd en verdrietig aan; zij zegt niets. Hoe kan zij spreken over het bange voorgevoel dat haar bekruipt?

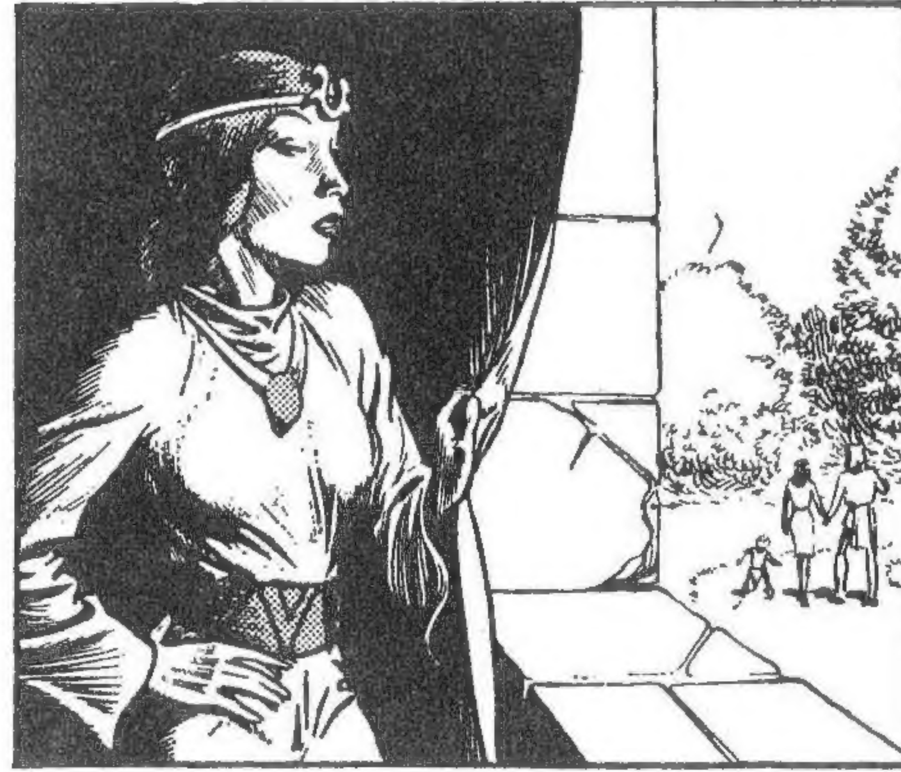

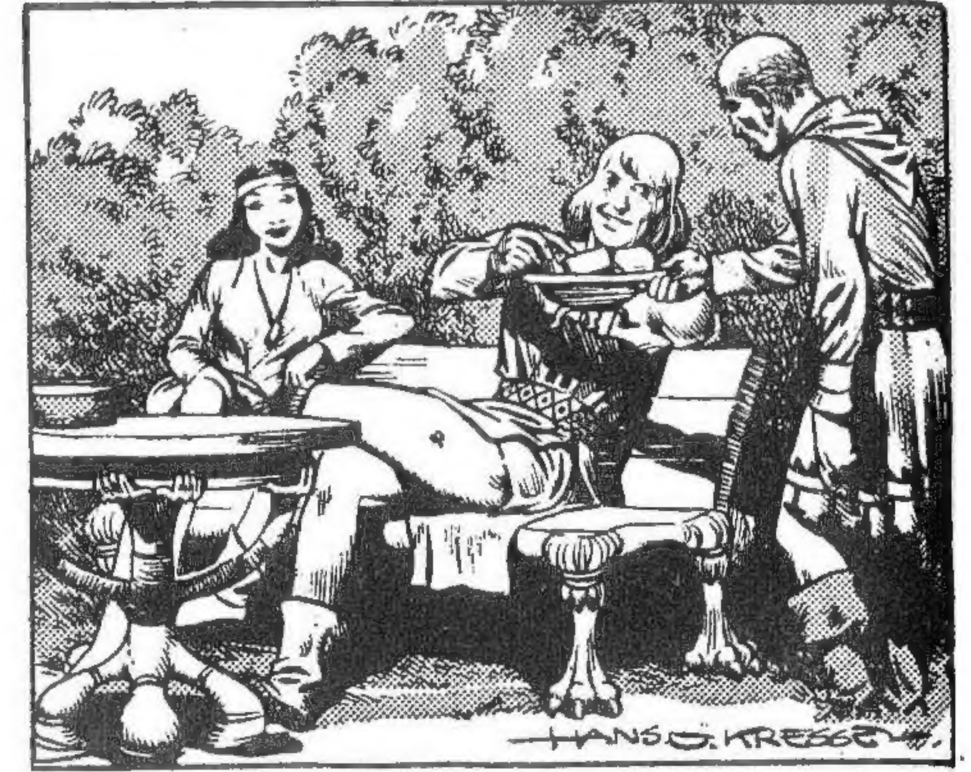

Al een hele tijd hebben Eric en Winonah Dzogolo gemist: nergens is de trouwe neger te vinden en Eric is al van plan het eens te gaan onderzoeken, als bij een maaltijd tot zijn verbazing Dzogolo als bediende optreedt. Het vreemde is echter dat de neger, die toch erg aan Winonah en Eric was gehecht, geen enkele blijk van herkenning geeft. Hij verwijdert zich weer zonder een woord te hebben gesproken. Als hij weg is vraagt Eric: „Wat heeft dat vreemde gedrag van mijn trouwe vriend Dzogolo te beduiden?" „Ik kan hem goed gebruiken," antwoordt Dzilah kalm, „hij is trouw, groot en sterk en daarom maakte ik dat hij u vergat. Vergeef mij dat ik u niet eerder inlichtte," — het is alsof haar halfgesloten ogen dreigen – „maar zo is nu eenmaal m'n gewoonte."
Na deze woorden volgt een stilte. Eric is een beetje van zijn stuk gebracht. Maar Winonah is diep getroffen. Al haar voorgevoelens komen weer boven. „Oh, Eric," smeekt ze als ze alleen zijn, „laten wij toch weggaan. Wat is dat voor een manier van doen met die goede Dzogolo. Ik heb zo'n angstig voorgevoel, ik zie onheil naderen!" Eric omarmt haar en tracht haar gerust te stellen. Geen van beiden zien hoe het gordijn opzijgeschoven wordt. Het is Dzilah die dit tafereel met boosaardige blikken gadeslaat.

Onbewust van Dzilah's dubbelhartigheid, genieten Eric en Winonah van de rust en de weelde op de burcht. Vaak wandelen ze in de uitgestrekte tuinen en dan vertelt Eric zijn vrouw over zijn eigen land; hoe koud het daar kan zijn met sneeuw en ijs, hetgeen Winonah haast niet begrijpen kan. Zij bewonderen de prachtige planten, bloemen en dieren en ook Pum-Pum gaat vaak mee. Op zekere dag, als zij weer aan het wandelen zijn, kijkt Pum-Pum toevallig om. Nog juist ziet hij, hoe achter het dichtvallende gordijn Dzilah hen stond na te kijken. Hij vertelt niets van zijn ontdekking, maar beslist op zijn hoede te blijven en hier en daar eens rond te neuzen. Dit is voor hem niet moeilijk, want Dzilah keurt hem geen blik waardig, daar zij hem als een kinderlijk en onbenullig wezen beschouwt. Overal kan hij ongehinderd lopen en dat komt hem nu goed van pas.

Eric en Winonah gaan naar een bank om wat te rusten. Pum-Pum loopt nog even door en even later verschijnt een dienaar met een blad, waarop wat vruchten en een briefje.

Het briefje bevat de mededeling dat Dzilah Eric voor zijn vertrek nog één gunst wil vragen. Zij verzoekt hen daarom 's avonds op haar kamer te komen. Tijdens deze bijeenkomst vraagt Dzilah hem wanneer hij wenst te vertrekken, omdat ze graag zou willen dat hij nog een kleine opdracht voor haar uitvoerde. „Maar ja, als het te veel tijd neemt, zal ik iemand anders zien te vinden. Hoewel," zegt ze met een betekenisvolle glimlach, „dat niet gemakkelijk zal zijn, want mannen zoals u zijn zeldzaam . . ." „Deel mij slechts uw wens mee. Na al uw gastvrijheid kan ik moeilijk vertrekken zonder tenminste getracht te hebben er iets tegenover te stellen," antwoordt Eric en Winonah kan haast niet anders dan toestemmen. Dzilah doet dan een enigszins verward verhaal van een ruïne in een bos, twee dagen reizen ver, waar een schat begraven is die aan haar familie heeft behoord. Zij stippelt de weg uit die hij moet gaan en waar hij precies de ruïne kan vinden. Winonah is zeer droevig gestemd. Zij smeekt Eric Pum-Pum mee te nemen, waarin hij toestemt. Vergeefs tracht Eric zijn vrouw gerust te stellen. Hij wil haar wat opvrolijken en belooft haar dat ze, dadelijk na zijn terugkeer, de reis naar het Noorden zullen aanvaarden. „En dan, zegt hij, „begint ons leven pas goed!"

Tenslotte schikt Winonah zich in het onvermijdelijke. De volgende dag vertrekt Eric en Pum-Pum gaat mee; hiertegen heeft Dzilah geen bezwaar. Dzilah voorziet Eric van „wonderpijlen" en mondvoorraad. Nogmaals legt zij hem de weg uit en drukt hem strikte geheimhouding op het hart. „Na de vijfde zonsopgang kunt gij weer terug zijn, mijn lieve vriend." Winonah, die reeds afscheid van haar echtgenoot heeft genomen, slaat met lede ogen het vertrek gade. Zij voelt zich aangegrepen door een nameloze angst, doch wat kan zij doen? Zij wordt lusteloos en schuw, met die steeds aanwezige angst in haar hart. Dzilah huichelt medelijden en doet alsof zij Winonah helpen wil. „Hier, deze oude vriend zal u beschermen . . ." Zij opent een gordijn en daar staat in een nis, als uit marmer gehouwen, roerloos en met starende ogen, Dzogolo. Die aanblik is niet bepaald geschikt om Winonah gerust te stellen. De neger herkent haar blijkbaar nog steeds niet. Hij kijkt naar haar met starre blik. Winonah voelt zich nu geheel de moed ontzinken, hetgeen Dzilah haast onmerkbaar doet lachen. Zij weet, dat Dzogolo Winonah niet alleen zal laten tot haar terugkeer, en nu begeeft zij zich vlug naar een kamer hoog in de toren van het gebouw. In 't donker vindt Dzilah zonder moeite haar weg. De glinsterende ogen die haar bewegingen van een afstandje volgen, storen haar niet. Zij steekt een kaars aan en opent een dik boek, waarin zij gejaagd begint te bladeren.

Eindelijk vindt ze wat ze zoekt. Heel zacht begint ze te praten. Intussen zoekt ze in een kast en vult een bak met vloeistof en poeder. De bak wordt op een soort vuurtest gezet, die zij aansteekt. De kamer is nu bijna geheel verlicht door het helle vuur en allerlei vreemde voorwerpen worden zichtbaar. Als de vloeistof in de bak borrelt en kookt, kijkt Dzilah in het boek. Daarna strekt zij beide handen boven de bak uit en spreekt hardop enige woorden. Als het vuur gedoofd is, vult Dzilah een kruik met de vloeistof, blaast de kaars uit en begeeft zich weer naar beneden. Winonah zit lusteloos in een hoekje als Dzilah binnenkomt. Deze zendt Dzogolo weg. Met schijnheilige vriendelijkheid komt ze naar Winonah toe. „Lieve vriendin," zegt zij. „Waarom toch zo treurig? Uw echtgenoot zal al spoedig weer hier zijn; geloof mij, er dreigt hem geen gevaar! Kom, ik zal een opwekkende drank schenken." Zij klapt in haar handen waarop een dienaar verschijnt met een kruik op een blad en twee roemers. Op een wenk van Dzilah verwijdert de dienaar zich en zij schenkt zelf de drank. „Komaan, drink!" zegt de vrouw, „het zal u goed doen," en zij heft zelf haar roemer op. Winonah zet het glas aan haar lippen en drinkt. De smaak is overheerlijk en zij neemt nog een slokje. Doch opeens voelt zij nu een hevige, brandende pijn, alsof gloeiende messen haar lichaam snijden en het wordt steeds erger. Zij wil gillen, doch kan niet . . .

Een wonderlijk gevoel komt over haar. Het is alsof ze ineenkrimpt. Achter haar klinkt een duivelse lach: „Zie in de spiegel," roept Dzilah, „zie in de spiegel, dwaas!" Winonah draait zich om en zij stoot een jammerende kreet uit. Een stokoude vrouw, mager, vervallen, doch met háár hoofdband en háár sieraad om de hals, ziet haar aan vanuit het glas. Afwerend strekt ze de handen uit. „Neen!" gilt ze, „neen, dat ben ik niet!" Een schaterlach doet haar gillen. „Ja, ja, je bent het wél!" krijst Dzilah. „Kijk goed, ha, ha." Nu wendt Winonah zich met smekend gevouwen handen tot haar kwelgeest. „Wat heb ik misdaan, dat u mij zo behandelt?" vraagt ze met een beverige oude stem. „Ha," zegt Dzilah, „jij staat mij in de weg. Je echtgenoot wil ik! Ik bemin hem; jou doden kan ik niet, dat zou onheil brengen volgens de boeken en bovendien, de geest van een gedode medeminnares laat haar moordenaar niet met rust. Neen, dit was het enige dat ik kon doen. Ik zal je eten en drinken zelf brengen! Ga mee! Ik heb ervoor gezorgd dat niemand ons kan zien."

Intussen gaat Eric met Pum-Pum de weg die Dzilah hem aangegeven heeft. Het bos wordt hier steeds hoger en dichter en op een gegeven ogenblik zijn zij op de plaats waar volgens Dzilah de ruïne van het kasteel moet zijn. Voorzichtig lopen ze nu voort . . .

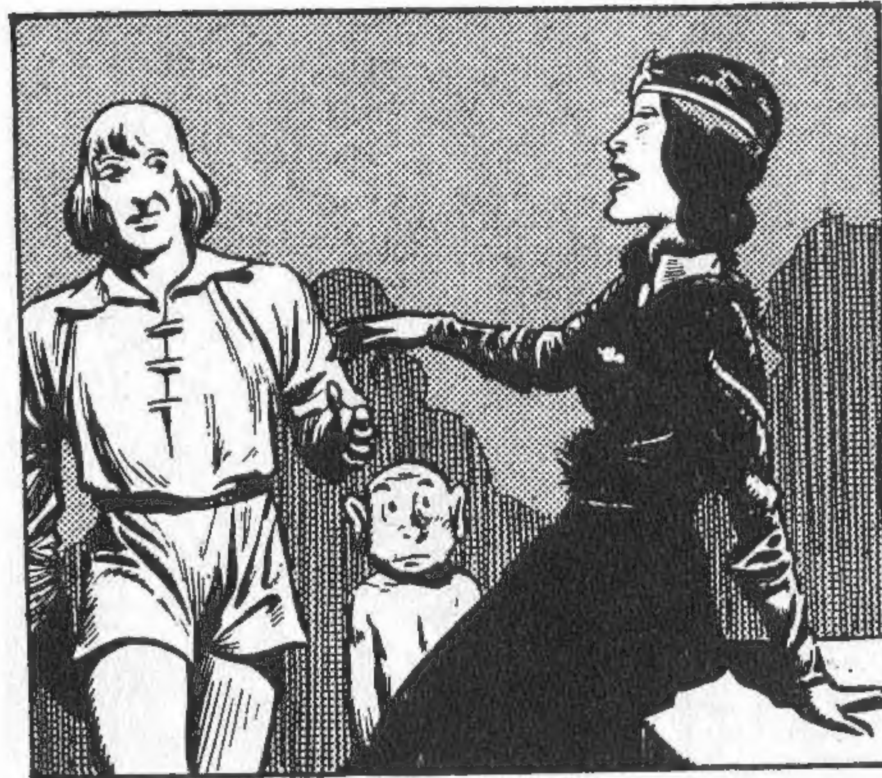

Verwonderd kijkt Eric in het rond. Er is niets bijzonders te zien. Het wantrouwen van Pum-Pum is alweer gewekt. „Wij oppassen," zegt hij, steeds achteromziend, „Mij vinden heel raar!" Ze dringen dieper het hoge, donkere woud in, maar een ruïne vinden ze niet. En tóch, toch zouden ze er reeds lang voorbij moeten zijn . . .
Een poosje dwalen zij nog door de mooie omgeving. Vreemde planten en bloemen en machtige, hoge, dikke bomen, doch van een ruïne geen spoor. Pum-Pum dringt aan op terugkeren en hij krijgt opeens haast. „Gauw, mij denken, wij met lelijk doel hierheen gestuurd door gekke vrouw, gauw terug!" Eric wil dit niet geloven, maar besluit ook maar terug te keren, want verder zoeken is toch nutteloos. Hij staat in gedachten even stil en plotseling is het alsof hij Winonah's stem hoort zoals zij sprak de avond voor zijn vertrek: „Ik ben zo bang!" Duidelijk hoort hij zijn naam roepen, met een angstige klank, en daarop nog eens: „Eric! Eric!" Hij kijkt om zich heen en ziet slechts het bos en Pum-Pum die hem angstig aanstaart. Wat kan dit betekenen? Wat gebeurt er?

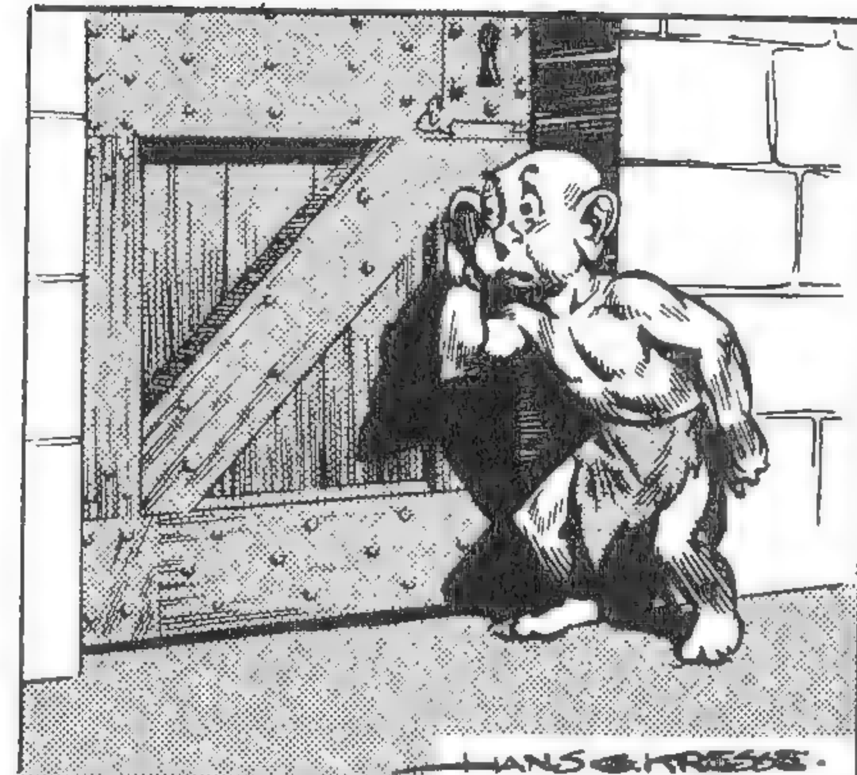

Doordat Pum-Pum hem onzacht aan zijn arm trekt komt Eric tot zichzelf. Hij begrijpt niet wat hem bezielde. „Jij lijken dronken!" zegt Pum-Pum kwaad. Zij keren dus onverrichter zake terug en Dzilah doet erg teleurgesteld als blijkt dat hij niets gevonden heeft. Ze vertelt dan dat Winonah hem achterna gegaan is. „Vanavond zal ik u enige dingen mededelen," zegt ze. „Het is hier niet gevaarlijk in de buurt en de mannen brengen haar weer veilig thuis. Morgen is ze hier," besluit Dzilah met een dubbelzinnig lachje. „Kom intussen bij mij het avondmaal gebruiken!

Zo geschiedt het, en 's avonds wordt bij kaarslicht een heerlijke maaltijd opgediend voor hen alleen. „Nu zal ik u vertellen," lispelt ze, „over het besluit van uw gemalin, u te volgen. Maar proef eerst eens van mijn nieuwe wijn; een zéér bijzonder soort." Met een glimlach gaat ze naar een kast en haalt een kruik met roemers te voorschijn. Eric vindt deze inval van Dzilah wel wat vreemd; hij heeft er bovendien niet veel zin in nu wijn te drinken. Zonder een woord te spreken reikt zij hem een glas met donkerrode wijn, glinsterend in het kaarslicht. Een wantrouwende blik komt in Erics ogen, maar Dzilah schijnt het niet te merken. Met een instinctieve aarzeling, neemt Eric een slok . . .

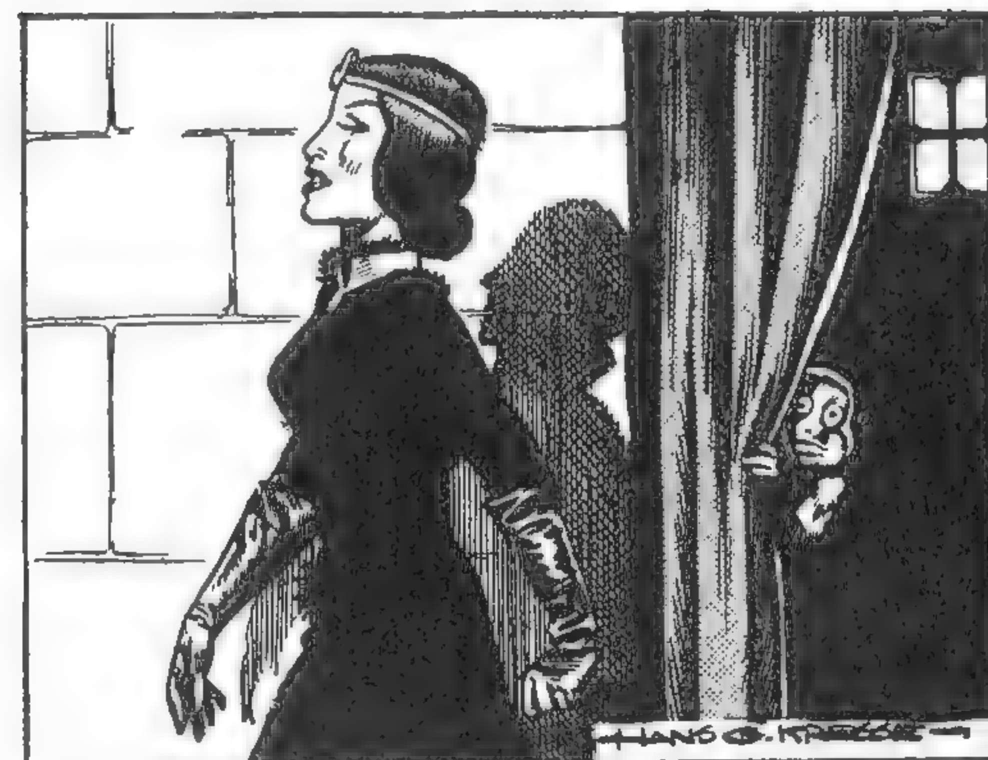

Dzilah slaat hem gespannen gade. Het schijnt dat de drank hem bevalt, want hij ledigt het glas in één teug tot op de bodem. Even is hij als verdoofd: dan kijkt hij Dzilah aan en lacht . . . Het is hem vreemd te moede, een aangenaam gevoel doorstroomt hem en hij vindt het prettig dat Dzilah bij hem is. Flauwtjes bedenkt hij dat hem dit nog nooit is opgevallen, en tevergeefs poogt hij zich iets te herinneren. Maar als Dzilah nader komt en hem steeds blijft aanzien, doet hij geen moeite zich te verzetten. Hij voelt alleen hoe onstuimig zijn hart klopt. Het is de door de tovenares gebrouwen liefdesdrank die werkt. Hij is verliefd geworden op deze gevaarlijke vrouw en heeft zelfs het bestaan van Winonah vergeten. Dzilah heeft haar doel bereikt. Een triomfantelijk lachje speelt om haar lippen, die de eerste liefdeskus verwachten . . .

Intussen heeft Pum-Pum niet stilgezeten en overal naar Winonah gezocht. Hij gelooft helemaal niet dat zij weg is gegaan om Eric te zoeken. Zo komt hij bij de deur van Dzilah's kamer en hoort daar zacht gelach en gefluister. Wijs knikt het ventje met zijn bolle kopje en zegt in zichzelf: Mij dit wel gedacht, maar dat-zo-maar-niet-gaan. Pum-Pum steken stokje voor streken lelijk wijf, wacht maar!" Hij verwijdert zich zachtjes.

Eric, die nog slechts leeft voor zijn liefde voor Dzilah, brengt al zijn tijd met haar door en denkt niet meer over weggaan. Dzilah omringt hem met weelde, en voldoet aan al zijn wensen. Pum-Pum wordt totaal over het hoofd gezien en hij maakt daar dankbaar gebruik van. Hij scharrelt overal rond en niemand houdt hem tegen. Vaak betrapt Pum-Pum de beide geliefden in een teder samenzijn, wat het kleine kereltje het hoofd doet schudden in radeloos onbegrip, en soms, als hij Eric eens alleen spreekt, vraagt hij: „Wanneer wij weggaan?" Dan lacht Eric en zegt: „Morgen; overmorgen . . .?!"

Pum-Pum heeft reeds lang ontdekt dat Dzilah iedere avond verdwijnt en op een keer ziet hij kans haar achterna te gaan. Hij verstopt zich achter een gordijn in de gang. Ze komt regelrecht op hem af, haar ogen op het gordijn gericht. Pum-Pum rilt van angst en denkt: „Ze kan er doorheen kijken!" Als zij vlak bij hem is begint ze plotseling te lachen en zijn hart staat bijna stil van schrik. Hij blijft als versteend staan maar ze loopt door. Even staat Pum-Pum besluiteloos. Dan, al zijn moed bijeenrapend, sluipt hij de gang in, achter de tovenares aan . . .

Op zijn tenen, met kloppend hart, volgt Pum-Pum Dzilah ... De gang lijkt eindeloos en er brandt geen licht, zodat de kleine man moet opletten waar hij loopt. Voor zich hoort hij de voetstappen van de vrouw ... Zij schijnt niets gemerkt te hebben. Eensklaps maakt de donkere gang een scherpe bocht en nu ziet Pum-Pum Dzilah, scherp afgetekend tegen het licht van een tweetal kaarsen, die langs beide zijden van een zware eikenhouten deur in de muur bevestigd zijn. De vrouw neemt een der kaarsen uit de luchter en terwijl Pum-Pum gespannen toekijkt, opent zij de deur en betreedt de donkere geheimzinnige ruimte vóór haar. Pum-Pum wacht tot Dzilah in de donkere gang verdwenen is en dan komt hij voorzichtig te voorschijn. De deur blijkt de toegang tot een lange trap te zijn en de dwerg is juist op tijd, om de tovenares om een bocht te zien verdwijnen. Op veilige afstand volgt hij haar, de trap af. Stommelend in het duister houdt hij angstvallig het licht van Dzilah's kaars in het oog, maar dan, plotseling, is het aardedonker. Pum-Pum begint verschrikt te rennen. Hij hoort ratten en ander ongedierte langs zijn voeten vluchten. Opeens merkt de dwerg dat hij zich in een grote ruimte bevindt. In de verte, spookachtig, schijnt flauwtjes een licht: Dzilah's kaars. Op zijn tenen rent Pum-Pum erachteraan. Bij het schijnsel van de kaars ziet hij nu ook waar hij zich bevindt. Het is een groot gewelf: de catacomben van de burcht ... En daar, vóór hem, loopt Dzilah, de kaars hoog boven haar hoofd, als een spookverschijning tussen de reusachtige pilaren. Waarheen gaat zij? Wat zoekt zij in deze griezelige, klamme omgeving?

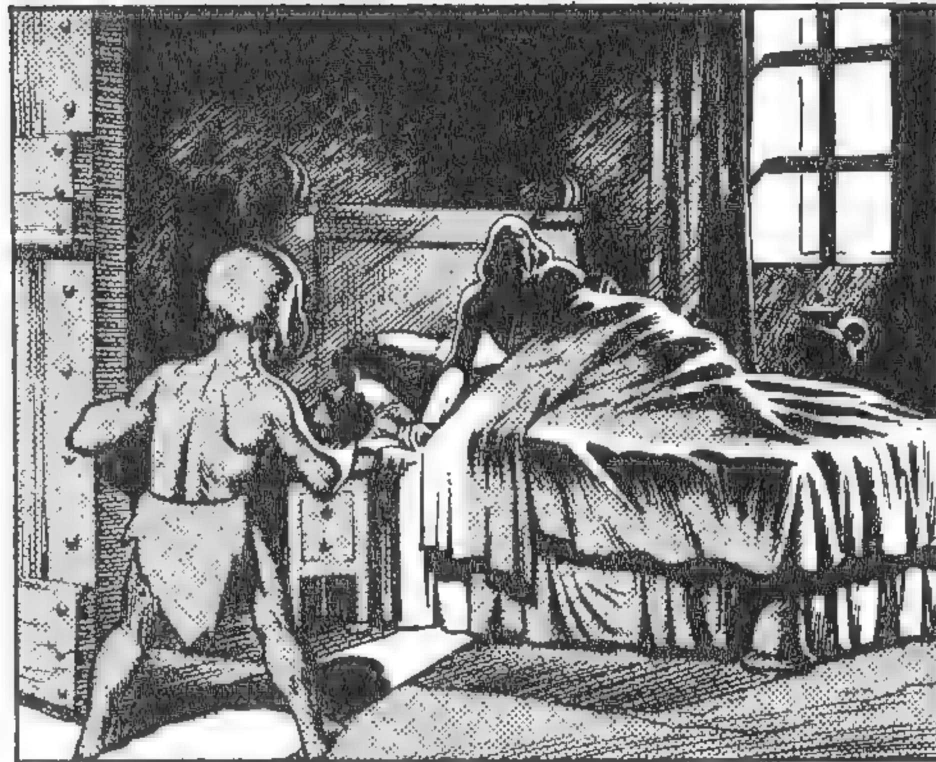

Op een afstand volgt het mannetje Dzilah en als zij een wending maakt duikt hij vlug achter een pilaar weg. Zodoende ziet hij niet, maar hoort hij, hoe ze een deur opent, die ze niet achter zich sluit. Stemmen klinken. Pum-Pum vat moed en van pilaar tot pilaar glippend nadert hij tot hij de stemmen verstaan kan. Als Dzilah de deur van de kerker opent staat een oud, gekromd wijfje van een houten brits op en nadert haar met schuifelpasjes . . . Een lelijke grijns verspreidt zich over het gelaat van de heks. „Hoe bevalt u mijn gastvrijheid?" giechelt zij. Het oude vrouwtje kreunt klaaglijk en met een krakende stem zegt zij: „Wat heb ik misdreven? Wat doet u met mijn Eric? Waar is hij? Oh, waarom hebt u mij veranderd in een lelijk, oud wijf . . ." Ontsteld heeft Pum-Pum deze woorden gehoord en langzaam begrijpt hij. Daar, achter die deur, heeft Dzilah Winonah opgesloten. En zij schijnt van uiterlijk veranderd te zijn. Een grote woede maakt zich van het kereltje meester en hij vervloekt zijn machteloosheid. Als Dzilah weer uit de cel komt en deze afsluit, hoort hij Winonah van binnen tegen de zware deur bonzen en om hulp roepen. Onbewogen gaat Dzilah naar een gleuf in de muur, waar ze de sleutel van de deur verbergt. Pum-Pum gluurt brutaal om de pilaar heen en vergeet helemaal het gevaar waarin hij zich hierdoor bevindt.

Het geluk is met hem. Dzilah heeft hem niet gezien. Nu moet hij weer maken dat hij vóór Dzilah uit de catacombe komt, zodat hij niet opgesloten wordt. Achter de pilaren omsluipend komt Pum-Pum vóór haar op de trap, die hij moedig in het donker gaat beklimmen. Hij wil dadelijk Eric waarschuwen. Het arme ventje is helemaal ontdaan van wat hij gehoord heeft en hij heeft maar één doel: Winonah uit haar kerker verlossen. Nu hij de weg kent gaat hij zo vlug mogelijk naar de kamer van Eric. Deze ontwaakt dadelijk als zijn deur piepend opengaat, en zit meteen rechtop in bed, gewend als hij is in zijn slaap waakzaam te zijn. In het van buiten komende licht ziet Eric de kleine gedaante van Pum-Pum voorzichtig naar binnen sluipen. Het kleine mannetje smeekt hem vlug op te staan en met hem mee te gaan. Struikelend over zijn woorden vertelt de dwerg wat hij ontdekt heeft. „U meegaan, Winonah redden, uw vrouw, zij lelijk en oud, maar toch vrouw van u. Zij gevangen en behekst. Later weer mooi, jong," zegt hij. Eric begrijpt er niets van. Hij voelt er niet veel voor zijn bed te verlaten, maar als Pum-Pum aanhoudt en de naam Winonah herhaalt: Winonah, Winonah, steeds weer met aandrang, is het alsof er iets in zijn gedachten met geweld naar buiten wil dringen. „Winonah?" zegt hij zachtjes voor zich uit. Pum-Pum kijkt hem vol verwachting aan. Zou zijn meester het zich weer herinneren?

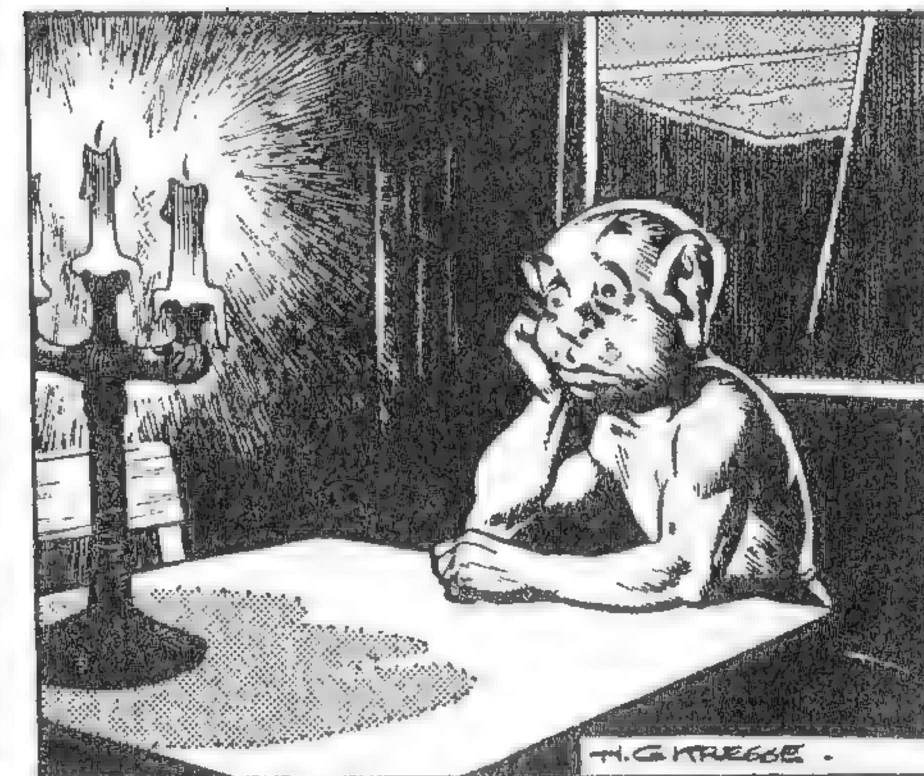

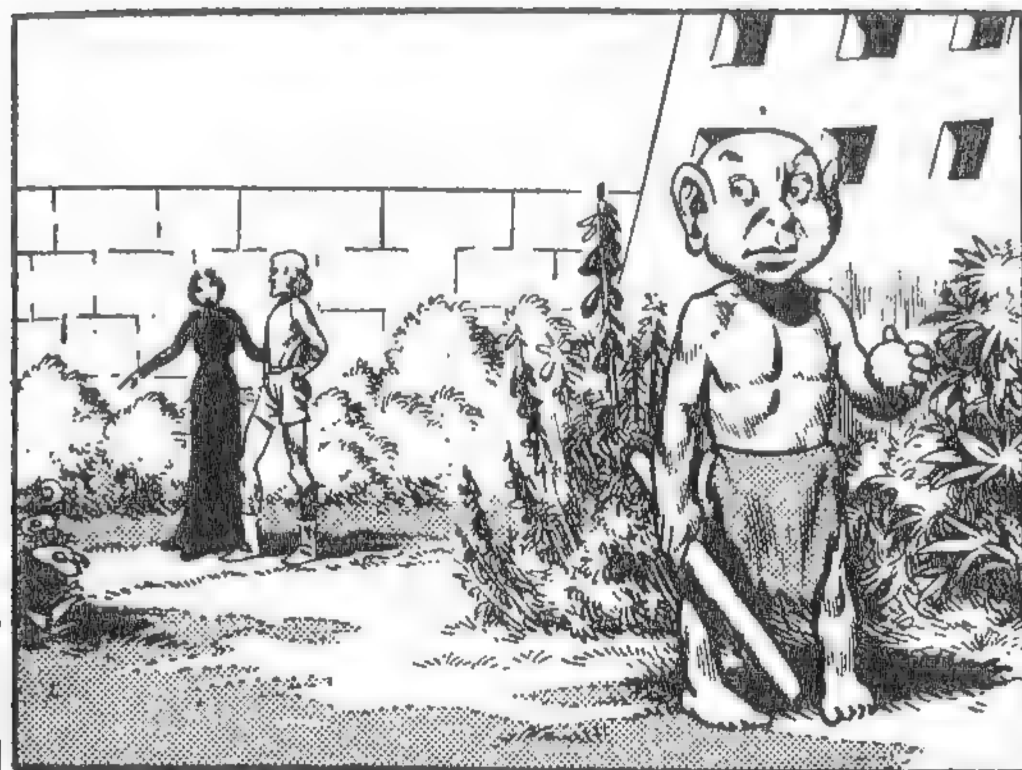
Maar helaas, Pum-Pum ziet hoe Eric terugvalt in zijn vergetelheid. Toch is hij wel bereid met hem mee te gaan. De Noorman kleedt zich vlug aan en samen begeven ze zich op weg. Steeds staan ze even stil om te luisteren, want Pum-Pum begrijpt best wat zijn lot zal zijn, wanneer Dzilah of een van haar dienaren hen betrapt. De maan schijnt hier en daar door de kleine vensters en tovert vreemde schaduwen op hun weg. Zachtjes sluipen ze voort en zo komen ze bij de plaats waar de kaarsen zijn. Zij nemen er ieder één. Pum-Pum gaat zonder aarzelen door, dezelfde weg die hij straks liep. Eric vraagt iets en het klinkt zo scherp langs de stenen wanden, dat ze beiden schrikken, vast overtuigd, dat het door iemand gehoord is. Ze wachten, maar alles blijft stil. Ze gaan weer verder tot ze het gewelf bereiken. Hier luisteren ze even; dan wijst Pum-Pum Eric de sleutel en brengt hem naar de deur van de cel waarachter zijn vrouw gevangen zit. Een hese stem klinkt uit de kerker tot hen door; die klagend spreekt en dan weer hevig snikt. Eric opent de deur en ziet in de schamele cel een heel oud vrouwtje dat eerst geschrokken terugdeinst, doch dan voetje voor voetje naderbij komt. De tranen rollen over haar rimpelige wangen, doch een hoopvolle uitdrukking verschijnt in haar ogen. Zij heft de handen op met een smekend gebaar, sprakeloos. Ook Eric ziet haar aan. Hoog houdt hij het licht, dat nu onbarmhartig schijnt op het oude, vervallen gelaat.

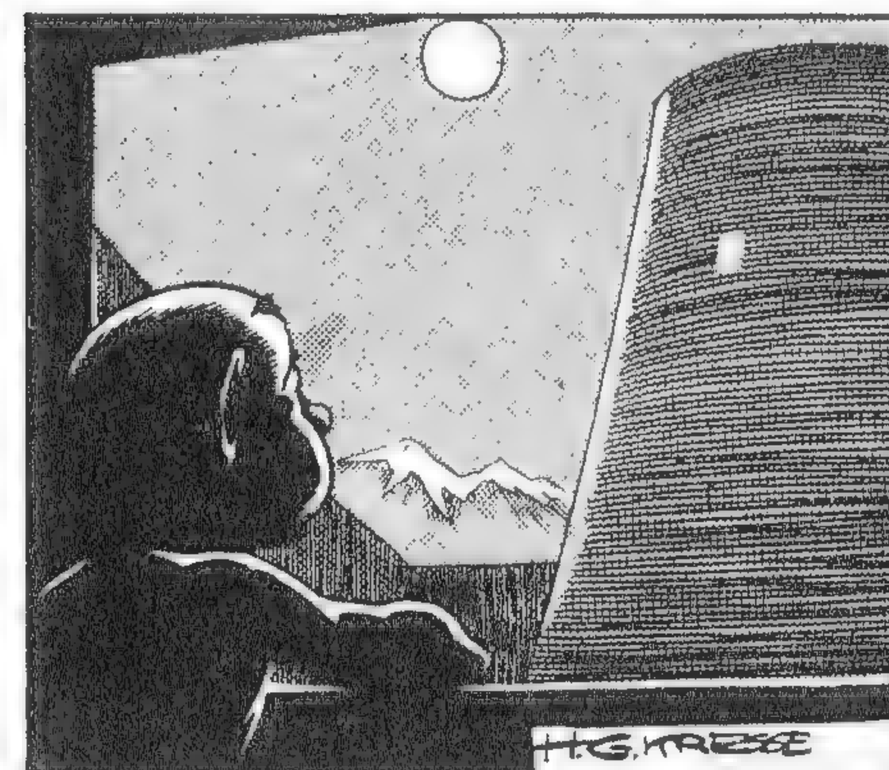

Dan klinkt haar stem hees: „Eric! Eric, ik ben het, Winonah, je vrouw!" Verbaasd staart Eric van Pum-Pum naar Winonah. Dan zegt hij vriendelijk, doch beslist: „Ik ken u niet, u moet zich vergissen?" Wanhopig kijkt Pum-Pum hem aan. Winonah doet een paar stappen terug; vol ontzetting. Ze begrijpt dat Eric haar in deze gedaante natuurlijk niet herkent; maar dat hij haar naam niet weet, niet meer weet dat zij zijn vrouw is, vervult haar met wanhoop. Ze begint te spreken, vertelt wat haar overkomen is en Pum-Pum staat erbij en bevestigt haar verhaal. Beiden doen hun best, maar kunnen de muur die rond Erics herinneringen is getrokken niet doorbreken! Hij weet niet wat hij met dit oude wijfje te maken heeft. Goedhartig en medelijdend als hij is, belooft hij in zijn onwetendheid, te trachten haar te helpen. Dan gaat hij met Pum-Pum weg, Winonah radeloos achterlatend. De sleutel wordt op zijn plaats teruggebracht en voorzichtig gaan ze weer naar boven. Nu moet Pum-Pum Eric echter aan het verstand brengen dat hij vooral geen woord over dit alles mag zeggen. „U niet vertellen," zegt hij. „Dzilah mij ook opsluiten, later wij alles zeggen, mij anders veel bang!" Het kost hem enige moeite, maar tenslotte geeft Eric zijn woord er met niemand over te spreken. Pum-Pum gaat nu ook weer naar zijn eigen kamertje, en zit terneergeslagen te peinzen. . . tot er langzamerhand een denkbeeld in zijn hoofdje ontstaat.

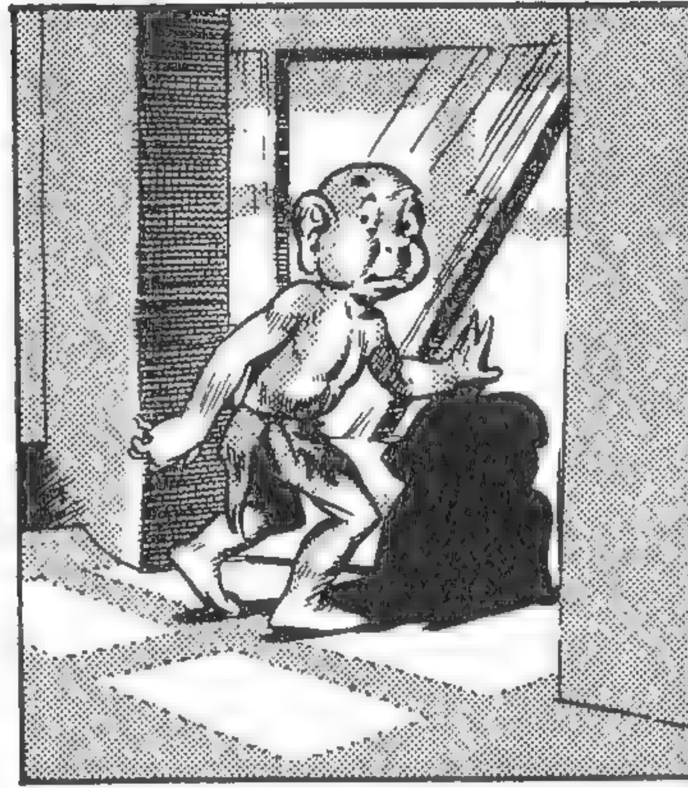

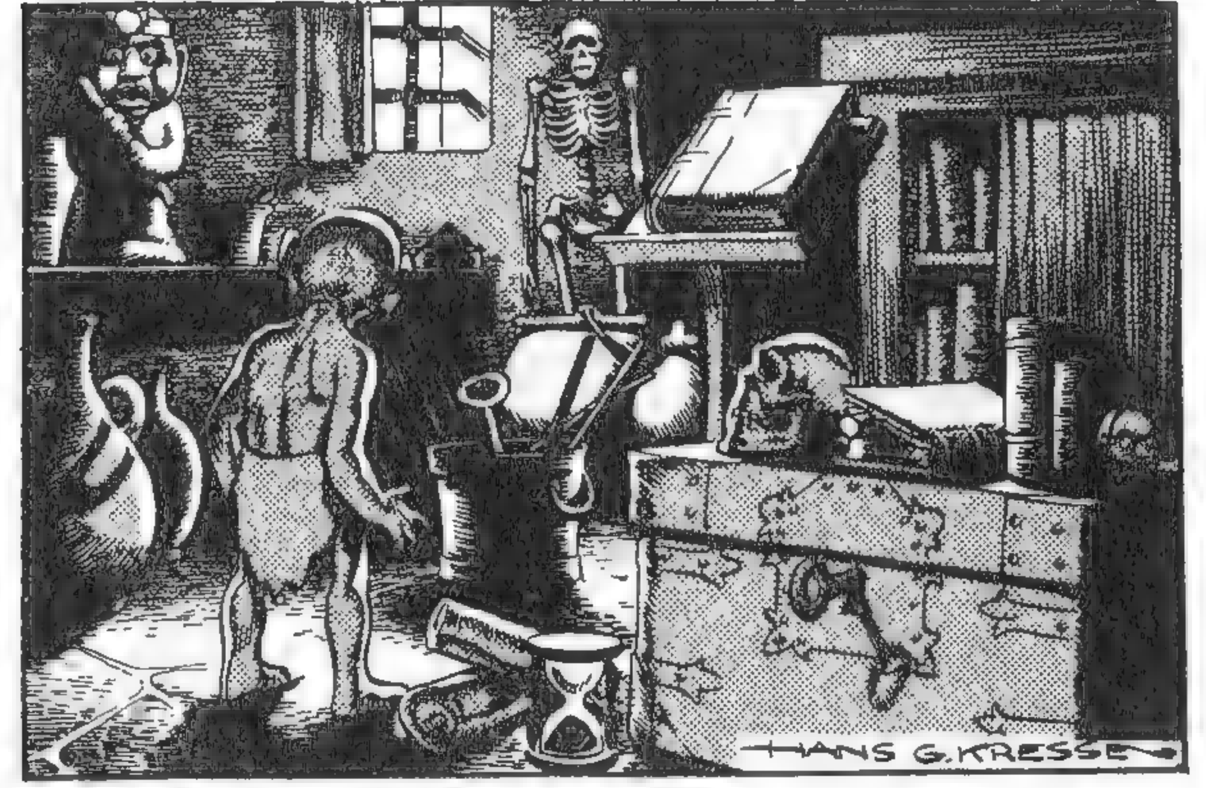

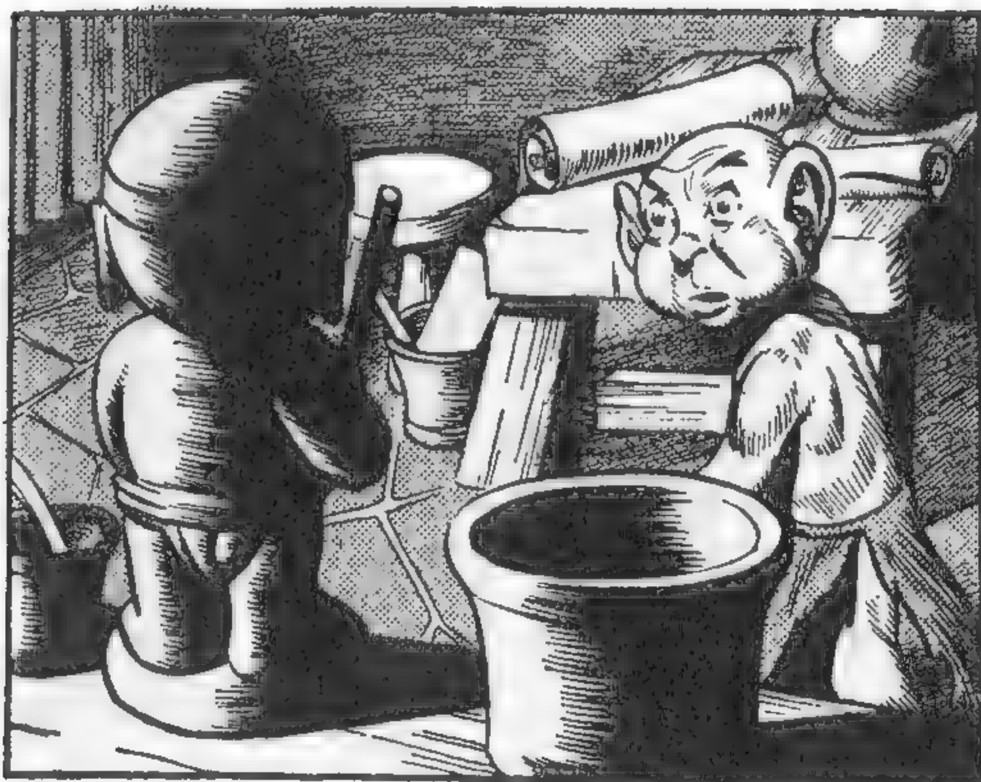

Pum-Pum is een kinderlijk mannetje, maar lang niet dom. Hij had al ontdekt dat Dzilah iedere avond weggaat, na met Eric samen te zijn geweest, en nu heeft hij bedacht dat zij die avonden wel eens gebruiken kon voor haar tovenarij. Hij bespiedt haar steeds en poogt zo dicht mogelijk in haar buurt te blijven. Zo bemerkt hij op een keer, dat ze naar de toren gaat. Hij begrijpt al gauw dat daar iets heel bijzonders moet zijn. Zij beklimt de lange wenteltrap met haar licht in de hand, en steeds weer verdwijnt ze om een bocht. Pum-Pum hoort hoe ze een deur opent en gaat dan terug. Hij weet nu wel genoeg. Daar werkt ze haar boze plannen uit, daar brouwt ze haar tovermengsels, in die torenkamer. Pum-Pum heeft al vaker 's avonds vanuit zijn kamertje licht in de toren gezien, soms tot heel laat. Nu heeft hij het plan opgevat eens goed op te letten hoe laat ze daar bezig is en hoe lang. Vele avonden zit hij voor zijn raam naar boven te turen naar het licht in de toren, en zijn plan neemt vaste vorm aan . . .

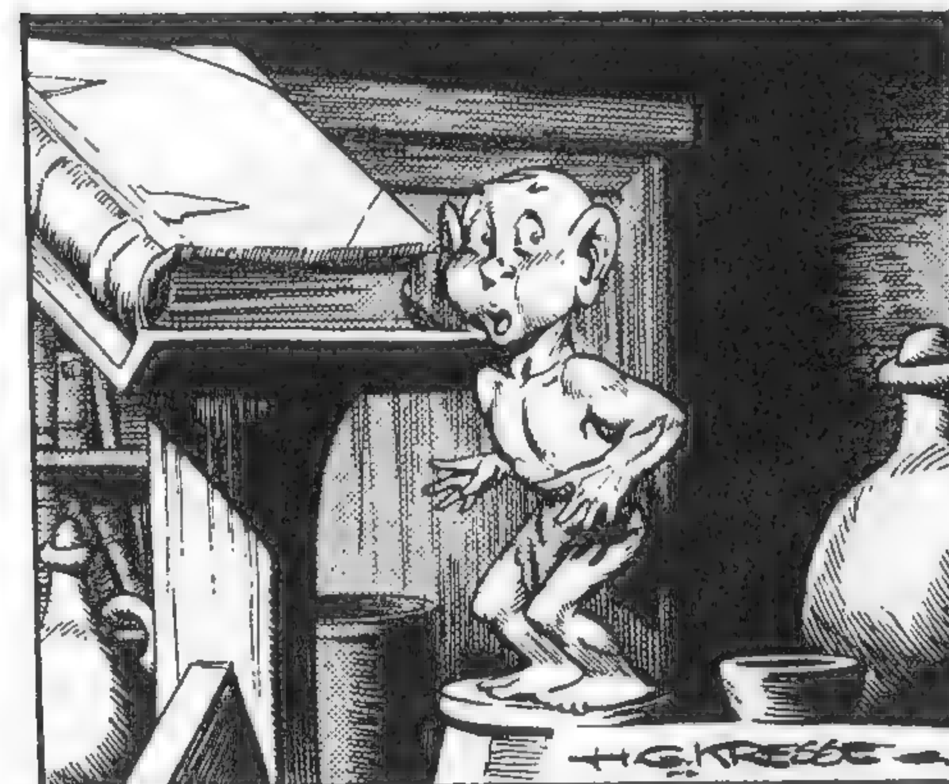

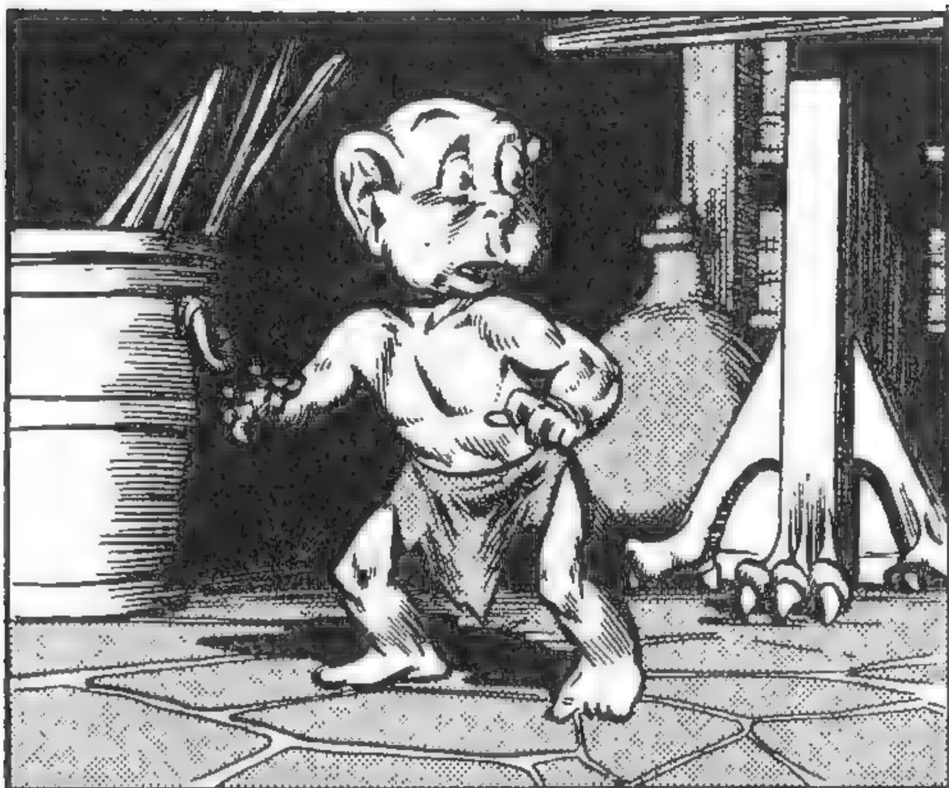

Eric en Dzilah gaan zo in elkaar op, dat ze weinig aandacht schenken aan hun omgeving en zeker niet aan Pum-Pum. Eric wordt geheel door Dzilah in beslag genomen en is het oude vrouwtje in de catacomben alweer totaal vergeten. Pum-Pum die vastbesloten blijft Winonah te redden, ziet op zekere dag zijn kans als Dzilah en Eric in de tuin zijn. Hij gaat onbemerkt naar de toren en begint de wenteltrap te beklimmen, wel enigszins bevreesd, want hij weet toch niet wie of wat hij boven zal vinden. Angstig nadert hij de zware deur van de torenkamer. Tot zijn verrassing zit de sleutel in het slot; de deur blijkt niet afgesloten en met bonzend hart duwt Pum-Pum er tegen. Het blijft stil. Wat moediger nu duwt hij de deur geheel open en stapt dan vlug naar binnen. Een vreemde kamer ziet hij, vol onbegrijpelijke voorwerpen en middenin blijft hij beduusd staan; dan gaat hij eens rondkijken. In de hoek staat het geraamte van een mens. Pum-Pum kijkt er angstig naar. Nooit heeft hij zoiets gezien, maar het staat doodstil, dus komt hij dapper iets naderbij. Kruiken, flessen, vijzels, dozen en boeken, veel boeken, een doodshoofd, wat Pum-Pum weer een rilling bezorgt, tangen en grote vuurpotten. Maar hij vermant zich en wil de dingen eens van dichtbij gaan bekijken . . . als zijn blik valt op het beeld dat op een tafel bij het raam staat. Lijkt het zo of . . . bewegen die ogen? Het is toch van steen!? Dat ziet Pum-Pum heel goed. Daar weer! Het is precies alsof de ogen leven. Het ventje trilt van schrik en staart ongelovig naar het beeld.

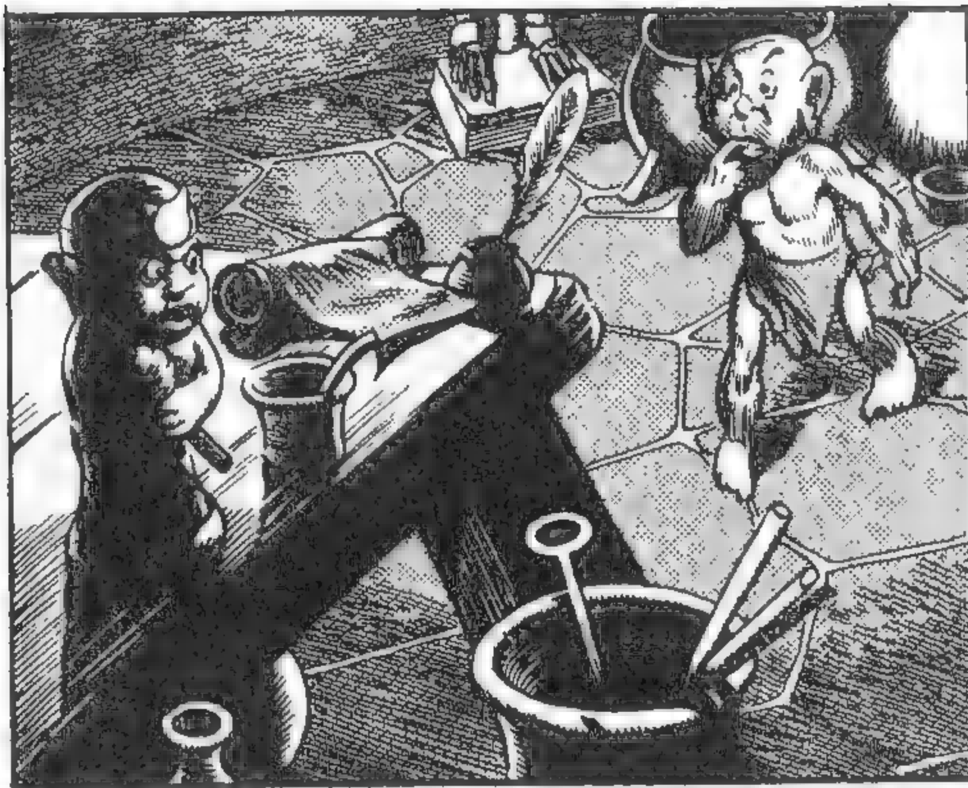

Grote bolle ogen zien Pum-Pum met een boze uitdrukking aan. De dwerg krijgt het er benauwd van. Als hij niet beter wist, zou hij geloven dat het de ogen van een mens waren! Maar het beeld is van steen en onbeweeglijk. Schichtig kijkt hij er nog eens naar en besluit dan zijn onderzoekingstocht voort te zetten. Op zijn tenen sluipt hij door het vertrek. Hij durft nu wat beter rond te kijken en ziet nog veel meer vreemde zaken! Daar, op een lessenaar ligt een heel dik boek. „Ha! een toverboek!" zegt hij hardop, en schrikt vreselijk van het geluid van zijn eigen stem. Het ligt te hoog voor hem en Pum-Pum sleept een kruk naderbij om op te staan. Hij vergeet helemaal om bang te zijn, zo verheugd is hij met zijn vondst, doch als hij erbij geklommen is en de grote vergeelde bladen omslaat, beseft hij pas dat hij er niets aan heeft! Hij kan immers niet lezen! Mistroostig bekijkt hij de wonderlijke figuren en platen, de grote en kleine lettertekens. Het geeft niets. Hij wordt er niets wijzer van en doet het boek maar weer dicht. Hij wil van zijn verhoging stappen maar eensklaps verstijft hij . . . Duidelijk en nadrukkelijk heeft een gekuch door de muffe ruimte geklonken. Met uitpuilende ogen gluurt Pum-Pum om zich heen, maar hij ziet geen mens . . . Alles in de kamer is stil en bewegingloos.

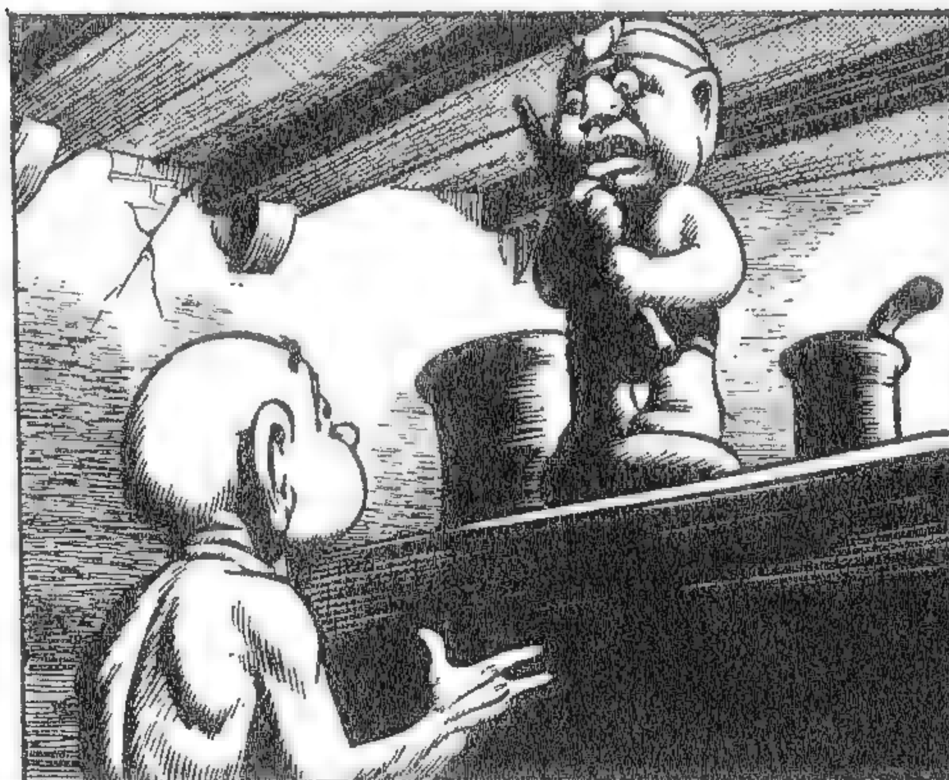

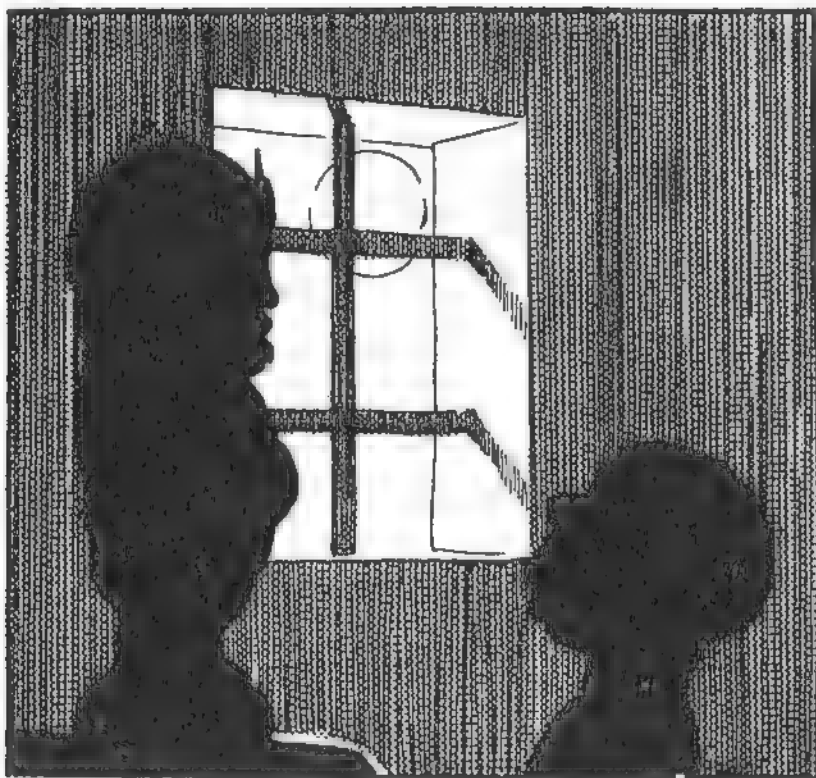

Bibberend klautert de dwerg van zijn verhoging af. Hij kijkt verdwaasd in het rond en verwacht dat uit de een of andere hoek iemand te voorschijn zal treden, doch niets beweegt . . . Hij herinnert zich opeens het geraamte en gaat er schoorvoetend heen, met angstige ogen het griezelig ding beglurend . . . De holle gaten kijken nietsziend in de verte . . . Op de gebleekte beenderen ligt een laagje stof. Nee, het geraamte kan onmogelijk gekucht hebben. Maar wie dan? Duidelijk had hij het zachte hoesten gehoord, het kwam van binnen de kamer. Spiedend kijkt hij in het rond en dan valt zijn oog eensklaps op het vreemde, stenen beeld . . . Zou dat . . . Met kloppend hart nadert Pum-Pum de dwergachtige figuur . . . Hier is iets niet pluis . . . Kijk, daar is het weer; alsof de ogen flikkeren. Het kan toch niet waar zijn, dat een stenen beeld spreken en hoesten kan? Met knikkende knieën nadert Pum-Pum de bank waarop het beeld staat en neemt de levenloze pop met argusogen op. Het is bewegingloos en van steen. Daaruit kan nooit een menselijke stem opgeklonken hebben. Langzaam aarzelend blikt Pum-Pum in de ogen van het monsterachtige beeldje en de haren rijzen hem te berge . . . Want de ogen bewegen. Zij staren nu recht in de zijne met een boze blik.

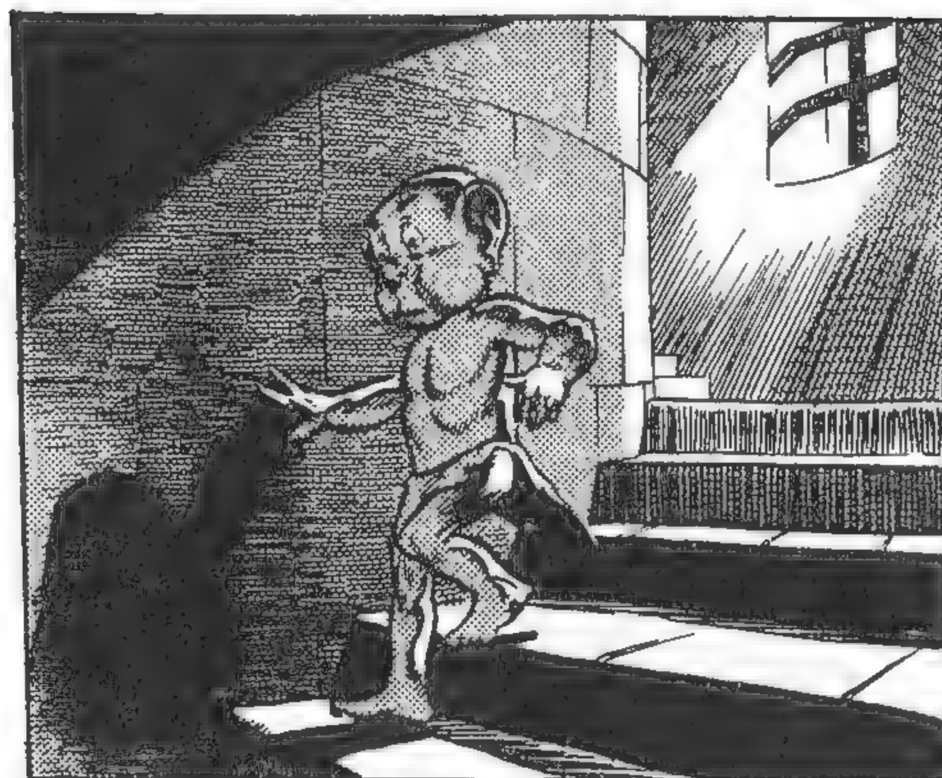

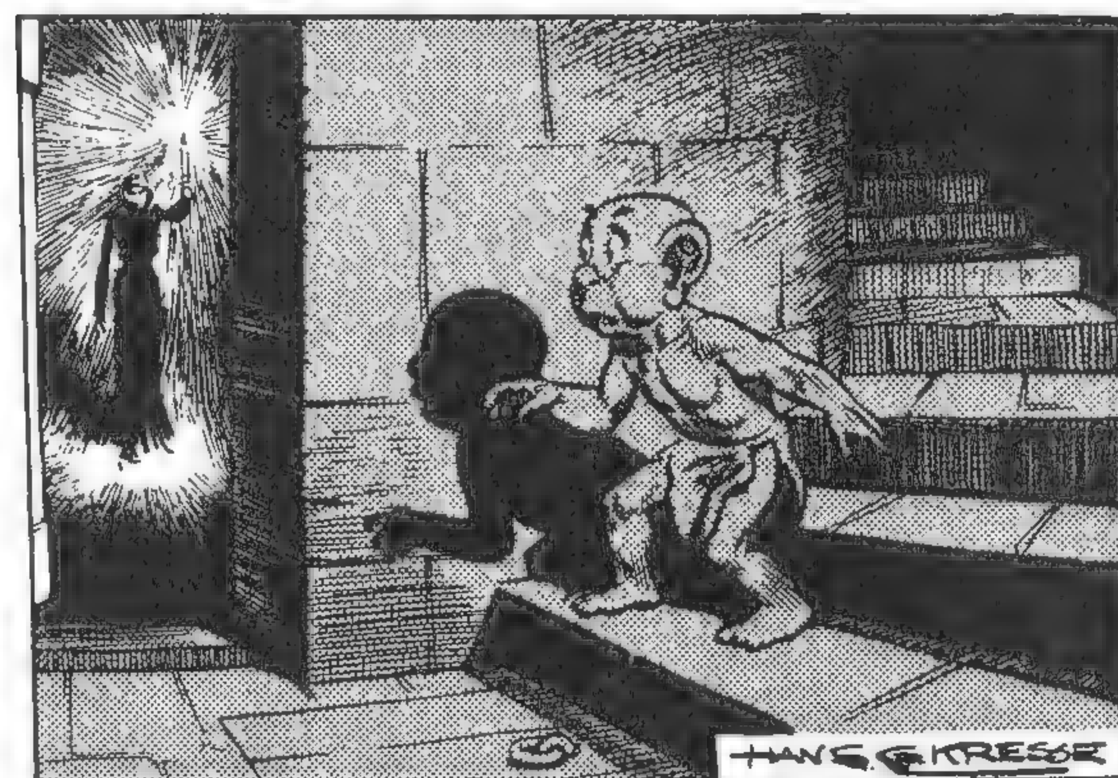

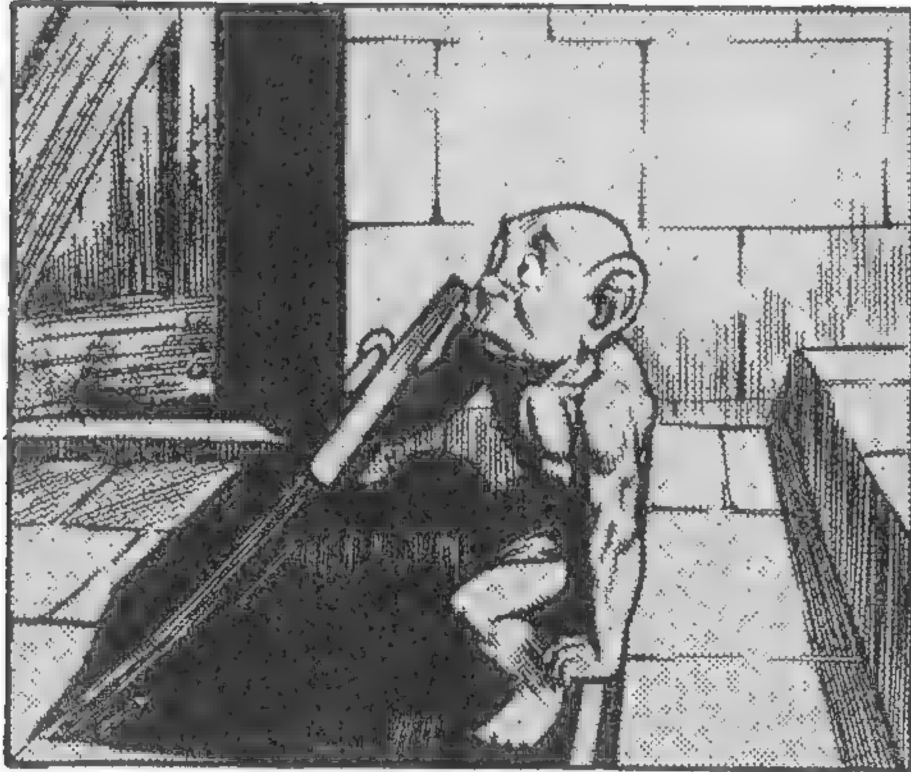

De ogen schitteren kwaadaardig en de dwerg voelt zich in hun blik gevangen; het is alsof hij in een betovering raakt.
„Wie zijt ge?" hoort hij een lage, zachte stem zeggen, „en wat doet ge hier?" „M-m-m-mij?" stottert het ventje, „m-m-m-mij wezen dwerg van Eric, geen slecht, zoeken t-to-toverboek."
„Ik ben een tovenaar," zegt dan het beeld, „het boek behoort mij. De vrouw beneden, Dzilah, die gevaarlijke heks, heeft het mij ontstolen en daar zij er zonder mijn hulp niet alles uit kan begrijpen, kon ze mij niet doden, maar veranderde mij met behulp van mijn eigen toverkracht in steen. Als ik weiger haar te helpen, vernietigt zij mij! Help mij weer een mens te worden en ik zal u rijk belonen, help mij!" Pum-Pum zou het wel wilen, maar hij heeft een beetje angst gekregen van tovenaars en tovenaressen. Wie weet wat deze weer voor kwaads zou brouwen! Om tijd te winnen zegt hij: „Maar nu niet kunnen, Dzilah komen en dan alles uit!" „Ja," murmelt het beeld, en de ogen flikkeren zo woest, dat Pum-Pum een stapje achteruit gaat. „Maar kom terug . . . of 't zal je berouwen!"

Het vreemde beeld dreigt en smeekt het kleine kereltje terug te komen. „Mij hier stilletjes komen boven," zegt de dwerg benauwd; „niet veel zin, ook levende-ogen-beeld gemaakt te worden, mij nu gauw weg, veel laat! Mij terugkomen en alles vertellen, misschien hulp meebrengen," en fluks maakt hij dat hij wegkomt.
Aan de maan, die nu hoog aan de hemel staat, merkt het kereltje dat het de hoogste tijd wordt. Angstig en bevend en goed luisterend, begint hij de wenteltrap zo vlug mogelijk af te dalen. Als Dzilah hem betrapt is het met hem gedaan! Nog een klein eindje; die trap is ook zo eindeloos. Bijna is hij er, als hij meent een geluid te horen, en jawel . . . er komt iemand nader met zachte schreden!
Pum-Pum heeft deze avond heel wat te verduren. Ook nu weer schrikt hij zo hevig, dat hij niet weet wat te beginnen. Nader en nader komen de voetstappen. Het kan niet anders of het is Dzilah. Het zweet breekt de dwerg uit . . . Wat moet hij beginnen? Terugrennen, zich verstoppen? Radeloos kijkt hij in het rond, maar hij ziet niets waar hij zich verbergen kan en steeds dichterbij komen de voetstappen . . .

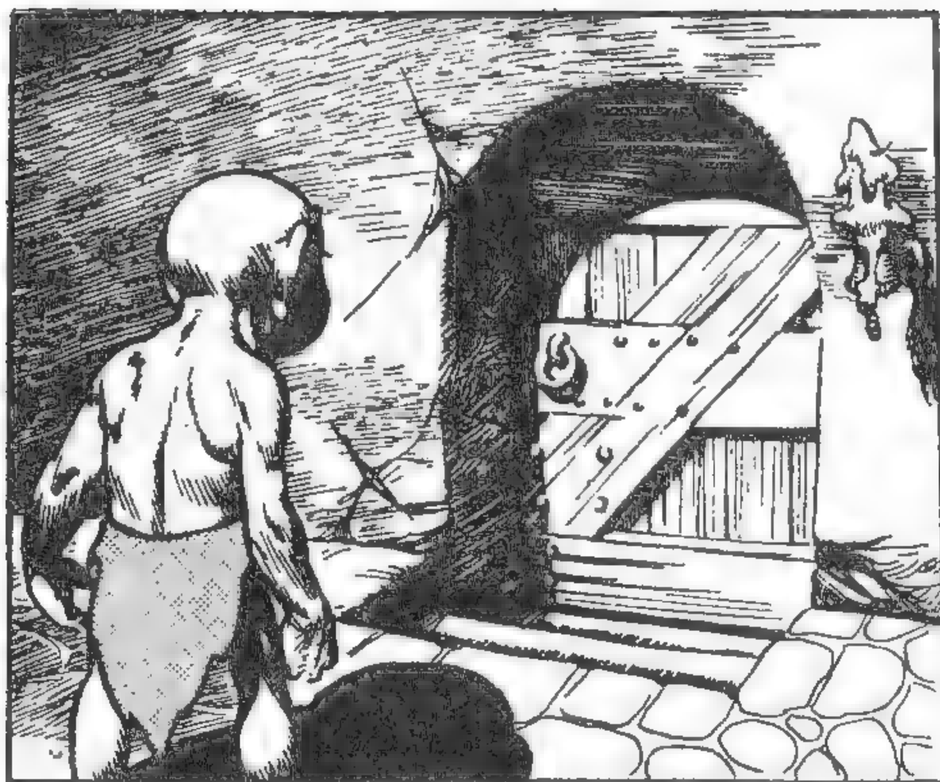

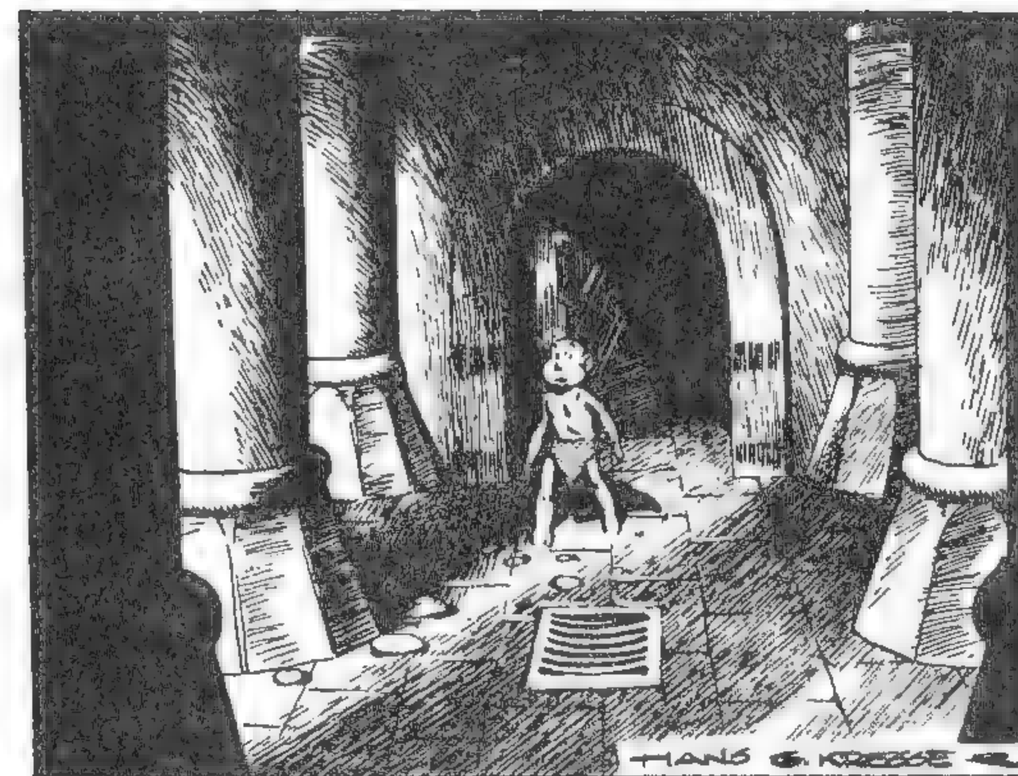

De angstig naar een uitweg zoekende ogen van Pum-Pum zien opeens het luik dat vlak voor zijn voeten onderaan de trap is, en zonder ook maar een ogenblik na te denken, trekt hij aan de ring. Gelukkig, met enige moeite krijgt hij het luik open. Het licht van Dzilah's kaars werpt zijn schijnsel al tot vlak voor hem, en als zij bij de hoek is, is onze vriend net op tijd verdwenen. Dzilah loopt niets vermoedend door, terwijl achter haar heel voorzichtig het luik een klein eindje wordt opgetild en het bolle kopje van Pum-Pum er onderuit gluurt. Met boze ogen kijkt de dwerg haar na, tot ze om de bocht van de trap verdwenen is. Hij trekt het luik weer zachtjes dicht en moppert voor zich heen: „Gij gaan maar, lelijke heks! Pum-Pum u wel krijgen!"

Hij durft nu toch echter niet goed uit zijn schuilhoek te komen. Als hij wat aan de donkerte om zich heen gewend is, ziet hij een tamelijk grote ruimte; de trap onder het luik was nogal hoog. Al tastend gaat het kereltje voort. Misschien, zo denkt hij, kan ik een andere uitgang vinden, dat zou goed van pas komen!

Zo, voorzichtig zijn weg zoekend tussen een doolhof van kisten en kruiken, ziet hij ver voor zich uit licht schemeren door een brede kier . . .

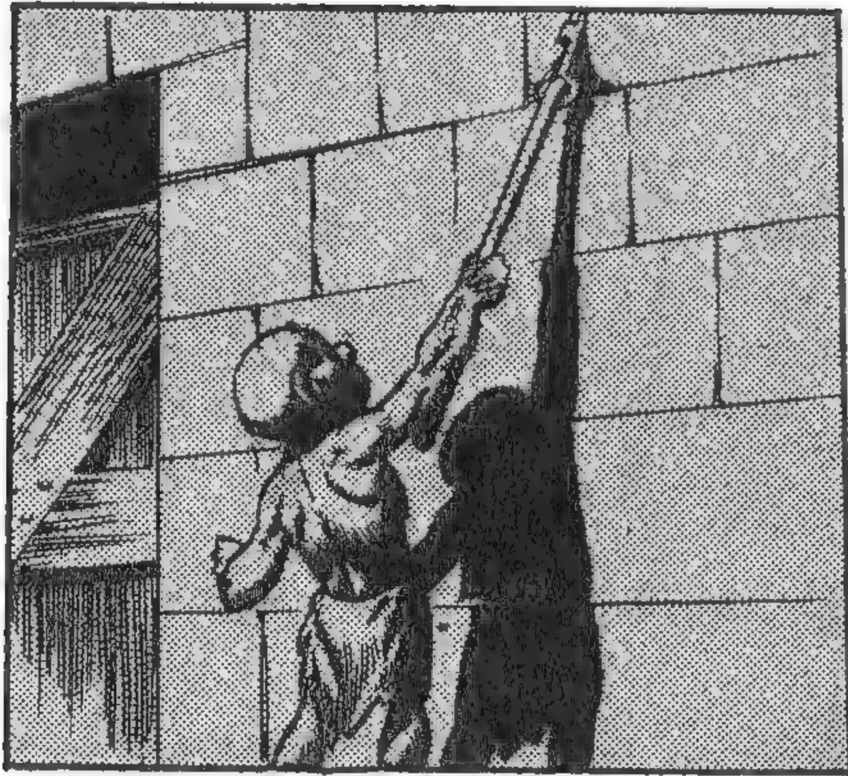

Pum-Pum sluipt naar de lichtkier die hij in de verte ziet. Er blijkt een deur te zijn. Eerst blijft het ventje met zijn oor tegen de kier een hele poos luisteren; de doodse stilte wordt door niets verbroken en hij duwt de deur zachtjes open . . .

Hij staat nu in een soort kelderkamer, die verlicht wordt door een getralied venster in een der muren . . . Vóór hem bevindt zich een andere deur, zwaar met ijzer beslagen en van grote sloten voorzien. Hij is al bang dat hij de tocht zal moeten opgeven. Maar de deur wijkt als hij er tegen duwt. Overal liggen dikke stoflagen, waaruit het mannetje afleidt, dat hier in lange tijd geen mens gelopen heeft. Een donkere trap ligt vóór hem. Lang aarzelt hij; waarheen zou deze trap hem brengen? Hij voelt er veel voor terug te keren en te zien of hij toch niet door het luik kan ontkomen. Het ziet er daar zo weinig aanlokkelijk uit, maar ten slotte overwint hij zijn vrees en begint langzaam af te dalen.

Als hij eindelijk beneden is, bespeurt hij weer dezelfde kille lucht als bij zijn bezoek aan Winonah. Ook nu scheren de vleermuizen langs zijn hoofd en na het openen van een zware, houten poort, bevindt Pum-Pum zich in een grote gewelfde ruimte met forse pilaren. Verbaasd kijkt hij rond. Het lijkt precies op de catacomben waar Winonah gevangen zit!

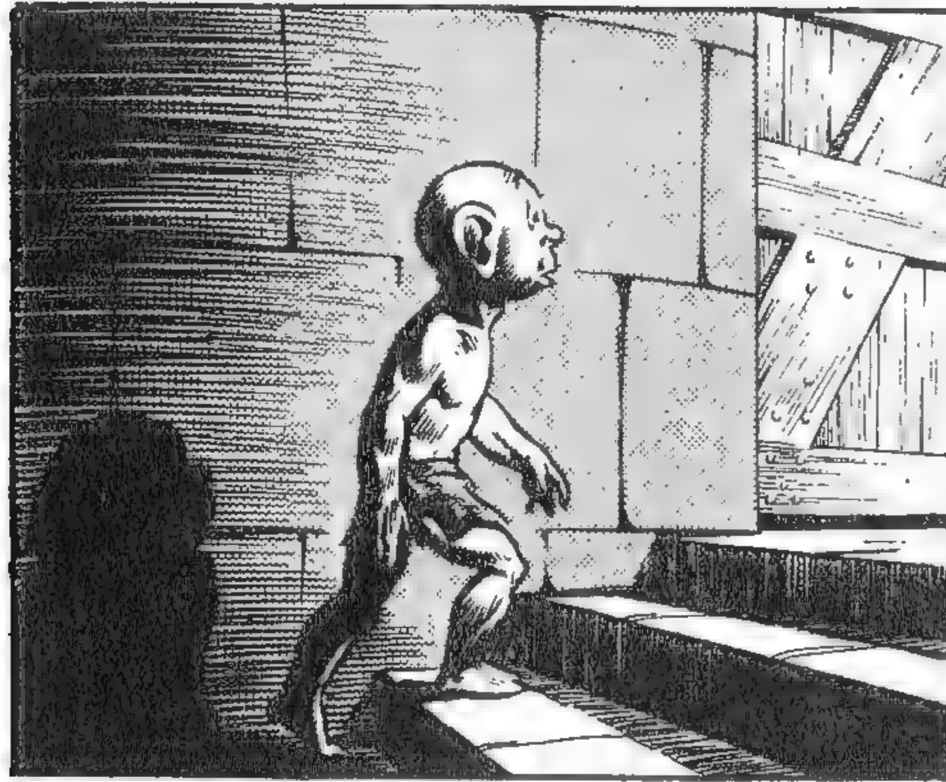

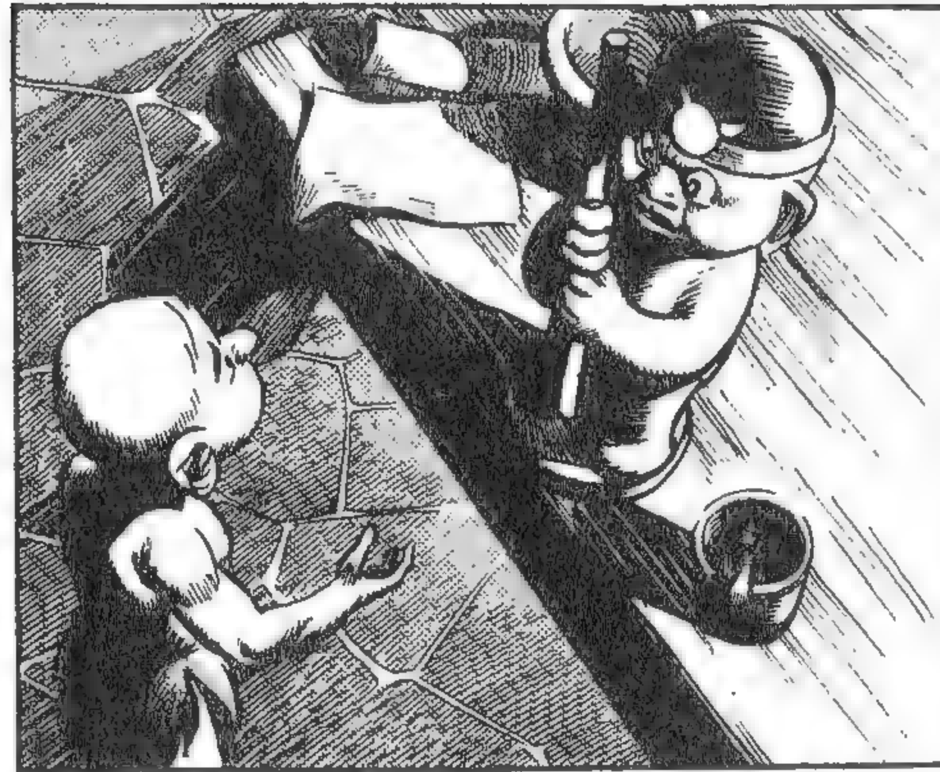

En zo blijkt het ook te zijn! Pum-Pum is zeer verheugd over zijn ontdekking. Nu kan hij nóg eens naar de arme Winonah gaan en haar meteen vertellen van de tovenaar! Hij zoekt even en vindt een stok waarmee hij de sleutel van Winonah's kerker uit zijn schuilplaats kan wippen. Vóór hij echter de deur opent, wacht hij nog even, achter een pilaar verborgen, om te zien of alles veilig is. Hij opent dan de deur, en Winonah, die in elkaar gedoken in een hoekje zit, komt nader, dankbaar voor dit bezoek van haar kleine vriend. Pum-Pum begint nu zijn relaas. Hij vertelt hoe het stenen afgodsbeeld een mens schijnt te zijn, betoverd met zijn eigen toverkunst door de slechte Dzilah. „Hij willen weer mens zijn, weer toveren," praat het kereltje. „Mij misschien kunnen hem helpen?" Winonah luistert gespannen toe. Zij ziet hier een mogelijkheid waaraan zij bijna niet durft te denken. Oh, als de tovenaar haar weer kon veranderen zoals ze was, een mooie jonge vrouw! Nu bepraat ze de trouwe dwerg en legt hem uit hoe hij de tovenaar beloven moet hem te helpen op voorwaarde, dat hij haar, Winonah, eerst helpt en zijn toverkracht gebruikt om haar weer haar oude gedaante terug te geven.

„Mijn trouwe, kleine vriend," zegt ze, „help mij!"

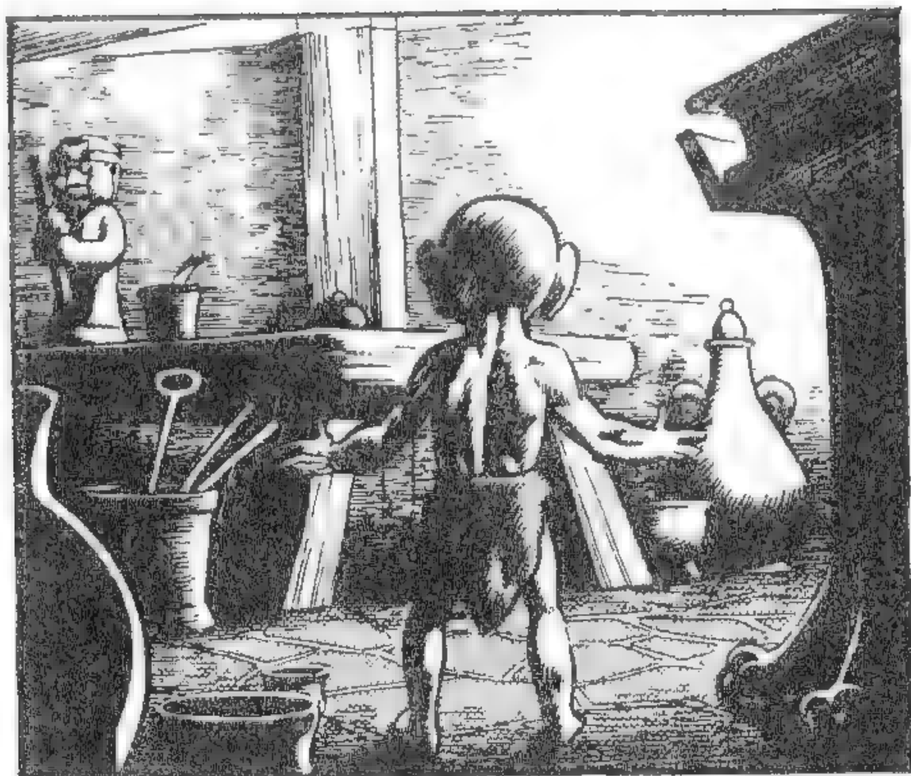
Pum-Pum, die zeer getroffen is door deze smeekbede zegt: „Mij zijn trouwe kleine vriend, mij helpen! Winonah geduld hebben! Mij komen weer terug!"

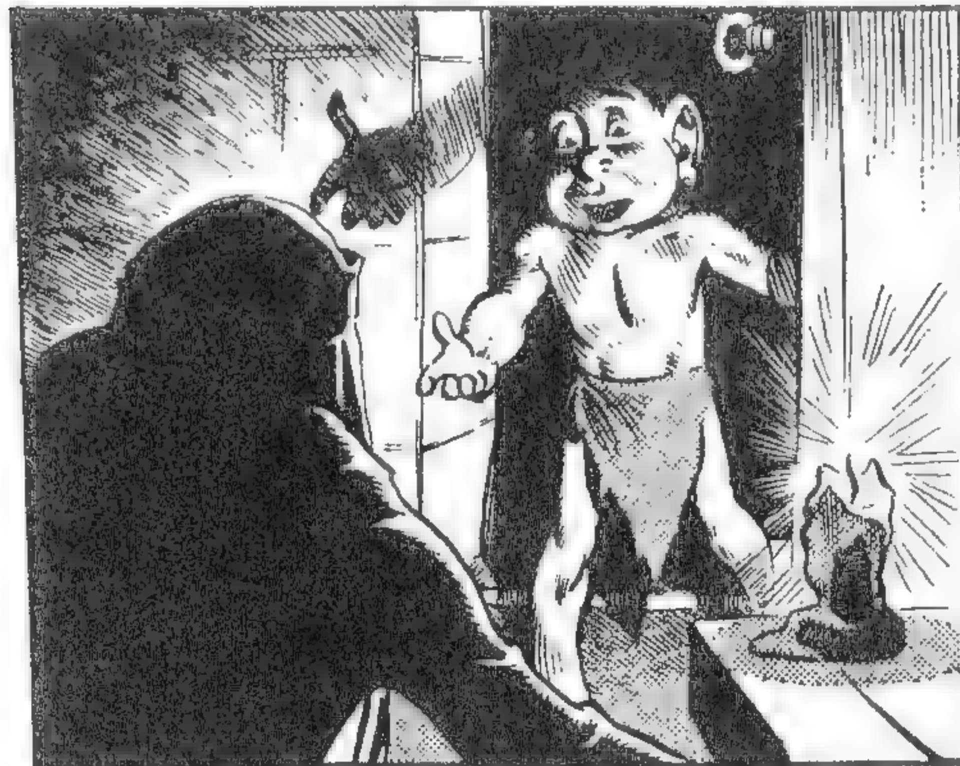

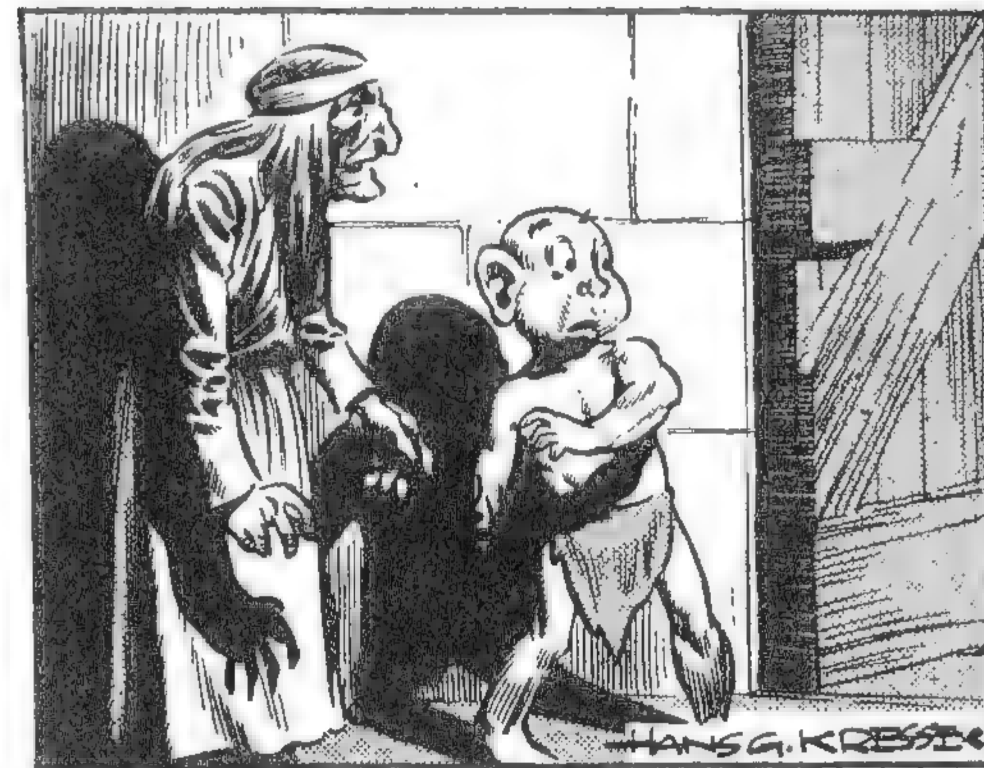

De volgende dag begeeft Pum-Pum zich weer naar de torenkamer om zijn boodschap aan de stenen tovenaar over te brengen. De kamer is nog net zo als hij deze de vorige avond verlaten heeft en veel minder beschroomd, nadert hij het afgodsbeeld. „Gij luister," zegt het mannetje. „Mijn vriendin mij vertellen, ik u mogen maken weer mens, maar gij dan eerst maken mijn vriendin jong en mooi." Dan vertelt hij de tovenaar het lot van zijn vriendin. Het beeld rolt vervaarlijk met de ogen. „Dzilah, die bastaard," zegt zijn lage stem. „Zij brengt overal en iedereen ongeluk en ellende." De tovenaar schijnt evenwel niet van plan te zijn zo maar onmiddellijk op het voorstel van Pum-Pum in te gaan en de dwerg begrijpt heel goed de reden hiervan. Het stenen beeld is bevreesd dat men hem aan zijn lot zal overlaten, als het Winonah weer in de jonge vrouw heeft veranderd. Pum-Pum jammert van narigheid en met een ongelukkig stemmetje zegt hij: „Mij *héér*. Mij niet liegen. Mij beloven, mij dan doen." De stem van de magiër laat een gebrom horen en dan is het een hele tijd stil in het muffe, sombere vertrek. Pum-Pum wacht in spanning op het antwoord en het besluit van de tovenaar. Eindelijk zegt zijn stem: „Welaan, laat ons dan zo handelen! Ik zal u helpen uw vriendin haar vorige gedaante terug te geven, en u geeft mij de mijne terug!"

Aangespoord door de tovenaar gaat het kleine mannetje snel aan 't werk. Hij neemt enkele pillen uit een klein potje en op aanwijzing van het stenen beeld sleept hij een zware ijzeren pot naderbij. Dan zegt de stem van het beeld: „Zoek nu in het Boek der Magie daar, waar twee doodshoofden ter linker zijde staan op het rechter blad. Lees vanaf de derde regel, van bovenaf geteld. Daar zult ge lezen wat verder te doen. Pum-Pums gezichtje betrekt. „Wat staat gij daar te aarzelen?" sist het Beeld. „Is het niet duidelijk genoeg wat ik vertel?" Dan komt het hoge woord eruit . . .: „Mij . . . mij . . . domme kleine man . . . mij niet weten kleine letters in boek . . .," stamelt het kereltje hulpeloos.

Maar het móet! Pum-Pum zou Pum-Pum niet zijn als er niet een denkbeeld in zijn klein, maar schrander hoofdje opkomt. „Mij weten!" roept hij verrukt. „Mij halen Winonah hier, zij lezen wel!" Pum-Pum rent nu zo vlug hij kan, maar zonder de voorzichtigheid uit het oog te verliezen, langs de weg door het luik naar de catacomben en stormt de cel van Winonah binnen. „Meegaan," zegt hij, „gauw, wij naar tovenaar!" Winonah begrijpt onmiddellijk wat er gaande is en verlaat zonder spijt haar enge kerker. De deur wordt netjes afgesloten en de sleutel op zijn plaats in de gleuf gebracht. Het vreemdsoortige tweetal begeeft zich nu op weg. Als ze veilig boven zijn aangeland, hoort Pum-Pum met zijn scherpe oren dat er iemand nadert. Winonah staat er angstig en hulpeloos bij. Zou hun plan nu toch mislukken?

Het tweetal weet zich gelukkig nog op het nippertje te verbergen in een zijgang en vandaar zien ze om de hoek, hoe Dzilah zich naar de torenkamer begeeft. Voor deze avond zijn hun kansen verkeken. Even staan ze besluiteloos tot het kereltje het plan oppert zich maar tot de volgende morgen verborgen te houden en dan zo vroeg mogelijk naar boven, naar de tovenaar te gaan. Winonah geeft zich geheel aan de leiding van haar kleine vriend over en als de voetstappen van Dzilah in de verte op de trap zijn weggestorven, gaat Pum-Pum met haar naar het luik onderaan de trap. Beiden verbergen zich nu in de kelderruimte, doch eenmaal daar, bedenkt de slimme dwerg, wat er zou gebeuren als Dzilah deze avond nu ook eens naar Winonah wil gaan kijken. Daar hebben geen van beiden aan gedacht, en als ze een poos later de voetstappen van Dzilah, die terugkomt, boven hun hoofd horen, zitten ze in angstige spanning. Waarheen zal Dzilah nu gaan?

Doodongelukkig zitten ze daar in het donker, tot Pum-Pum het niet langer kan uithouden en zekerheid wil hebben. Hij gaat langs dezelfde weg terug tot waar het gewelf met de zuilen begint, en luistert scherp naar enig gerucht. Als alles rustig blijft voegt hij zich weer bij Winonah, die zich al de ergste schrikbeelden voor de geest haalt, en ze blijven verder kalm afwachten. Pum-Pum steeds waakzaam, neemt af en toe poolshoogte.

Zo zitten ze de hele lange nacht en eindelijk ziet het brave ventje, bij een van zijn onderzoekingstochten, door een gleuf dat het licht gaat worden. „Wij nu opschieten," zegt hij. „Wij naar tovenaar, mooi lang tijd!" Doch Winonah is bang, ze durft niet goed meer en staat op het punt de moed te verliezen. Pum-Pum wordt bijna kwaad. „Kom, wij nu geen foefjes maken," verkondigt hij.

Winonah's zenuwen zijn echter zo van streek door alles wat zij heeft moeten verduren, dat de dwerg inziet dat hij maar wat geduld met haar moet hebben. Als ze hem vraagt toch nog eerst eens goed uit te kijken, voldoet hij aan haar verzoek. Na het luik een eindje geopend te hebben, blijft hij geruime tijd luisteren en de trap in het oog houden.

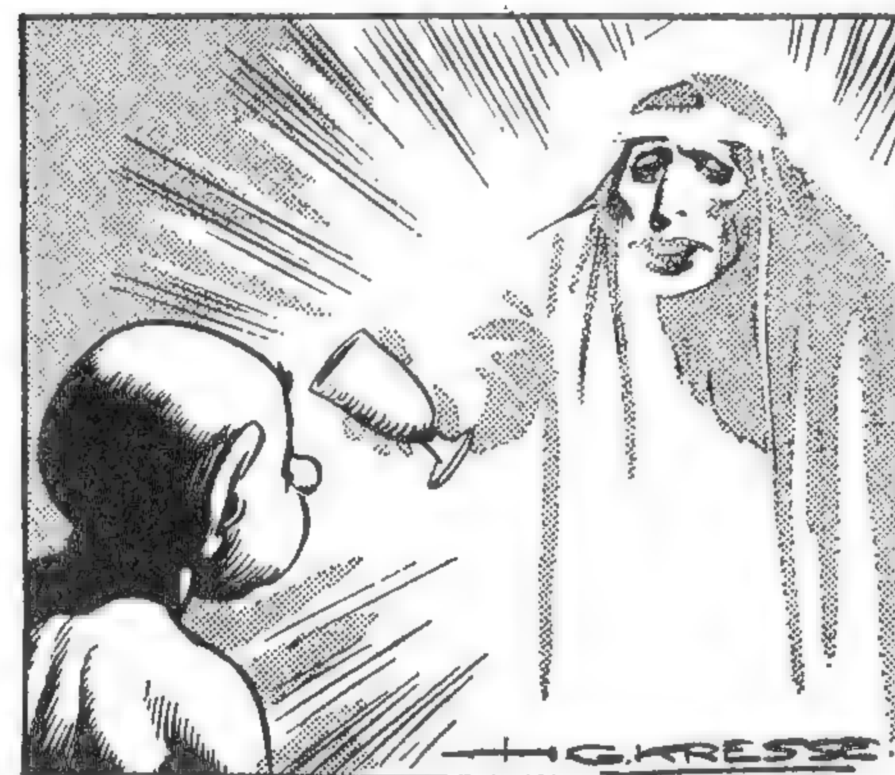

Alles is rustig; toch wachten de twee nog een poosje en daar het gevaar nu toch werkelijk schijnt te zijn geweken, wagen ze het de weg naar de torenkamer te vervolgen. Kleine, dappere Pum-Pum gaat voorop; hij voelt zich erg gewichtig en zegt geruststellend tot Winonah: „Mij nu in plaats van Eric zolang; gij gerust wezen!"
Zij vorderen zonder verdere tegenslag en komen bij de deur van de torenkamer. Even aarzelt Pum-Pum, dan treden ze binnen. Het beeld staat er, roerloos als steeds, maar met glinsterende bewegende ogen. Vérbaasd staart Winonah naar het wonderlijke ding en de versteende tovenaar op zijn beurt staart naar het oude, zielige vrouwtje; zo zien de twee slachtoffers van Dzilah elkaar voor enkele ogenblikken aan; maar Pum-Pum komt nu in beweging. „Hier ik u brengen, Winonah, zij weer schoon en jong worden, alsjeblieft, heel gauw," beveelt hij. De tovenaar stemt toe. „Dadelijk kunnen we beginnen," bromt hij, „als u, Winonah, het toverboek wilt openslaan en voorlezen wat ik u zal opgeven. Kleine man moet goed toehoren en precies doen wat ik hem zeg. Maar eerst wens ik," dreigt hij met rollende ogen, „uw beider belofte, dat gij mij helpen zult, anders doe ik niets! Wie zegt mij dat gij te vertrouwen zijt?" schiet zijn lage stem opeens uit met een harde gromtoon, zodat het in de kamer weerkaatst. Pum-Pum schrikt hevig; wat gaat er nu weer gebeuren? . . . en ook, als iemand hen hoort! Dan is het uit met alles!

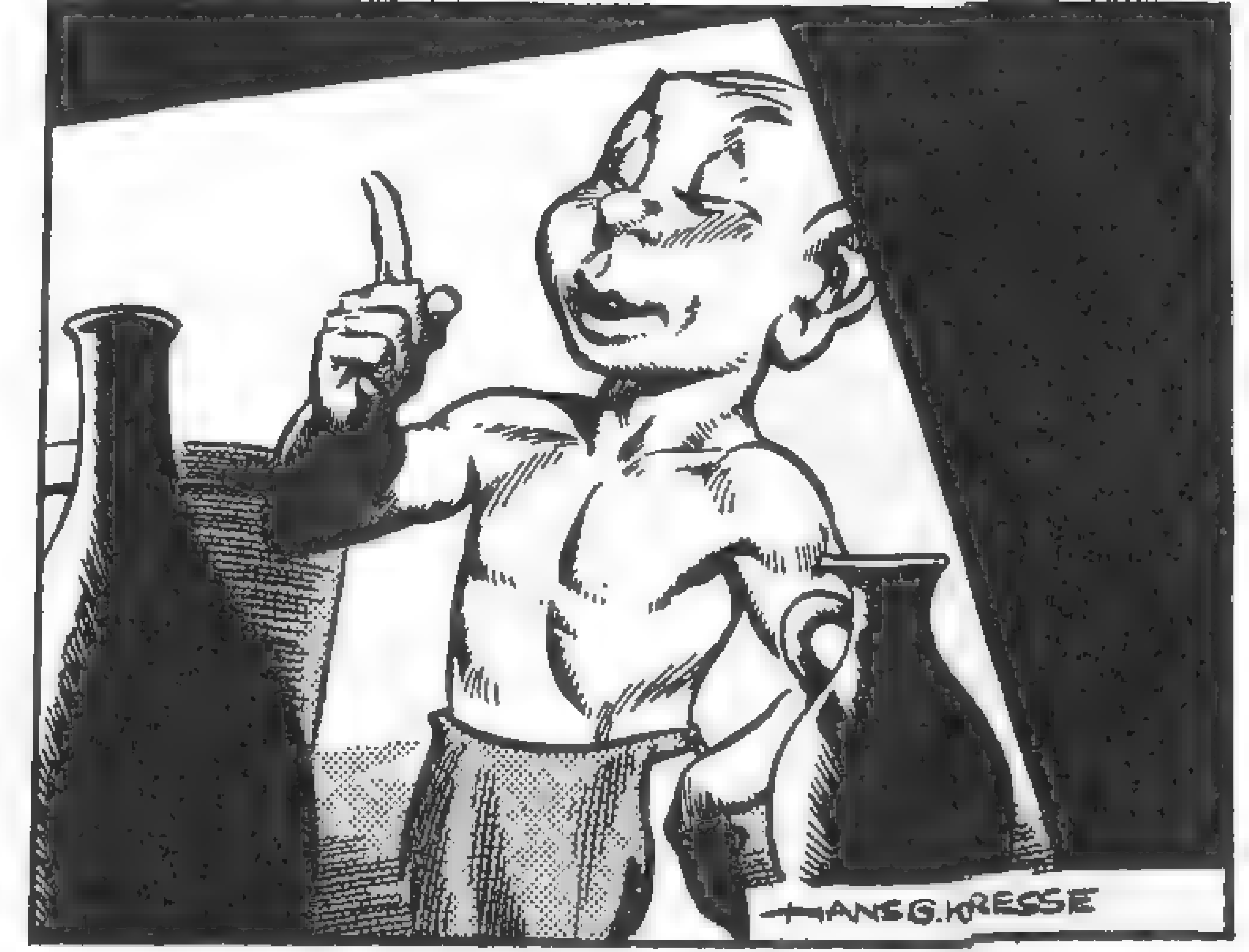

Als Winonah evenwel plechtig belooft en voor de dwerg instaat, dat alles zal gebeuren wat nodig is om ook de tovenaar zijn ware gedaante terug te geven, bedaart deze en kan de grote magie beginnen! Winonah zoekt de bewuste plaats in het boek op en leest voor . . . onbegrijpelijke, vreemd klinkende woorden; ze spelt ze moeizaam en traag. Maar de tovenaar weet juist wat het beduidt en zegt tegen het kleine kereltje: „Neem die kruik en haal uit de kast deze doos met poeder . . . giet twintig druppels uit die fles," enzovoorts . . .

Pum-Pum rent bedrijvig heen en weer en ten slotte zijn alle benodigdheden in de grote pot en roert het ventje ijverig in het mengsel, dat eerst nog moet koken. Als alles klaar is, en de drank gereed, wordt hun geduld nog verder op de proef gesteld, want het brouwsel moet afkoelen. Eindelijk, eindelijk is het zover. Met sidderende handen neemt Winonah een glas, vult het met de bijna zwart gekleurde vloeistof en begint te drinken . . . langzaam en vol angst voor de uitslag. Zou het lukken? Pum-Pum slaat haar gade en zijn gezicht is vertrokken van spanning . . . Winonah slaakt een kreet, het glas ontglipt haar hand . . . „Ik zie niets meer," roept ze, en het is alsof een wazige sluier haar gestalte omgeeft. Wat, als de drank een verkeerde werking heeft?

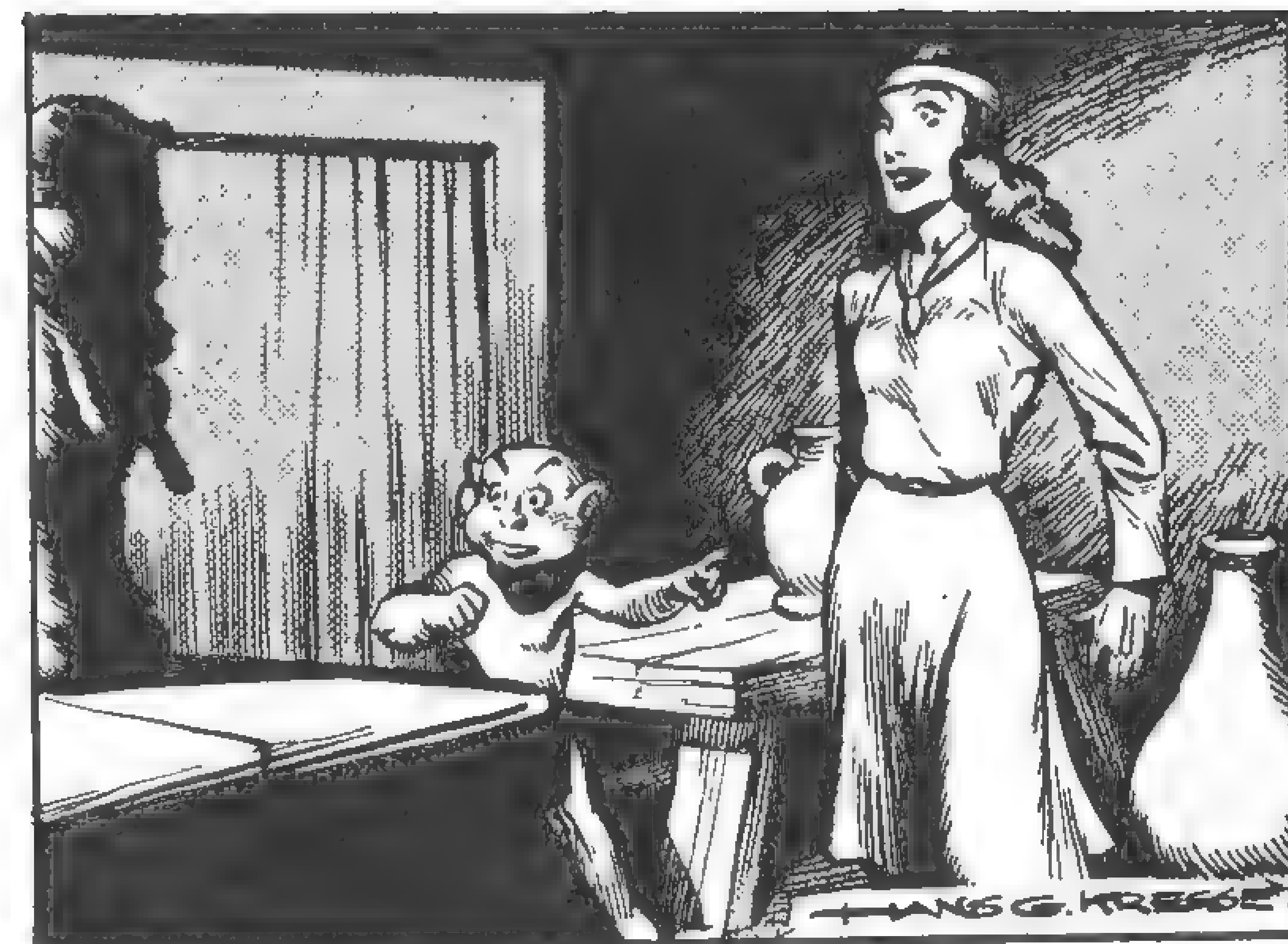

Een dikke nevel omringt Winonah; dan ineens . . . staat ze daar weer, maar nu in al haar jeugd en schoonheid! Pum-Pum straalt van blijdschap en begroet haar alsof ze jaren is weggeweest. Winonah omarmt dankbaar het trouwe, wakkere mannetje. „Dank, duizendmaal dank!" zegt ze blij, „mijn lieve kleine vriend! Dit zal ik nooit vergeten!" Ze wendt zich nu naar de tovenaar en bedankt ook hem voor zijn hulp. Hierop vertelt ze hem haar belevenissen bij Dzilah en hoe haar echtgenoot Eric zich in de burcht bevindt, onder betovering van deze slechte vrouw.
Nu echter is de beurt aan de tovenaar, die vol ongeduld verlangt dat Pum-Pum eerst zijn belofte aan hem gaat inlossen, voor er iets anders aan de orde is. Pum-Pum voelt zich door zijn geslaagde tovenarij een hele Piet en wil nog niet zo gauw afstand doen van zijn macht. „Mij nu zelf beetje toveren . . . alléén!" kondigt hij aan tot grote ontsteltenis van het afgodsbeeld, dat hierop in woede ontsteekt en de hevigste dreigementen laat horen. Het ventje is echter niet bang voor de stenen man en zegt eigenwijs: „Mij u wel helpen, eerlijk, maar mij vinden toveren prachtig en eerst nog proberen, klein beetje maar . . ."

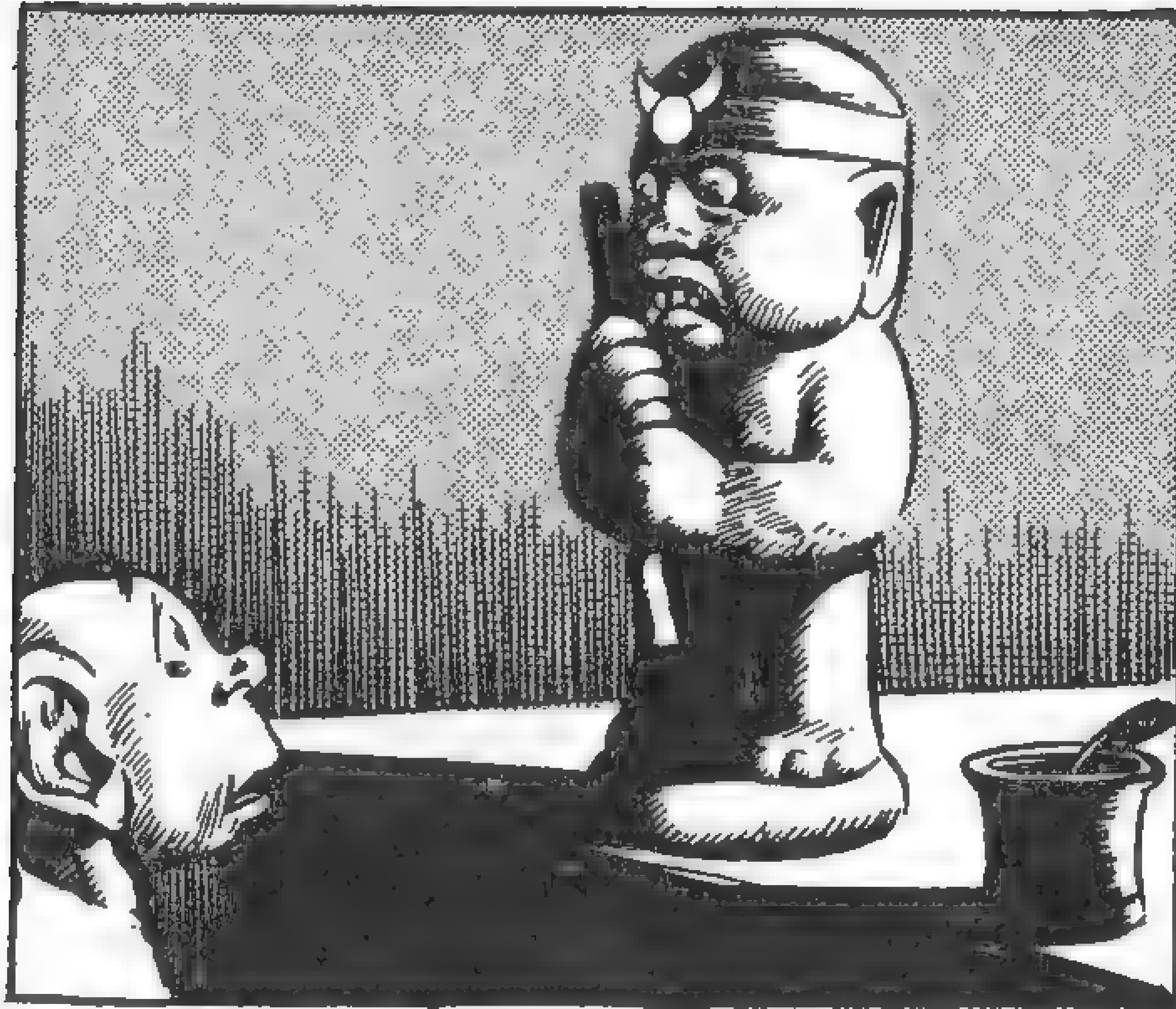
Woest draaien de ogen van het beeld: de stem klinkt schor van opwinding: „Gij, Winonah," zegt hij, „weet wat ge me beloofde. Is dit uw woord? Bedenk ook, dat Dzilah weer terug kan komen! Vlug, talm toch niet langer," dringt hij aan. Pum-Pum heeft in zijn ijver Dzilah totaal vergeten en schrikt nu toch wel even bij de gedachte aan deze mogelijkheid. Winonah neemt hem terzijde en zegt: „Ge moet uw woord gestand doen, Pum-Pum, vergeet niet wat we de tovenaar verschuldigd zijn." Pum-Pum ziet het wel in, maar toch aarzelt hij nog. Hij is geheel door de toverkunst ingepalmd en zoekt gejaagd naar een middel om het einde nog wat te verschuiven. Hij is de held van de dag en wil dit zo graag nog even blijven! Daar . . . ineens, schiet hem iets te binnen. Verheugd springt hij op, en zegt tot Winonah: „Wacht, nog paar kleinigheden eerst; mij vinden, die zeer nodig! Luister . . ." en hij fluistert haar iets in. Winonah knikt en glimlacht toestemmend. Vol ijver nu weer, wendt Pum-Pum zich tot het beeld, dat met verbeten woede afwacht welk uitstel er nu nog moet zijn. „Ik ben benieuwd wat u weerhouden kan nu dadelijk te doen, wat ge beloofde," gromt het. „Ik luister!"

Dan komt Winonah met haar verzoek. „Zie," zegt zij, „mijn kleding is verknoeid en vuil geworden. Help mij zo u kunt, met medewerking van deze kleine man, aan een passend kleed, geschikt om mijn echtgenoot weer te behagen." De tovenaar stemt met rollende ogen toe en Winonah laat Pum-Pum tot zijn grote vreugde de behulpzame hand bieden bij het toveren en plotseling, ziedaar . . ., een lichtstraal en Winonah prijkt in een schoon gewaad.
Maar nóg is de arme tovenaar niet klaar met het kleine ventje, dat nu weer te kennen geeft: „Mij zelf ook nog goede kleren toveren . . . mij te kaal!" De tovenaar begrijpt dat hij wel weer zal moeten toegeven en daar Winonah hem verzekert werkelijk niet te weten wat er nog meer zou kunnen zijn dat het nakomen van hun belofte tegenhoudt, vervult hij ook deze laatste wens, en ziet Pum-Pum zich weer in een keurig buisje en broekje gekleed. Hij is de koning te rijk; bevoelt en betast de stof, draait in het rond om te trachten zich zelf van achteren te bekijken, kortom, vergeet alles om zich heen. Daar klinkt de grommende lage stem van het afgodsbeeld.

„Ik geloof," zegt de tovenaar, en zijn stem is vol van ingehouden drift, „dat het nu welletjes is en ge eens wat meer aandacht aan uw deel van de belofte kunt besteden. Ge schijnt totaal te vergeten, wat er ook voor mij op het spel staat. Gij beiden zijt bovendien ook nog lang niet in veiligheid en als ik mijn menselijke gedaante eens niet terug zou krijgen door uw getreuzel, zoudt ge zelf mede het slachtoffer worden! Komaan, maak wat voort," vervolgt hij heftig.
Pum-Pum, alhoewel toch goedig en behulpzaam van aard, voelt zich, nu hij zo'n persoon van gewicht is geworden, danig in zijn wiek geschoten door deze manier van spreken van de tovenaar. „Wat kalm, wat kalm!" zegt hij eigenwijs, met een verongelijkt gezicht. „Wij nu dadelijk gaan beginnen!"
Terwijl deze dingen in de torenkamer voorvallen, zitten Eric en Dzilah beneden als twee duifjes te minnekozen. Dzilah is in haar schik en laat niet na alles te doen om Eric aan zich te binden. Ze vleit hem en verwent hem op alle mogelijke manieren. Juist is ze bezig hem allerlei heerlijke plannen voor de toekomst te onthullen, als het haar opeens toeschijnt dat Erics volle aandacht, die ze tot nu toe steeds bezat, af en toe verslapt . . .

Midden in een tedere omhelzing kijkt Eric haar ineens met verbazing aan. Het duurt maar kort maar Dzilah besluit bij zichzelf opnieuw de liefdesdrank te brouwen. Misschien, denkt ze, was het mengsel niet sterk genoeg. Vanavond zal ik het dadelijk gereed maken. Ze voelt zich ongerust worden, als Eric wat achteruit gaat en met vreemde blik naar haar blijft staren. Een angstig voorgevoel bekruipt Dzilah, doch ze blijft glimlachen en laat niets merken. Ze komt dicht bij Eric en wil zich zoals gewoonlijk in zijn armen nestelen, doch hij duwt haar nu eensklaps van zich af tot haar grote ontzetting! „Eric, Eric! Mijn lieve vriend!" roept ze luid, „wat is er toch?!" Erics gelaat ondergaat een verandering. Verbazing, ongeloof en twijfel spiegelen er zich achtereenvolgens op af. Dan komen er schrik en ontsteltenis voor in de plaats.
Hij wil spreken, doch de woorden blijven hem in de keel steken . . .

Dan ineens valt Eric uit: „Waar is Winonah? Waar heb je mijn vrouw gelaten en wat betekent deze komedie, dit verliefde gedoe? Vlug, zeg het mij! Wat is hier gaande? Er is iets vreselijks gebeurd, ik voel het!" Dzilah is als door de bliksem getroffen; deze plotselinge verandering valt haar zo rauw op het lijf, dat ze eerst als wezenloos zit, maar dan gaat haar geslepen brein vlug aan het werk. Er is maar één reden waardoor Eric zijn geheugen weer terug kan hebben gekregen zonder dat zij, Dzilah, erin betrokken is.

Het gelaat van de valse vrouw vertrekt krampachtig en zonder te spreken, wil zij Eric voorbijgaan om het vertrek te verlaten. Onze Noorman echter verspert haar de weg. „Eerst opheldering, schone dame," zegt hij dreigend. Doch als een slang glipt ze langs hem heen en rent weg de trap op . . . naar de torenkamer.

De kleine Pum-Pum is inmiddels druk aan het toveren geweest en heeft met dit werk weer succes geoogst! Als alle toebereidselen getroffen zijn, zoals het stenen afgodsbeeld opgaf, komt het hoogtepunt . . . Het beeld barst met een felle knal uit elkaar en temidden van een sissende damp staat plotseling een grote en fors gebouwde man voor de verbaasde ogen van Winonah en de kleine dwerg. In zijn handen houdt hij een vreemd gevormde toverstaf, met dezelfde gelaatstrekken als het beeld. „Het stenen afgodsbeeld bestaat niet meer," zegt de tovenaar en hij vervolgt: „Ge hebt me wel wat geplaagd, Pum-Pum, maar toch ben ik u, evenals prinses Winonah, mijn redding verschuldigd! Dank hiervoor!" En hij schudt Pum-Pum hartelijk de hand. Nu beraadslagen zij met hun drieën hoe het best en zo vlug mogelijk Dzilah te verrassen en onschadelijk te maken, als de deur wordt opengerukt, en Dzilah met flikkerende ogen en van haat vertrokken gelaat binnenkomt. In haar hand glinstert een grote spitse dolk.

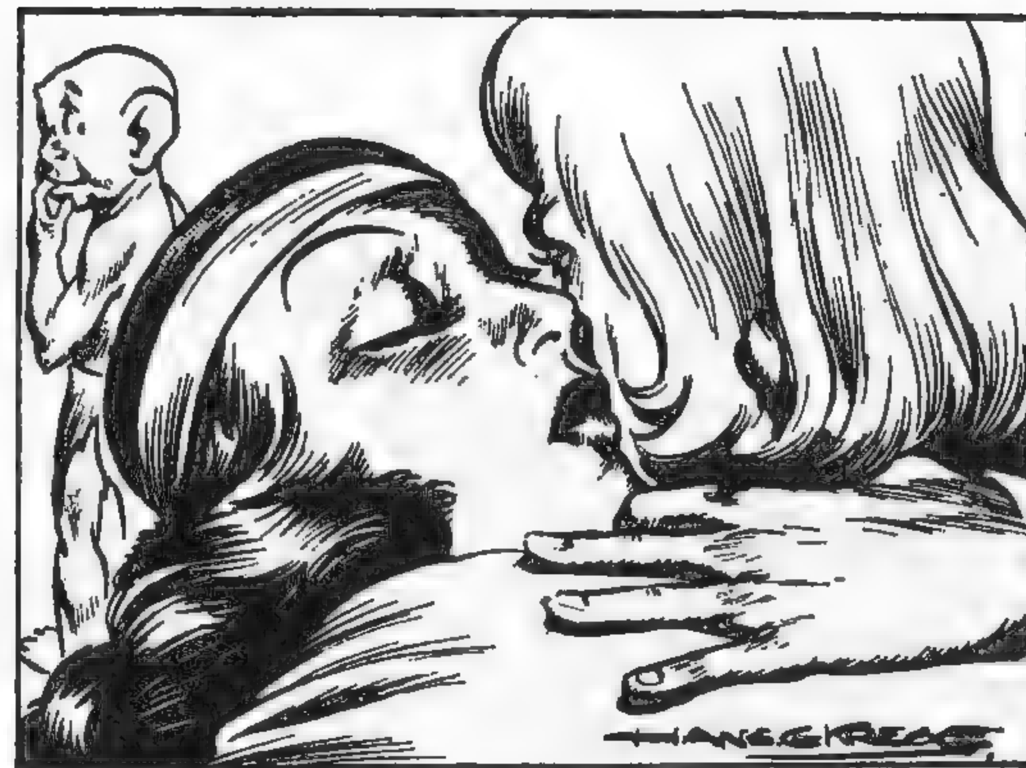

Met een dierlijke grauw stort Dzilah zich op de geheel onvoorbereide Winonah. Onder het slaken van de heftigste verwensingen tracht zij haar te overmeesteren en met de dolk te doorsteken. De in haar plannen gedwarsboomde vrouw is als een furie, doch Winonah, die jong, vlug en lenig is, weert zich dapper. „U zult hem niet toebehoren!" krijst Dzilah, „nooit, nooit!" De arme, kleine Pum-Pum siddert bij dit geweld en begrijpt niets van de tovenaar, die rustig en met een flauw glimlachje om de lippen naar de vechtende vrouwen staat te kijken, zonder een vin te verroeren. „Help toch," smeekt het kereltje, „red Winonah! Hoe kunt u zo werkeloos blijven!" Maar de tovenaar blijft rustig toezien en zegt: „Kijk maar goed, daar kunnen wij mannen nog wel iets van leren!" Intussen nadert het gevecht zijn hoogtepunt. Eric, die Dzilah achterna is gegaan, komt juist op het ogenblik, dat Winonah haar evenwicht verliest en Dzilah met een triomfkreet haar dolk opheft voor de genadestoot.

Razend van woede springt Eric naar binnen en ontwapent juist op tijd de half krankzinnige vrouw. Dzilah tracht nog eens, met hooghartige gebaren en dreigementen, indruk te maken. „Denk niet," sist zij, „dat je het spel reeds gewonnen hebt. Ik heb nog andere middelen."

„Ja," zegt Eric, „dat zal wel. En wij zullen er u nog een paar middelen bijgeven om op te knappen. Uw rijk is uit, waarde dame, en een beetje minder praats zou u slechts ten goede komen! U hebt al kwaad genoeg gesticht. Houdt u verder nu maar heel stil, voor ik mijn geduld verlies!"

Nu pas kan Eric omzien naar Winonah, die is opgestaan en hem met een kreet om de hals valt. „Eindelijk, eindelijk," zucht ze. Pum-Pum en de tovenaar hebben het opeens druk met Dzilah die er verslagen bijstaat. Doch het kleine ventje kan niet nalaten even om te zien. Hij voelt zich zeer tevreden, maar één ding moet hij de tovenaar nog vragen.

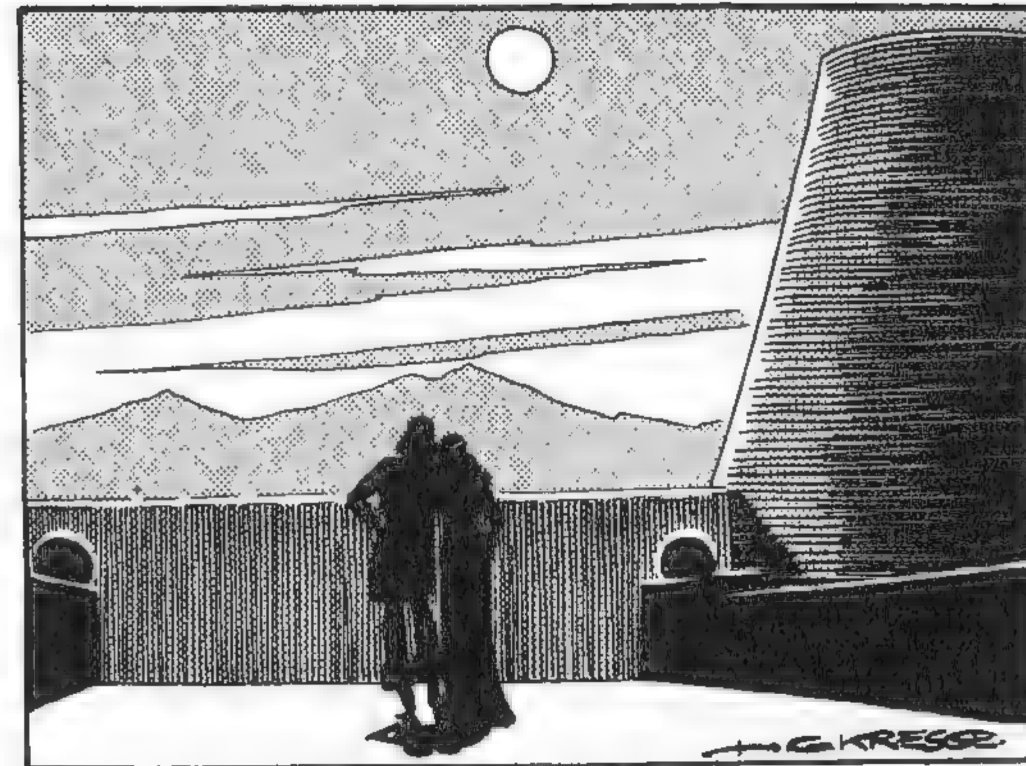

Pum-Pum wendt zich nu tot de tovenaar en komt met zijn probleem voor de dag. „Waarom," vraagt hij, „gij toch niet helpen Winonah bij vechten? Mij doodsbang geweest, zij verliezen!" De man lacht fijntjes en zegt: „Ik wist immers dat het goed zou aflopen, kleine man! Het gevecht moest plaatsvinden, daar mocht geen verandering in gebracht worden. En nu," vervolgt hij met barse stem tot Dzilah, „is het mijn beurt, volg mij!" Zij gaan samen naar beneden en de tovenaar brengt hen naar de keuken. „Hier," spreekt hij tot Dzilah, „is uw plaats voortaan, en kunt ge uw neiging tot brouwen en koken botvieren, onder streng toezicht! Het is een plan van de blonde Noorman. Ikzelf had korte metten met u willen maken, doch hij wenst u te sparen in de hoop dat ge nog eens een vrouw wordt. Begin maar vast met afwassen!"

Van de eens zo trotse heerseres is niets meer te bespeuren. Het is een geheel veranderde, zeer nietige Dzilah, die gelaten haar vonnis aanhoort.

Juist willen allen zich naar boven begeven, als een zijdeur opengaat en een slag, gevolgd door brekend vaatwerk weerklinkt. „Eric, Eric . . .! prinses!" Het is de trouwe Dzogolo, die met wijd opengesperde ogen in de deuropening staat, alsof hij een spookbeeld ziet.

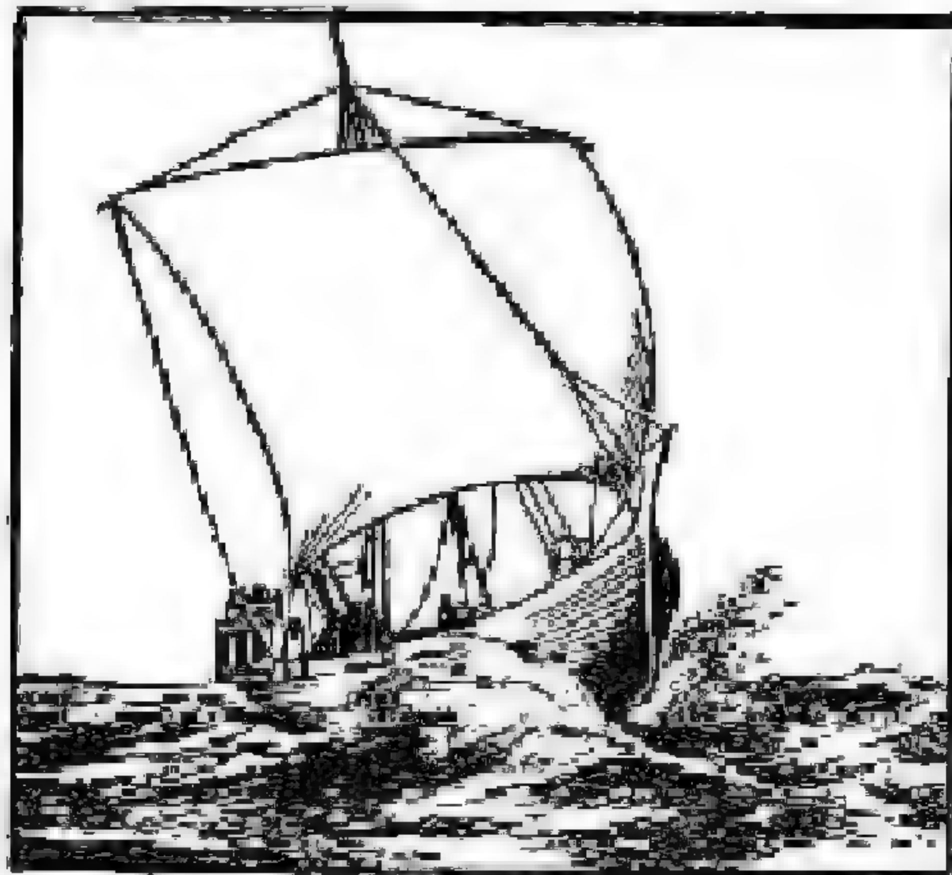

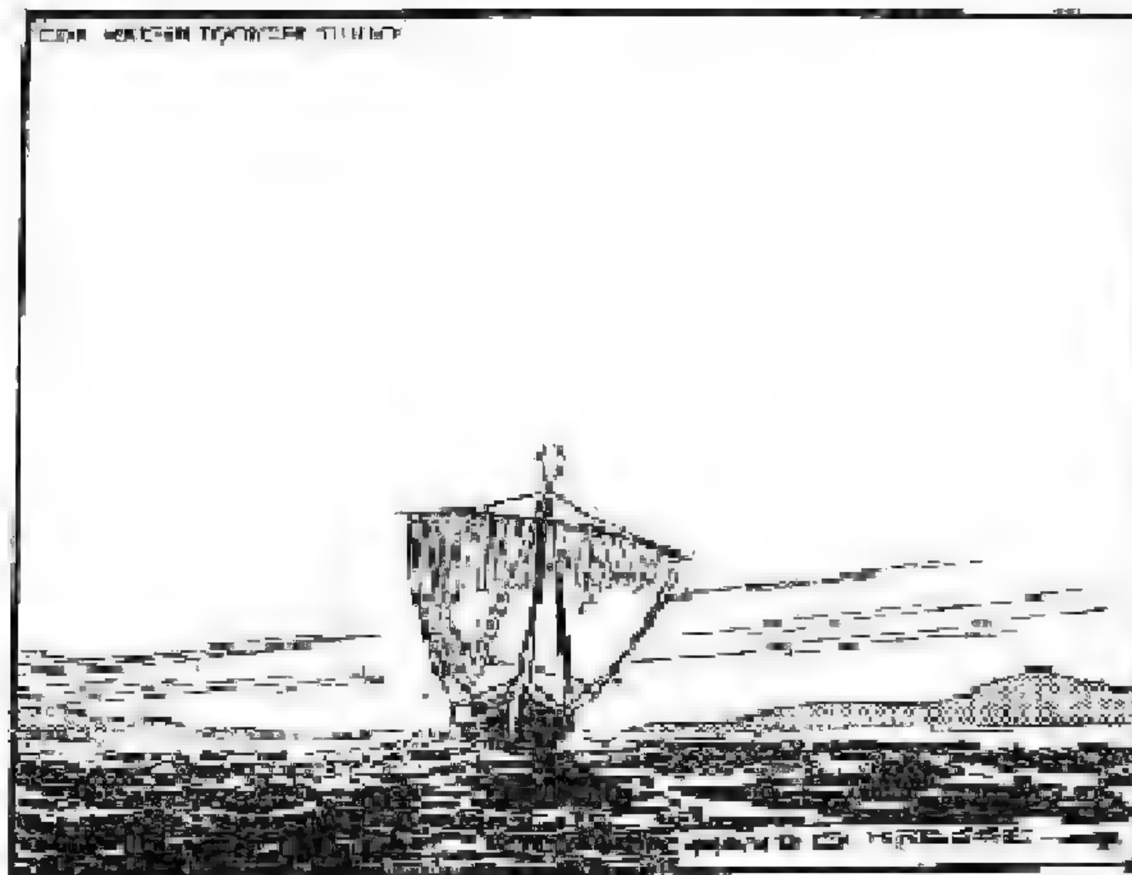

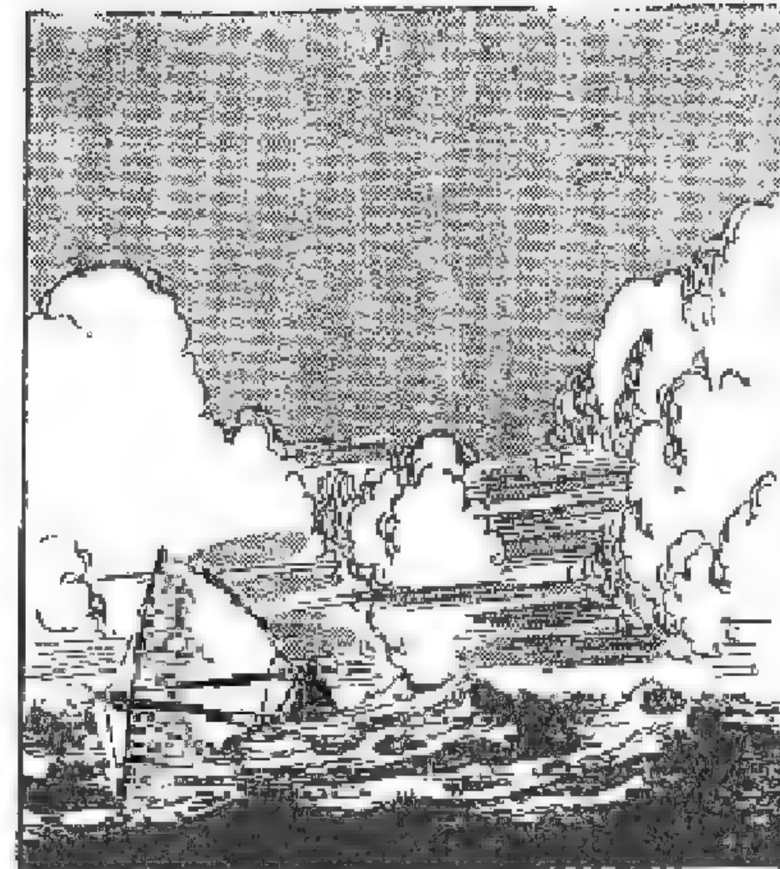

Ook de arme Dzogolo, die in het geheel niet weet, wat er allemaal gebeurd is, en niets kan begrijpen van wat Dzilah met hem heeft gedaan, heeft zijn herinnering weer terug.
Nu zijn allen weer gelukkig herenigd. Zij gaan naar boven en daar vertelt de magiër zijn eigen belevenissen.
Het kasteel en omgeving waren zijn eigendom, ook de krijgers en de bedienden. Dzilah was gekomen en had zich bij hem opgedrongen zogenaamd om hem te helpen. Ook zij was begaafd met bijzondere krachten, doch zij bleek hiermee niet tevreden. Zij wilde macht, zij wilde heersen en vóór alles: de toverkunst leren! Geleidelijk wist ze zich toegang tot de geheime vertrekken te verschaffen, zonder medeweten van de magiër, en had aldus aardig wat kennis vergaard, totdat ze het middel had gevonden om hem onschadelijk te maken . . . Met het bekende gevolg.
Doch nu is alle narigheid ten einde. „Dank zij onze kleine, dappere vriend Pum-Pum," zoals Winonah zegt. Het ventje wordt tot zijn grote verlegenheid flink gehuldigd, maar dat heeft hij dan ook verdiend!
Als de dag ten einde is en de bijna koperkleurige maan hoog aan de hemel staat, lopen twee gelukkige mensenkinderen stilletjes naar buiten, dankbaar en blij.
Nu staat niets hun reis naar Noorwegen meer in de weg!

EINDE VAN HET EERSTE DEEL:
HET STENEN BEELD

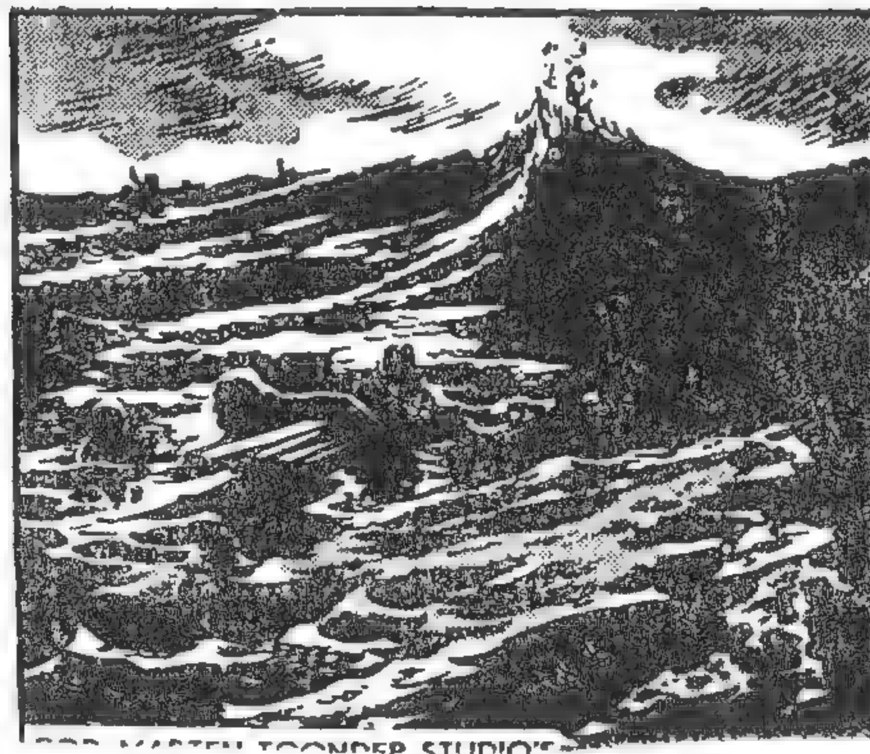

Na hun avontuur bij de tovenares Dzilah met een gelukkige afloop voor Eric en Winonah, besluit het paar op weg te gaan naar Noorwegen Eric's thuisland.
De tovenaar die dooe Pum-Pum was bevrijd uit het stenen beeld, zorgde voor een schip voor Eric, Winonah en Pum-Pum.
Zo voeren zij op weg de zee op, na een paar dagen versomberde het weer het schip sloeg omen zonk.
Eric, Winonah en Pum-Pum raakten te water.

DEEL 2: GEVANGENEN DER ROMEINEN

Eric zet zich schrap, doch hoewel hij er op bedacht is, overvalt de val in zee hem toch . . .
In een lawine van schuimende golven duikt hij in de kolkende zee. Alles is duister om hem heen maar toch schieten vurige ballen langs zijn ogen . . . Geoefend zwemmer die hij is, verliest Eric echter geen ogenblik zijn tegenwoordigheid van geest. Hij houdt zijn lichaam rustig, tot hij de oppervlakte weer bereikt heeft. Nu tracht hij zich boven water te houden, maar de roerige zee overspoelt hem ten tweede male. Eerst de derde keer slaagt onze Noorman er in, het hoofd boven water te houden. Links van hem ziet hij Winonah worstelen met de golven en op kleine afstand ontdekt hij ook Pum-Pum de dwerg.
Met enkele forse slagen zwemt Eric naar een stuk wrakhout, alles wat van het vliegtuig is overgebleven en dit voor zich uit duwende, verlost hij Winonah en Pum-Pum uit hun benarde toestand. De dwerg klappertandt en stamelt:
„Mij . . . mij nat en koud.”
„Onzin!” gromt Eric. „Wees blij dat je leeft.”
Het stuk wrakhout geeft hen althans enige steun en op goed geluk laten zij zich met de zwakke golfstroom meevoeren . . .
Langzaam daalt de zon achter de kim en nog steeds bevinden de drie verongelukten zich in het allengs kouder wordende water. Zoekend speurt Eric langs de horizon en eindelijk meent hij een donkere, wazige streep op te merken . . .
„Land?” mompelt de Noorman. „Het is te mooi om waar te zijn.”
Winonah is de uitputting nabij.
„Winonah! Winonah!” roept hij in haar oor.
„Land, vooruit! Kun je het nog even volhouden? De redding is nabij!”
Met ongeloof op haar lijkbleek gezichtje staart Winonah naar de donkere streep.

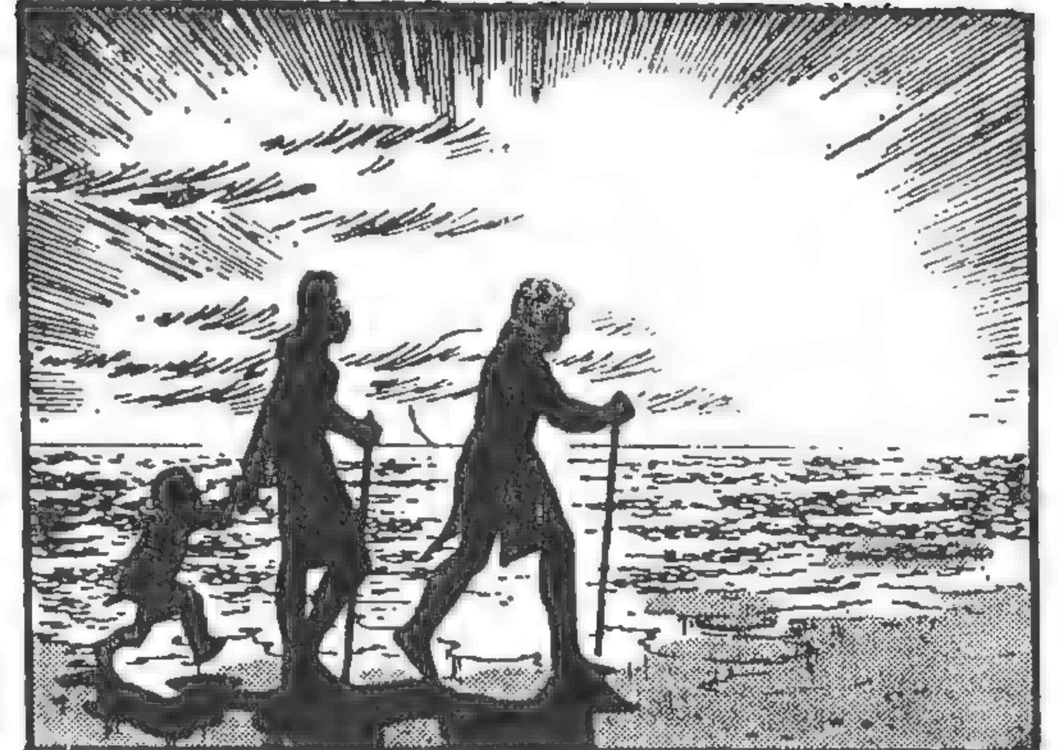

Zachtjes nadert het wrakhout de kust en als de schipbreukelingen grond onder de voeten voelen, laten zij hun reddingboei los en waden naar het strand. Slechts het klotsen van het water langs hun voeten is hoorbaar in de stille avond.
Geen geluid verstoort de beangstigende rust, welke op deze plek heerst. Aarzelend betreedt het drietal het strand en met een benauwd gevoel nemen zij de onheilspellende omgeving in zich op. Voor hen uit rijst een kale grauwe rotswand omhoog, ongenaakbaar en dreigend.
Eric kan een schamper lachje niet onderdrukken.
„Wij zijn gered!" zegt hij. „Maar hoe?"
„Geen boom, geen grasspriet, geen levende ziel!" Grimmig staart hij naar de ongastvrije rotswand en om de ernst van de toestand nog wat duidelijker tot uitdrukking te laten komen, zegt de dwerg met een benepen stemmetje:
„Mij honger. Mij niet eten – lang geleden, au, buik hol!"
„Ja," zucht Winonah, „als er geen redding komt opdagen, zullen wij van honger omkomen!"
„Redding? Waar vandaan kunnen wij redding verwachten?" antwoordt Eric.
„Wij zijn op ons zelf aangewezen en zoals de zaken nu staan, geloof ik, dat we beter hadden kunnen verdrinken . . . Er is niets verschrikkelijker dan de hongerdood."

Als de nacht ijskoud en plotseling invalt, begeven de drie ongelukkigen zich, zo goed en zo kwaad als het kan, ter ruste tussen enkele rotsblokken.

Winonah en Pum-Pum vallen spoedig in een heilzame slaap, maar Eric ligt nog lang wakker, piekerend over hun ver van rooskleurige toestand. Ten slotte ontfermt de slaap zich ook over zijn uitgeputte lichaam en geest.

Pum-Pum is de eerste, die de volgende morgen bij de eerste zonnestralen ontwaakt en als door een zesde zintuig geleid slaat hij zijn blikken zeewaarts.

Daar, verweg op de oceaan, is het witte vlekje van een zeil waarneembaar. Pum-Pum wrijft zich de ogen uit en kijkt nog eens, maar als hij ontdekt, dat hij het goed gezien heeft, wordt hij helemaal opgewonden.

„Meester! Prinses!" gilt hij en woest rukt hij aan Erics armen en benen. Onmiddellijk zijn beiden op de been en nu zien zij ook het blinkende zeil in de verte.

Alle drie rennen zij naar zee en Eric trekt zijn leren hemd uit, waarmee hij wild begint te zwaaien.

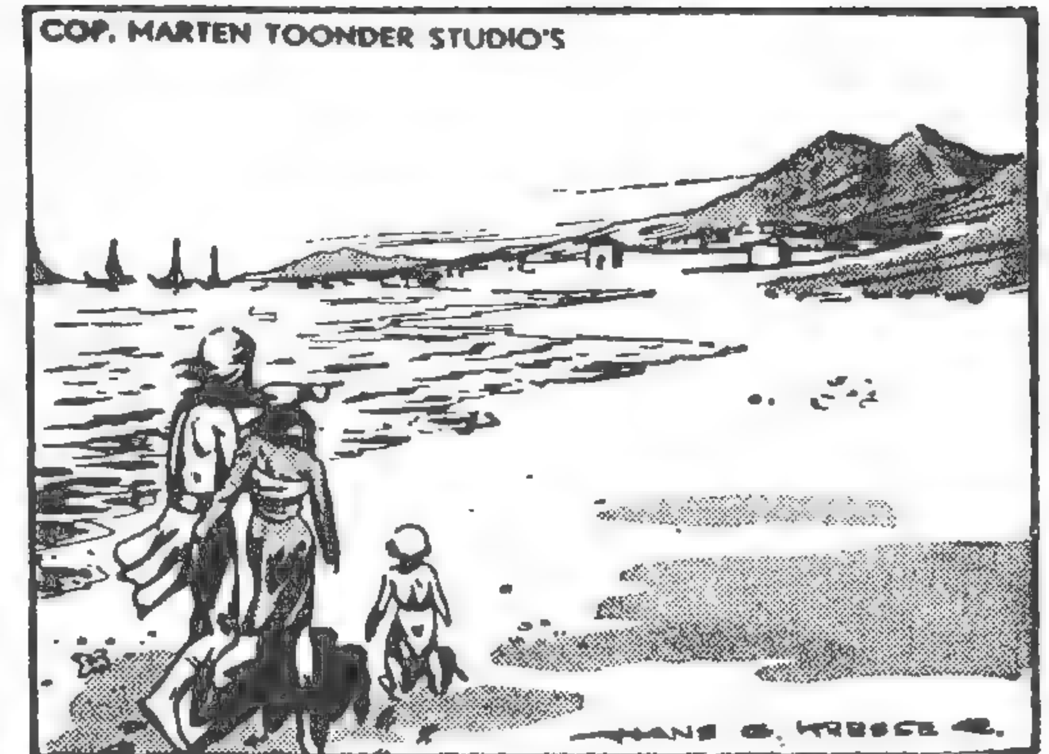
Pum-Pum springt zenuwachtig heen en weer en gilt zo hard hij kan, helemaal vergetend, dat niemand op het schip zijn zwakke stemmetje zal kunnen horen.

Hun inspanning is echter vergeefs. De bemanning van het schip schijnt de drie ongelukkigen niet bemerkt te hebben, want weldra wordt het zeil kleiner om eindelijk geheel over de horizon te verdwijnen.

Door dit voorval lijkt het, alsof hun toestand nog hopelozer is.

Winonah kan slechts met moeite haar tranen bedwingen en Pum-Pum kijkt ongelukkiger dan ooit.
Alleen Eric schijnt zijn zelfvertrouwen teruggevonden te hebben.
„Kom," zegt hij, „we zullen noordwaarts trekken, dat is in ieder geval de richting waarin mijn land zich bevindt."
Uit het water vist Eric enkele stukken hout, welke hij stukbreekt, zodat zij als stok kunnen dienen. Bezorgd ziet hij, dat Winonah steeds bleker en bleker wordt. In de gloed van de opkomende zon zetten de drie vermoeide reizigers hun tocht langs het strand voort, levend van kleine zeekrabben en weekdieren.
Dan komt echter het ogenblik, dat onze held al zo lang gevreesd heeft. Winonah slaakt een nauwelijks hoorbare zucht en wankelt. Snel draait Eric zich om. Net op tijd kan Eric haar opvangen.
„Ik kan niet meer Eric!" fluistert het meisje, „geen eten, geen drinken, steeds maar lopen, lopen, lopen, zondere enige hoop." Met een snik buigt zij haar hoofdje.
De Noorman gromt een onverstaanbaar antwoord en terwijl hij haar ondersteunt, strompelen zij zo goed en zo kwaad als het kan uur na uur voort, onder de brandende zonnestralen, en dan, opeens ontwaart Eric wazig de vormen van een muur aan de horizon.
Het beeld van de lokkende witte muur vervaagt, golft, zet uit en slinkt weg tot een streepje. Maar nee, het beeld blijft.
„Winonah! Een stad, een stad! Mensen . . .! We zijn gered!"
De ogen van de jonge vrouw beginnen te glinsteren, in haar stromen nieuwe ongekende krachten. Met een gelukkige glans in de ogen kijken de drie vermoeide reizigers elkaar aan. Zij zijn gered.

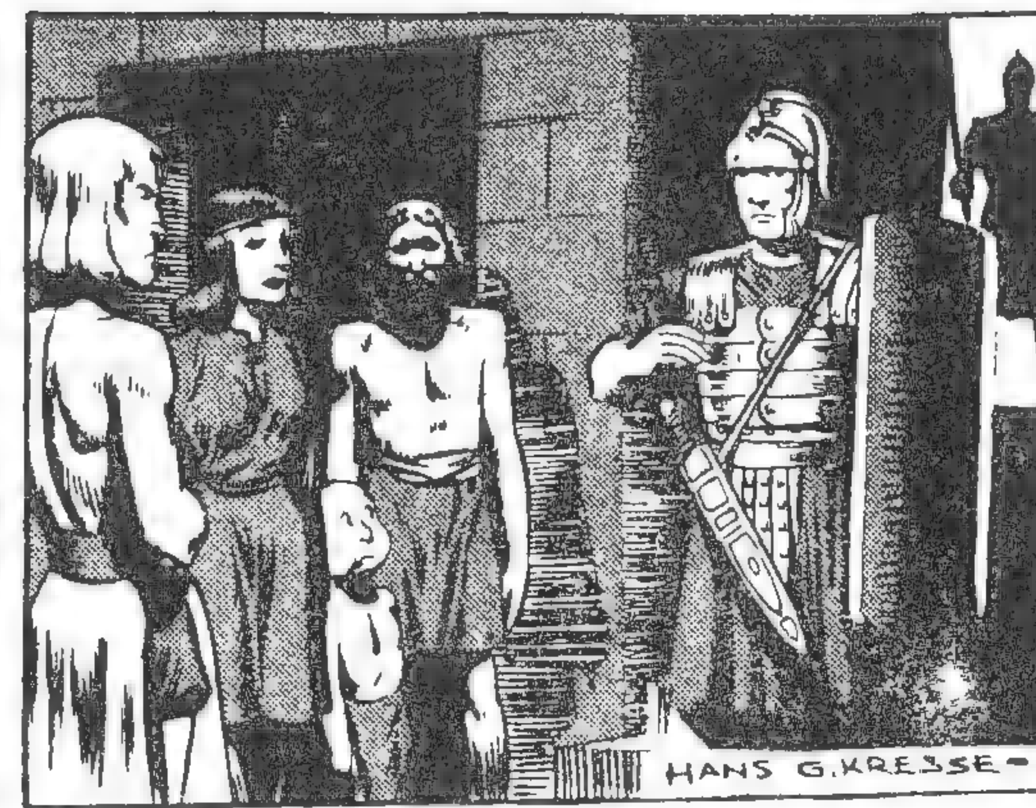

Verheugd leggen Eric, Winonah en Pum-Pum het laatste deel van hun zware tocht af . . . Verwonderd bekijkt Eric de blanke marmeren poort . . . Het bouwwerk doet hem aan de architectuur van het ongelukkige Atlantis denken, maar de mensen, die naar hem toekomen, zien er geheel anders uit . . . Een man in een glinsterende wapenuitrusting treedt naar voren en neemt hen met half toegeknepen ogen argwanend op . . . Eric vindt de ontvangst niet erg prettig en Winonah fluistert: „Die man bevalt me niet, Eric! Hij kijkt zo vijandig!" Gedurende enkele ogenblikken nemen de twee mannen elkaar zwijgend op. Dan vraagt de soldaat: „Wie ben je en wat zoek je hier?"
„Sinds dagen hebben wij niets gegeten of gedronken!" zegt Eric. „Wij zijn vermoeid en wensen wat rust, waarna wij onze tocht naar het Noorden zullen voortzetten! Geef ons slechts iets te eten en een bescheiden slaapplaats en wij zijn tevreden!"
„Haha!" buldert de soldaat. „Aan die wens kan ik wel voldoen!" Zich tot Eric wendend, vervolgt hij: „Ik ken je soort, geelhaar! Je bent een barbaar uit het Noorden! Voedsel en een slaapplaats zul je hebben, doch niet zoals je dat denkt . . .!"
Eric bemerkt heel goed het vijandige in de houding van de man. Deze wenkt en roept tegen de naderende soldaten: „Neem ze gevangen en werp ze in de kerker, bij hun soortgenoten!"

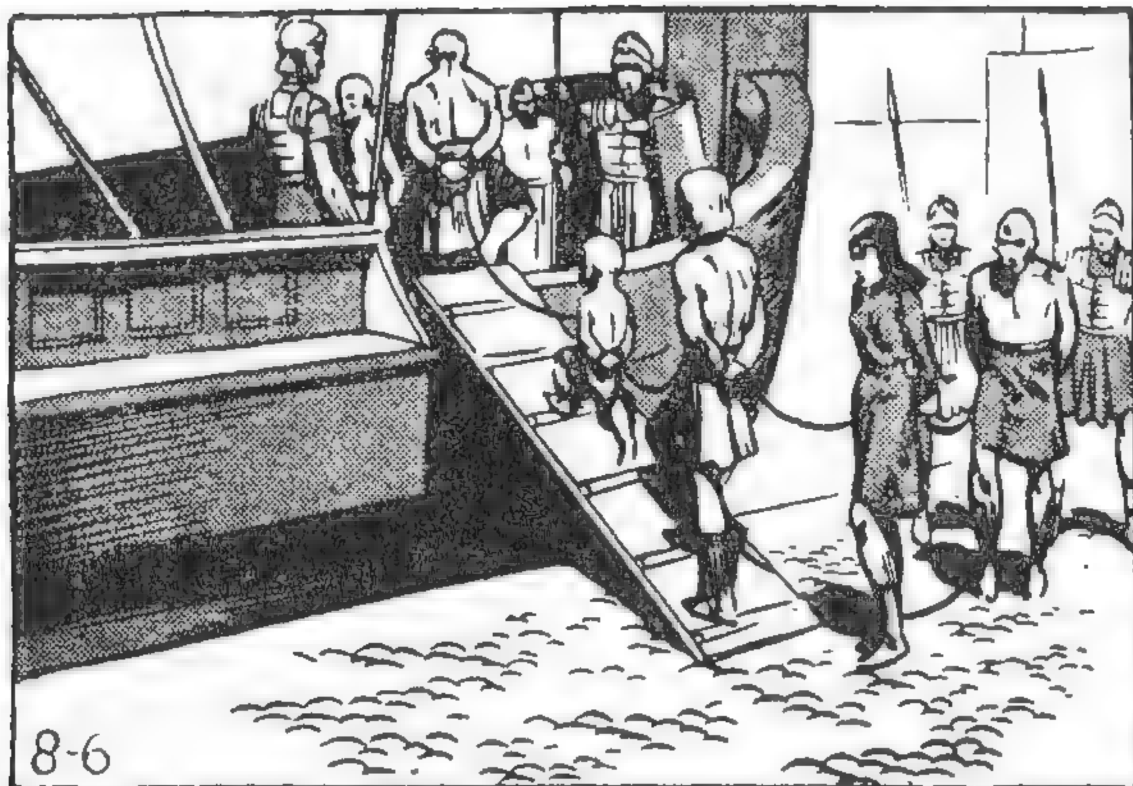

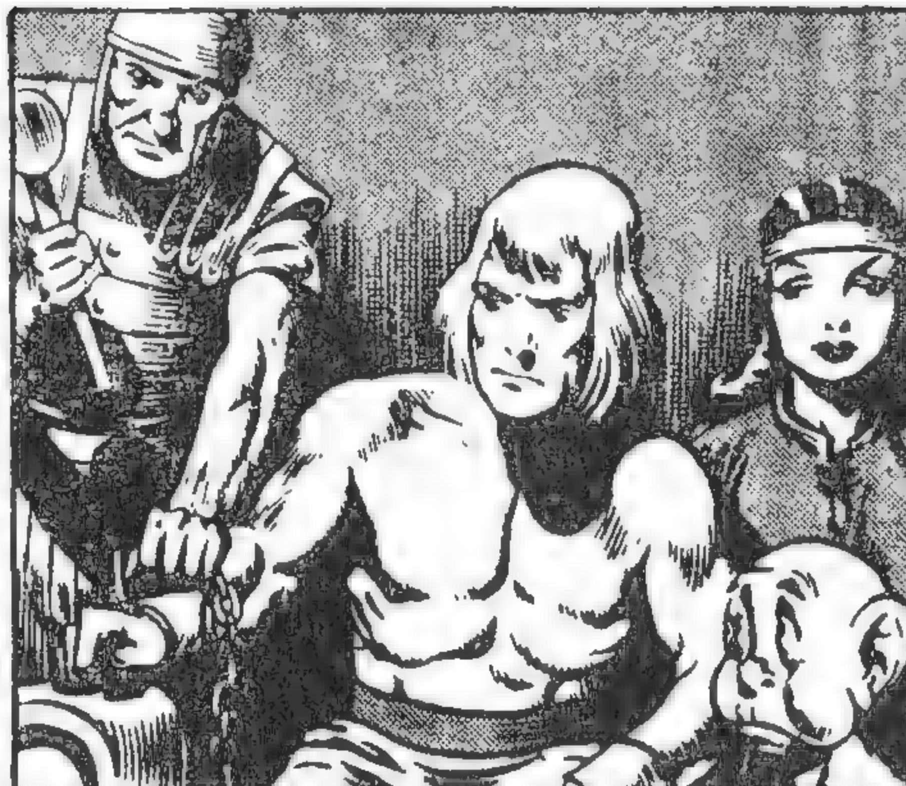

Eric was te uitgeput om tegenstand te bieden. Men brengt het drietal in een muffe, onderaardse kelder, waar reeds meerdere gevangenen bijeengebracht zijn. Zonder veel belangstelling neemt men de nieuw aangekomenen op. Als de soldaten de deur achter zich in het slot gooien, kijkt Eric onderzoekend rond en bestudeert de gezichten van zijn celgenoten . . . Er zijn twee mannen bij met bruine huid en kroeshaar . . . die bij hem herinneringen oproepen aan Dzogoloh. De rest zijn mannen met voor het merendeel stompzinnige, nietszeggende gezichten. „Nu krijgen we eten en een plaats om te slapen . . . in ruil voor onze vrijheid; ik weet niet, wat ik liever heb!" zucht Winonah. „Ik zou wel eens willen weten waar we hier beland zijn!" bromt Eric. Bij deze woorden treedt een oudere man op hem toe, die hem vriendelijk toeknikt. „Dat kan ik u vertellen!" zegt hij. „U bevindt zich in de kolonie Tingitana; dit hier is een der Romeinse vestigingen, ter verdediging van het gebied!" Na een korte pauze vervolgt hij: „Bent u een Briton?" Eric schudt het hoofd. „Ik ben een Noorman!" Enkele ogenblikken staren beide mannen elkaar aan, maar dan beginnen zij te lachen. De oude man zegt: „Wel, wat geeft het? Laten wij onze oude veten vergeten, hier zijn wij allen hetzelfde en moeten wij elkaar steunen!" Op dat moment wordt de deur ontgrendeld en een Romeins soldaat treedt binnen. „Hé, daar jullie!" roept hij met ruwe stem. „Volg me, we gaan een reisje maken, maar denk er om, probeer niet te vluchten! Kom mee!"

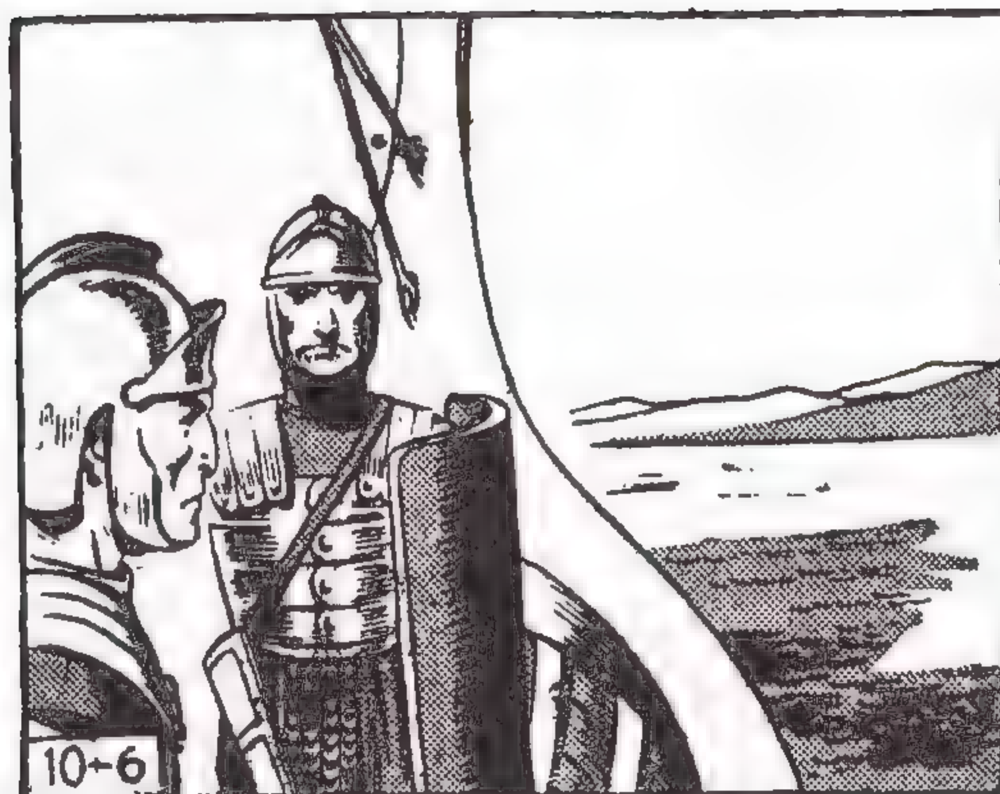

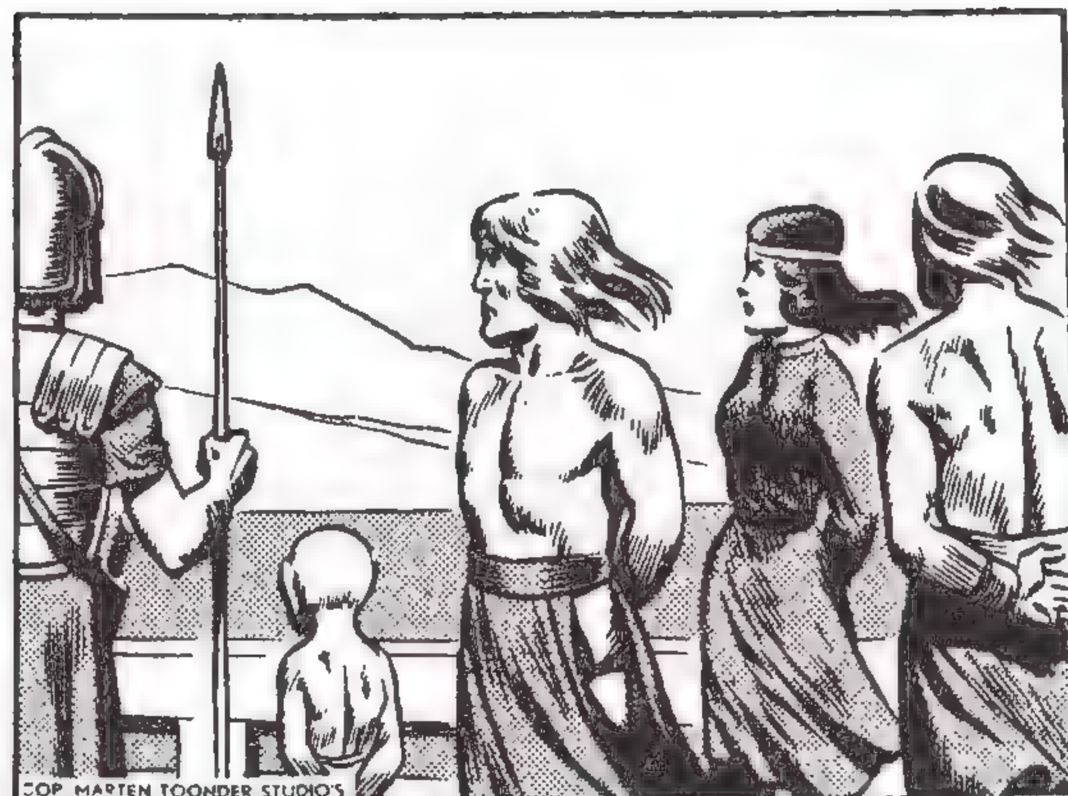

Als een kudde dieren aan elkaar geketend, worden de gevangenen door de bochtige straatjes van de vestingstad naar de haven geleid, geen moment uit het oog gelaten door de talrijke soldaten die hen bewaken. Al spoedig merkt Eric waar men hen heen voert. Aan de kade ligt een Romeins schip, gereed om uit te varen . . . Een voor een betreden de gevangenen het dek, waar zij ontvangen worden door nieuwe bewakers, die hen onmiddellijk het ruim binnendrijven. Hier worden hun boeien aan de scheepswand geklonken, zodat ontsnappen onmogelijk lijkt. Verbeten kijkt Eric rond in de hoop een middel te vinden om uit deze verre van aangename toestand te ontvluchten. De soldaat, die hem vasmaakt, zegt grijnzend: „Doe geen moeite, span je maar niet in; wij zorgen wel, dat je niet ontsnappen kan . . ." Eric kijkt de man woedend aan, doch de soldaat begint nog harder te lachen en dan draait onze Noorman zich maar om.

Nadat de laatste gevangene stevig vastgeklonken is, verlaten de soldaten het ruim en de mannen zijn alleen in de bedompte verblijfplaats. Eric vraagt zich af wat het doel van de reis wel mag zijn en terwijl hij zich tot de dichtstbijzijnde gevangene wendt, vraagt hij: „Wat gaat er met ons gebeuren, makker?"

„Ik weet het niet, witkop," antwoordt deze. „Maar het zal wel niet veel goeds zijn. Ik denk, dat we op de slavenmarkt terecht zullen komen . . ."

Bezorgd streelt Eric zijn vrouw over de schouder en zegt: „We zullen wel een middel vinden om hier uit te komen en dan . . ." Op dat moment wordt het luik geopend en een bewaker roept: „Wie spreekt daar?"
„Ik!" zegt Eric rustig. „Zo! Jij witkop! Iedere poging tot opstand of ontvluchting wordt streng gestraft! Onthoud dat!" Na deze woorden trekt de soldaat zich terug en boven gekomen vervoegt hij zich bij zijn commandant. „Heer, de witkop, die barbaar, is zeer opstandig. Hij zint op ontsnapping! Hij is gevaarlijk!"
„Mooi, ik dank je, soldaat!" antwoordt de commandant en wijzend op de kust, welke zij langzaam maar zeker naderen, vervolgt hij: „Laat de gevangenen aantreden op het dek, koppel hen aan elkaar en geef die geelharige barbaar een paar stevige mannetjes als bewaking." De orders van de commandant worden stipt ten uitvoer gebracht. De ketenen van de gevangenen worden van de wanden losgemaakt, om aan dek weer aan elkaar geklonken te worden. Met trillende neusvleugels ziet Eric de kustlijn naderen. Hij overweegt een ontsnappingspoging, maar al spoedig moet hij toegeven, dat dit onmogelijk is. De Romeinen hebben niets aan het toeval overgelaten . . .
Het schip meert af aan de kade op het heetst van de dag en er is maar weinig volk in de straatjes te bekennen. Degenen, die van de ontscheping van de gevangenen getuige zijn, worden op veilige afstand gehouden en dan gaat het, onder strenge bewaking, te voet verder naar de slavenmarkt . . .

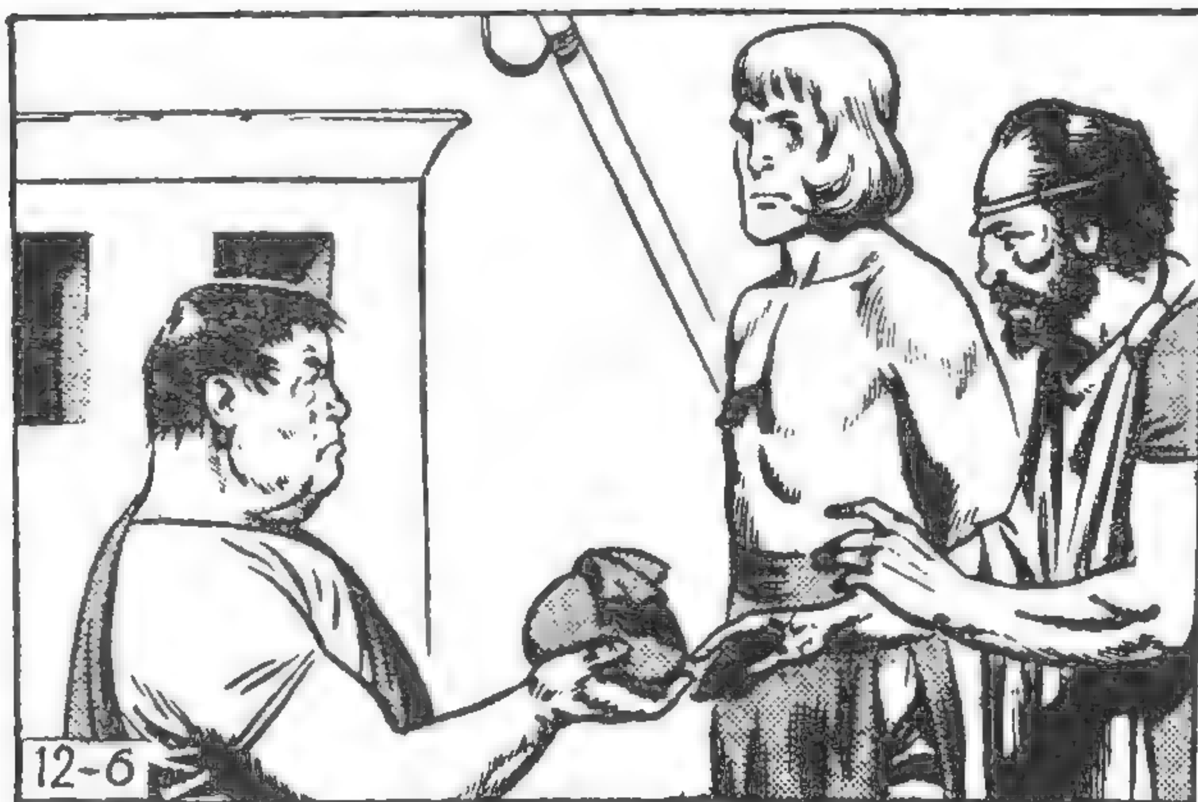

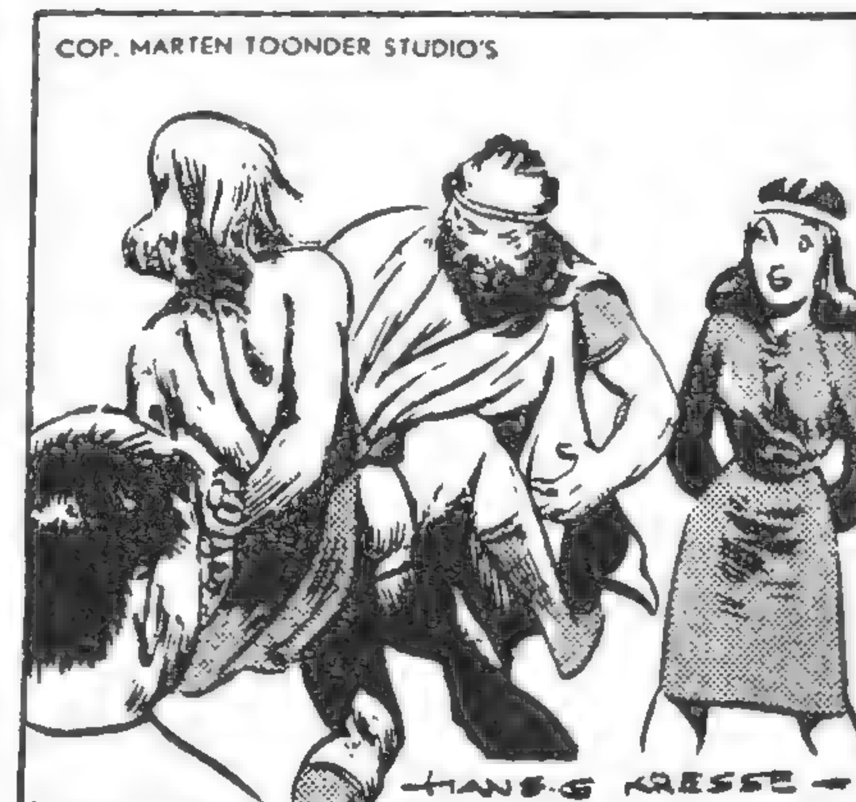

Na een korte wandeling door de nauwe straten van de Romeinse stad bereiken de gevangenen de slavenmarkt. De commandant van de troep soldaten begeeft zich naar een kleine, donkere Griek en zegt: „Hier heb ik een stel slaven, oude!" en wijzend op Eric, vervolgt hij: „Die barbaar daar, is alleen al een zak goudstukken waard; hij is alleen wat opstandig!" De slavenhandelaar laat zijn sluwe oogjes goedkeurend rusten op de krachtige gestalte van de Noorman. Met een kwinkslag worden de gevangenen overgedragen, waarna de troep soldaten, op twee na, die ter bewaking op de slavenmarkt achterblijven, naar het schip terugkeeert . . . Winonah heeft al deze gebeurtenissen zwijgend gadegeslagen, doch nu wendt zij zich tot Eric en stamelt: „Ik ben bang . . .! Ze zullen ons scheiden . . . misschien voorgoed . . .!'

Eric lacht haar bemoedigend toe, maar ook hij is niet gerust.

De handelaar, die op een afstand heeft toegekeken, stapt naderbij en vraagt: „Man en vrouw?" Eric knikt. „Hm . . . Wel, kijk elkaar dan nog maar eens goed aan, want daar kan ik geen rekening mee houden." Dan verwijdert hij zich en het verkopen van de slaven begint. Als eerste moet Eric het houten podium beklimmen en in alle toonaarden bezingt de handelaar de goede eigenschappen van onze Noorman. Al spoedig treedt een dik, voornaam uitziend persoon naar voren en het loven en bieden begint . . .

Met een gevoel van walging moet Eric zich aan alle kanten laten bekijken door de toekomstige koper. De hardheid van zijn spieren schijnt een groot gewicht in de schaal te leggen, want ten slotte haalt de dikke man een buidel van leer te voorschijn, waarin zich de prijs, honderd goudstukken, bevindt. Gretig pakt de Griek het geld aan en de koop is gesloten. Vervuld van wanhoop heeft Winonah al die tijd toegekeken, maar nu kan zij zich niet langer bedwingen. Met een kreet stapt zij naar voren . . . „Eric! Laat mij niet alleen!" roept zij wanhopig. Eric klemt de lippen op elkaar, maar de handelwijze van de slavenverkoper doet voor hem de beker overlopen. Woedend keert de Griek zich om en met een snauw duwt hij Winonah op haar plaats terug. In een oogwenk is Eric bij de man en, daar zijn handen gebonden zijn, geeft hij hem met zijn knie een harde stomp. „Waag het niet haar nog eens aan te raken;" sist hij. Vóór hij echter een tweede stoot kan geven, komen de soldaten en ook de man, die hem zojuist gekocht heeft, toegesneld.

Hardhandig wordt Eric door een soldaat tot de orde gebracht. Inmiddels heeft de Griek zich hersteld en komt nu, wit van woede, op Eric af en deze rukt en trekt om zich te bevrijden uit de greep van de soldaat. Op het moment, dat de handelaar toe wil slaan, treedt de koper van Eric tussen beiden en spreekt gebiedend: „Halt! Deze slaaf is van mij!" Er heerst een ogenblik stilte en dan gromt de Griek: „Goed! Ga! Ik zal deze man met geen vinger aanraken . . ." En zich dan tot Eric wendend, met van haat gloeiende ogen, vervolgt hij: „Jij mag van geluk spreken . . . slaaf!"

Met een schouderophalen keert de Romein de slavenhandelaar de rug toe en Eric voor zich uitdrijvend, loopt hij de markt over . . . Winonah ziet haar man verdwijnen en met tranen in de ogen roept zij wanhopig zijn naam . . . Dapper glimlachend wendt Eric het hoofd om en duidelijk voor haar verstaanbaar antwoordt hij: „Geduld, Winonah! Moed houden! Ik kom . . .!"
„Zwijg!" buldert de Romein en geeft de Noorman een duw in de rug. Somber loopt Eric voort . . . het schijnt dat hier zijn en Winonahs wegen zich voorgoed scheiden . . .

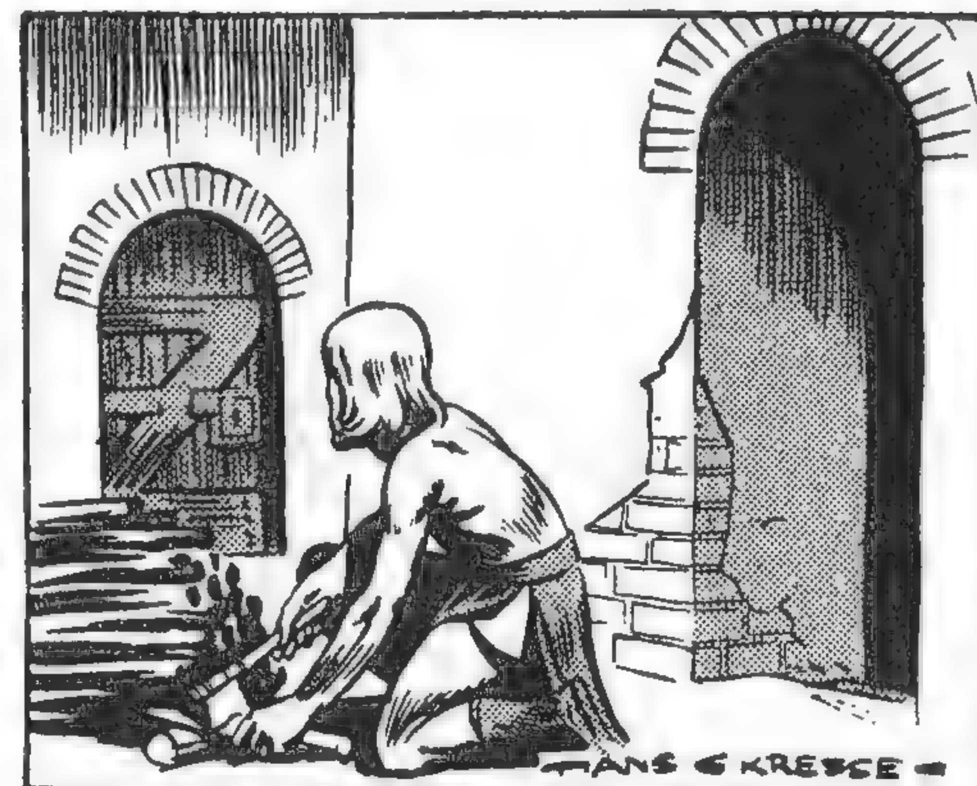

Na een lange vermoeiende reis bereikt Eric eindelijk zijn bestemming: de openbare badhuizen van Rome . . . Hier wordt onze held door zijn begeleider overgedragen aan een paar soldaten, die hem nu over een binnenplaats en langs een aantal smalle trappen in de keldergewelven brengen, waar op zijn verschijnen een pezig persoon naar voren treedt. „Hier is een nieuwe slaaf! . . . Maar pas op, het is een wilde!" zegt een van de soldaten. De aangesproken Romein, de opzichter, neemt onze Noorman van hoofd tot voeten op. „Wel!" antwoordt hij dan, „die wildheid gaat er hier wel uit!" De soldaat lacht en als hij vertrokken is, gromt de opzichter: „Kom maar mee, vrind!" Weerspannig loopt Eric achter zijn baas aan, die regelrecht naar een grote oven toegaat. Dan zegt hij bevelend: „Dit is je werk! Houd de vuren goed brandend en wees zuinig met de brandstof! Luiheid kennen wij hier niet, onwilligen worden gegeseld! . . ." Zwijgend staart Eric in het vuur . . . De hitte is bijna ondraaglijk . . . nu reeds druipt het zweet langs zijn lichaam . . . Hij, die altijd gewend is aan het leven in de vrije natuur, nu in deze hete kelder! Langzaam gaan zijn blikken door de gewelven . . . Overal bevinden zich soortgelijke ovens . . . Bij iedere oven staat een slaaf te werken, allen zo mager als skeletten. Met een ruw gebaar wordt hem een lange roede in de hand gedrukt en hij hoort een stem zeggen: „Pak aan, werken! En onthoud, wat ik gezegd heb!"

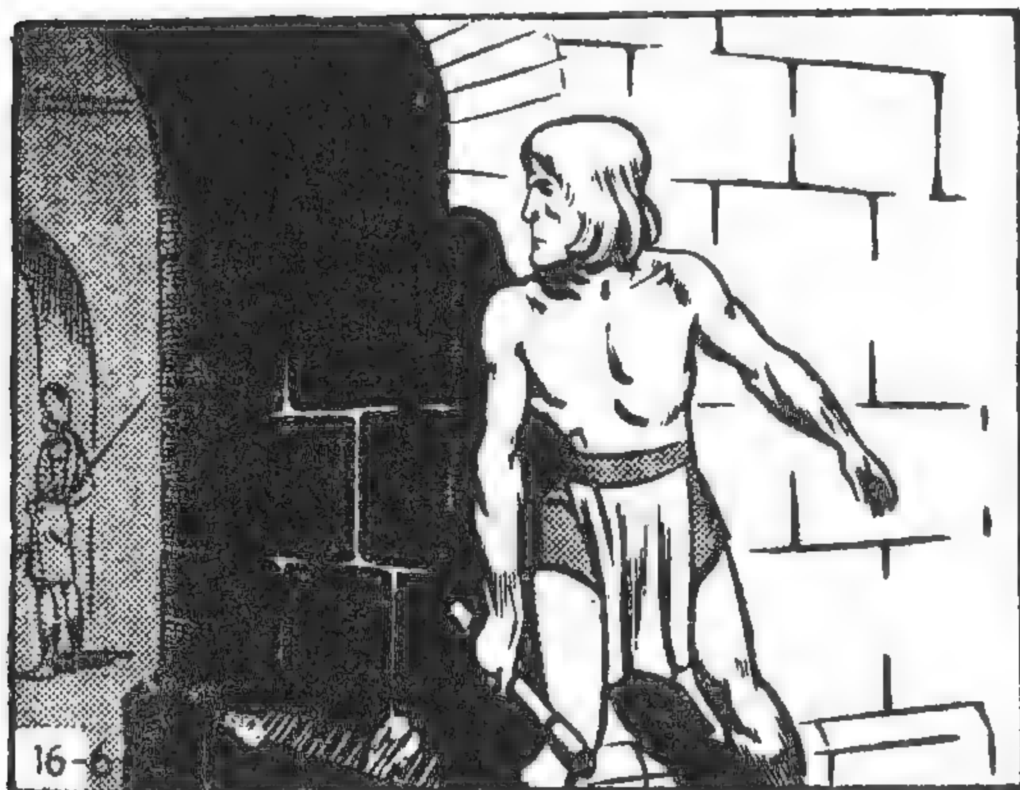

Dag aan dag is Eric nu bezig met zijn oven . . . Daglicht ziet hij niet meer. Het eten is zeer slecht en erg weinig. De hele dag loopt de opzichter rond om de slaven aan de gang te houden. Eric beseft, dat een langdurig verblijf in dit gewelf hem noodlottig zal worden. En hij zint op een middel om in de buitenlucht te komen. Hij heeft gemerkt, dat een paar slaven geregeld hout aandragen, dat zij van de binnenplaats halen en dit soort werk is het, dat hem beter zal bevallen . . . Onopvallend begint Eric zijn werk te vertragen . . . en veinst daarbij hoofdpijn en duizeligheid . . . Het duurt niet lang of de opzichter merkt, dat er met de Noorman iets niet pluis is en daar dergelijke gevallen meer voorkomen, is hij dan ook in het geheel niet verbaasd, als Eric zegt, dat hij steeds ondraaglijke hoofdpijn heeft en de duizelingen steeds erger worden. Een ogenblik kijkt de Romein onze held onderzoekend aan en dan zegt hij: „Je bent voorlopig vrijgesteld van stoken. Op de binnenplaats ligt een stapel hout . . . ga dat kloven." Hoewel Eric wel kan juichen van vreugde, is het aan zijn gezicht niets te merken. Hij loopt langzaam de trap op en staat dan eindelijk weer in de frisse lucht. Een paar keer haalt hij diep adem en knielt bij de houtstapel neer. Nadenkend grijpt hij de kleine bijl en zijn blikken spieden de binnenplaats rond . . . geen mens te zien! „Een bijl", mompelt hij. „Dit is mijn kans!"

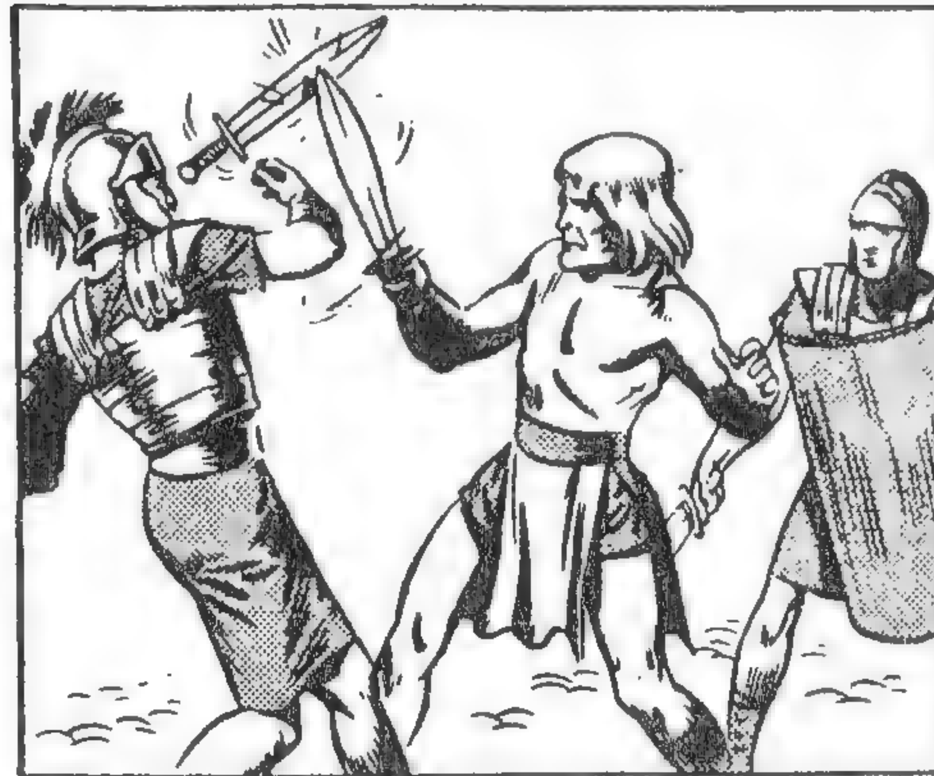

Eric omklemt het bijltje, de enige hulp bij zijn ontvluchtingspoging en sluipt voorzichtig langs de muur . . . Alles is stil om hem heen . . . Na de hoek omgeslagen te zijn, staat hij in een nauwe gang met hoge kale muren. Zacht en snel loopt hij de gang door tot hij aan het poortje komt. Voorzichtig gluurt hij om de hoek . . . maar trekt zijn hoofd meteen weer terug . . . Er staat een schildwacht met de rug naar hem toe. Nog eens kijkt Eric en nu lang genoeg om de situatie in zich op te nemen. De toegang, welke de schildwacht bewaakt, is klaarblijkelijk een buitenpoort, want aan de andere kant ziet Eric in beide richtingen mensen voorbij lopen. Daar is dus de vrijheid . . .

„Ik moet die schildwacht onschadelijk maken!" denkt Eric en stevig zijn bijltje omklemmend, stormt hij in enkele sprongen de ruimte over, welke hem van de soldaat scheidt. Alles gaat goed tot het moment, dat Eric zijn wapen heft . . . De schildwacht hoort gerucht achter zich en zich bliksemsnel omdraaiend, heeft deze nog juist tijd genoeg om een alarmkreet te slaken, vóór de slag zijn schouder treft. Bliksemsnel grijpt Eric het zwaard, dat de soldaat heeft laten vallen. De weg naar de vrijheid staat open! Net op het moment, dat onze held door de poort wil vluchten, wordt hem de weg versperd door een aantal op het hulpgeroep van de eerste schildwacht afkomende soldaten. Met de wapens in de vuist naderen zij dreigend . . .

In een oogwenk overziet Eric de toestand . . . Hij moet trachten te verhinderen dat men hem onsingelt en zich snel een doortocht banen. „Geef je over!” roept een van zijn tegenstanders, maar Eric doet een snelle uitval als antwoord. Hierop niet verdacht, kan Erics tegenstander niet snel genoeg terugspringen en met een harde slag wordt hem het zwaard uit de hand gestoten . . .

„De volgende stoot zal je treffen,” dreigt Eric en daar hij merkt dat een der mannen hem van opzij probeert te naderen, doet hij wederom een snelle uitval en de soldaat trekt zich schielijk terug.

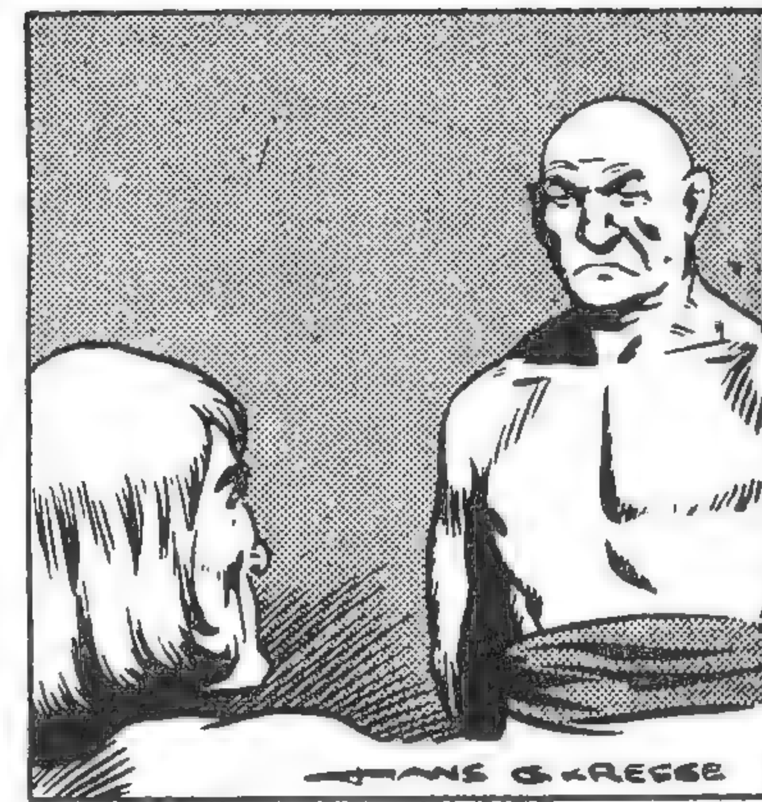
„Kom op dan, helden. Durven jullie niet?” spot Eric.

Nu komen zijn tegenstanders tegelijk aanzetten . . . Eric weert zich als een dolleman, maar langzaam wordt hij teruggedrongen, steeds verder van de poort en de vrijheid weg . . .

Dan beschrijft een van de soldaten een wijde boog om hem heen en voor Eric erop verdacht is, slaat de tegenstanders toe . . . Een geweldige slag met de platte kant van een waard doet hem duizelen . . . Dan zakt hij langzaam in een zwarte afgrond . . .

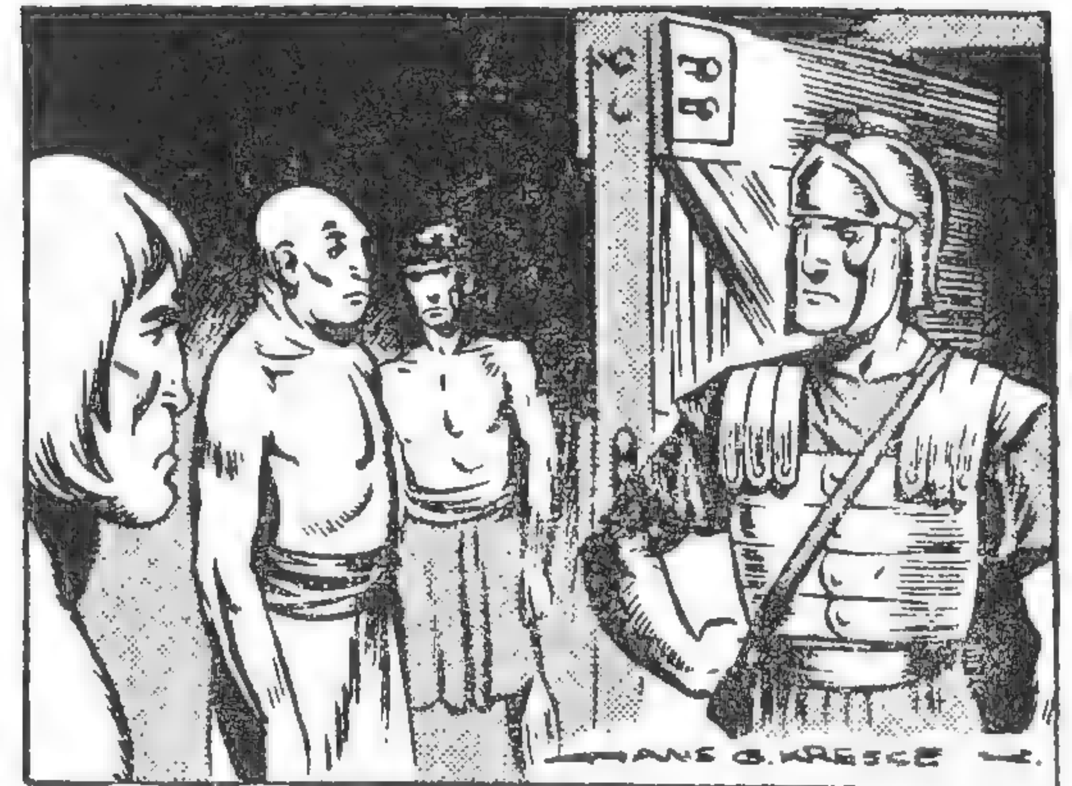

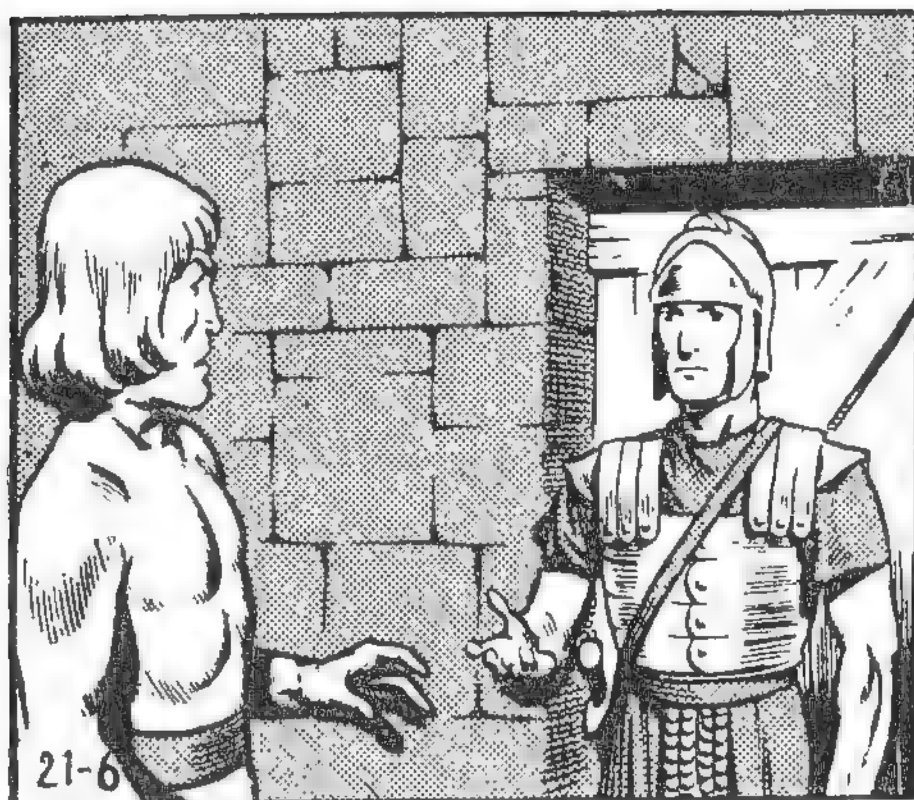

Erics strijd is gestreden, zijn ontvluchtingspoging is mislukt en geveld door een zwaardslag ligt hij bewusteloos op de binnenplaats van het Romeinse badhuis . . . Terwijl een van de soldaten de gewonde schildwacht verzorgt, knielt de ander naast Eric neer en onderzoekt hem. „Hij leeft," zegt de soldaat tot zijn commandant en met iets van respect in zijn stem laat hij er op volgen: „Die kerel kan vechten."
„Onzin, iedere Romeinse soldaat doet hem dat na!" antwoordt de aanvoerder wrevelig. „Breng hem naar de plaats waar zulke kerels thuishoren," laat hij er op volgen.
Eric weet niet hoe lang hij buiten bewustzijn is geweest als hij met een kloppend hoofd ontwaakt. Verwonderd neemt hij zijn omgeving op en ontwaart een aantal mannen, die hem zwijgend aanstaren. „Waar ben ik? Wie zijn jullie?" stamelt Eric.
Een van de aanwezigen, een kleine kerel, treedt langzaam naar voren en antwoordt: „Wij zijn gevangenen van keizer Commodus, net zoals jij, vreemdeling. We bevinden ons hier in de kerkers onder de arena. Je weet zeker wel, wat dat wil zeggen . . .?"
Verbijsterd schudt Eric het hoofd. Hij herinnert zich nu wel weer, wat er gebeurd is, maar wat voor bijzonders zou het betekenen hier gevangen te zitten . . . dat wil Eric wel graag weten.
„Bah!" doet de man schamper. „Onnozele, waar kom je vandaan? Weet je dan niet, dat gevangene te zijn van Commodus gelijk staat met een zekere ondergang?"

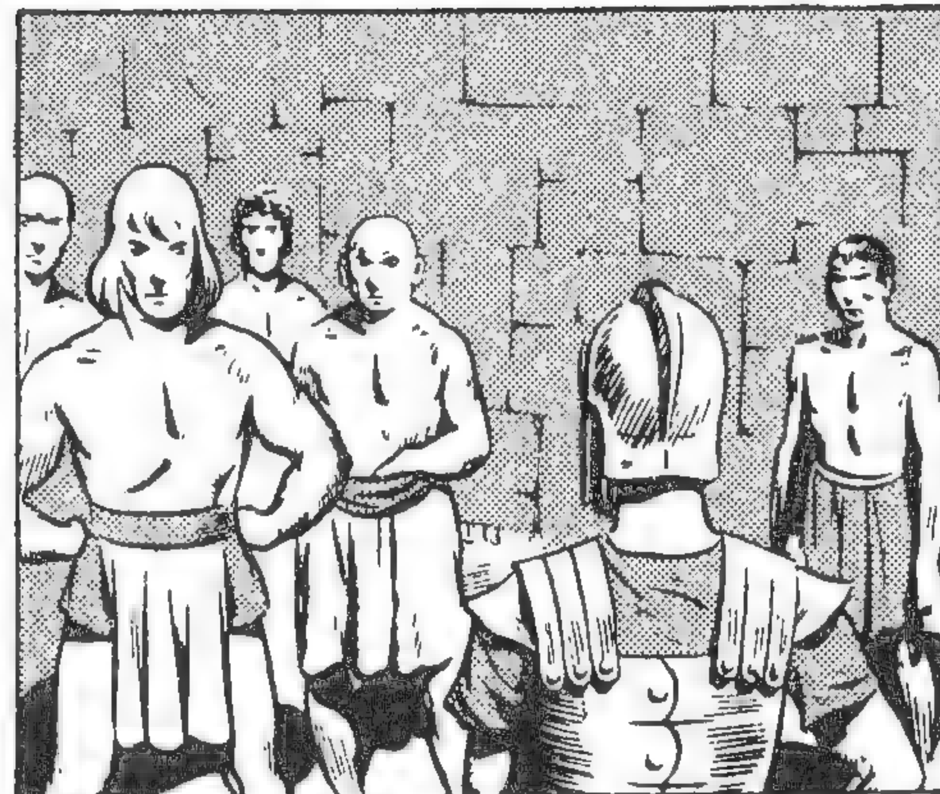

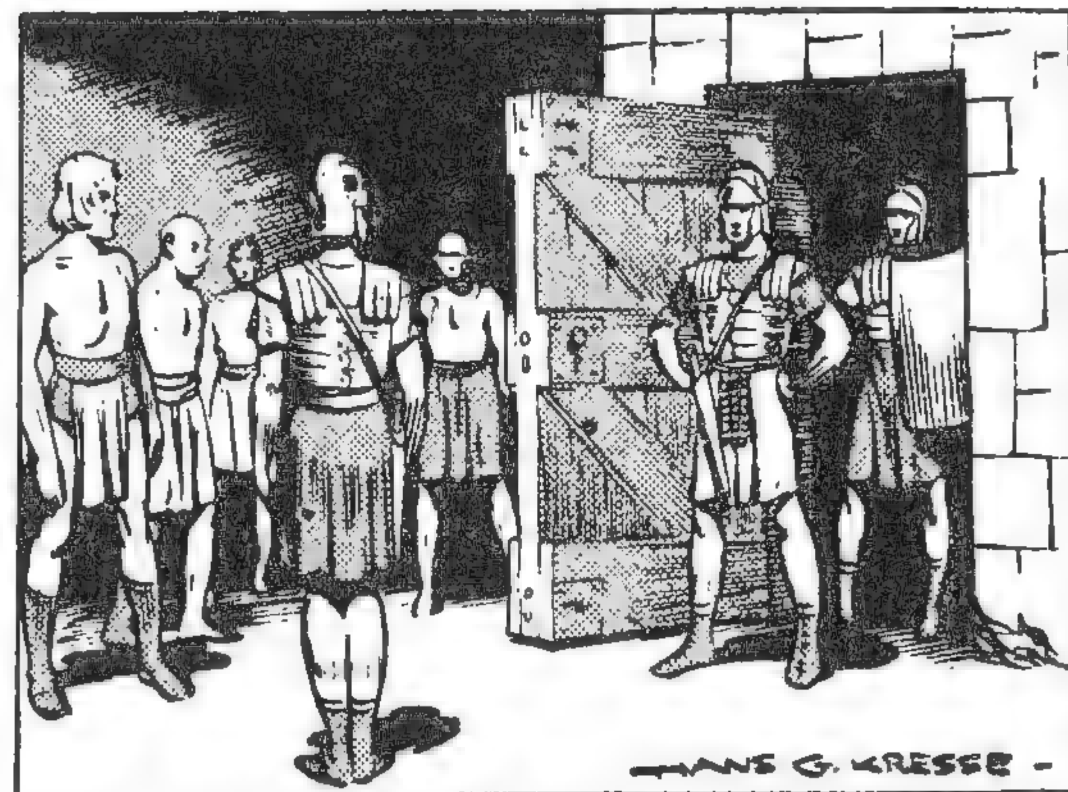

„Keizer Commodus," vervolgt de kleine man, „is een wreedaardig man. Men zegt, dat hij hoogmoedswaanzin heeft. Deze „keizer" is zó wreed, dat hij meermalen op één dag honderd woestijnleeuwen met pijlen doodt. Mensen te zien lijden, dat is Commodus' grootste plezier. Om hem te behagen, zullen wij over enkele dagen in de arena de strijd moeten aanbinden tegen de gladiatoren van Rome . . . en wij zullen geen van allen overwinnen . . .!"
Ademloos en met een blik vol ongeloof op zijn gezicht heeft Eric geluisterd. Dan komt er een verbeten trek op het gezicht van de Noorman en hij springt overeind. „Ik wil wel eens zien, of wij niets aan ons lot zouden kunnen veranderen!" roept hij uit. Met beide handen rukt en trekt hij aan de massieve tralies van het venster. De stevige tralies wijken echter geen duim. Al spoedig ziet de Noorman het nutteloze van deze krachtsinspanning in en met een opstandig gezicht keert hij zich naar zijn medegevangenen . . . Deze hebben met grijnzende gezichten Erics wanhopig verzet gadegeslagen en dan zegt de kleine kerel: „Doe toch geen moeite, je doet er beter aan je krachten te sparen voor het gevecht!"
„Goed gesproken," zegt een heldere stem en de zich verbaasd omdraaiende gevangenen zien een Romeins bewaker in de deuropening staan. „Over twee dagen begint de strijd," vervolgt hij. „Dan zal je al je krachten nodig hebben." Langzaam is Eric naderbij gekomen . . . De deur achter de soldaat is open . . . Slechts één man staat tussen hem en de vrijheid . . .

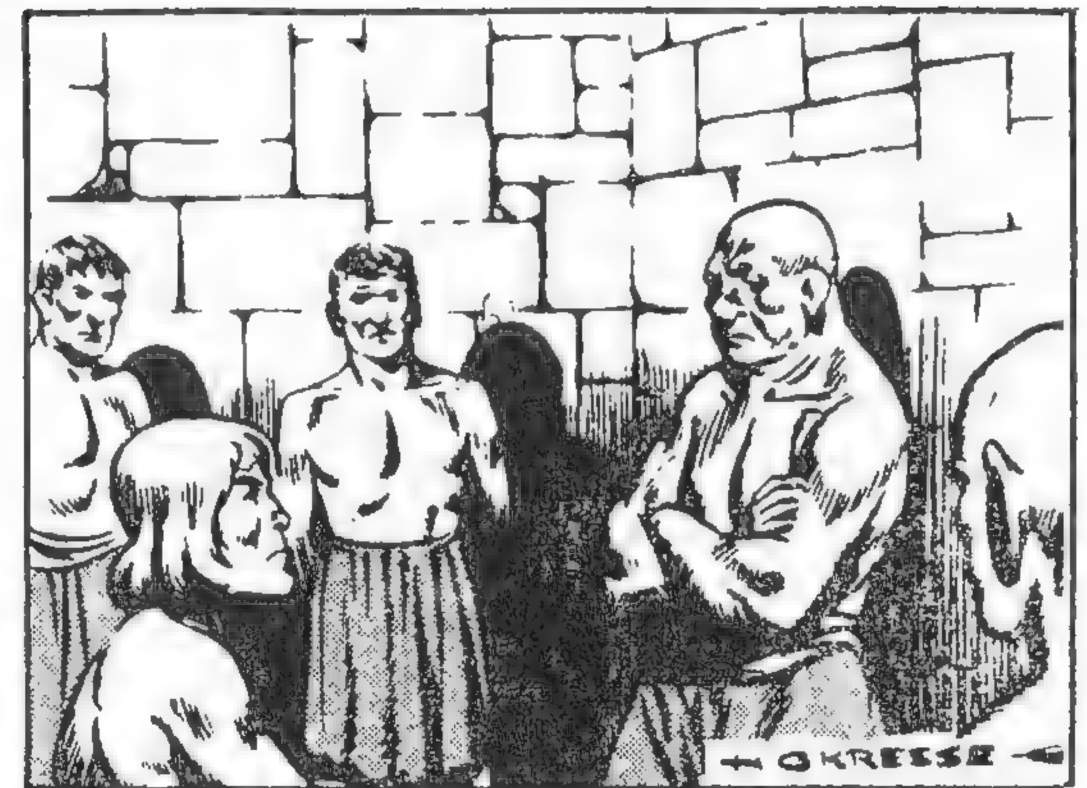

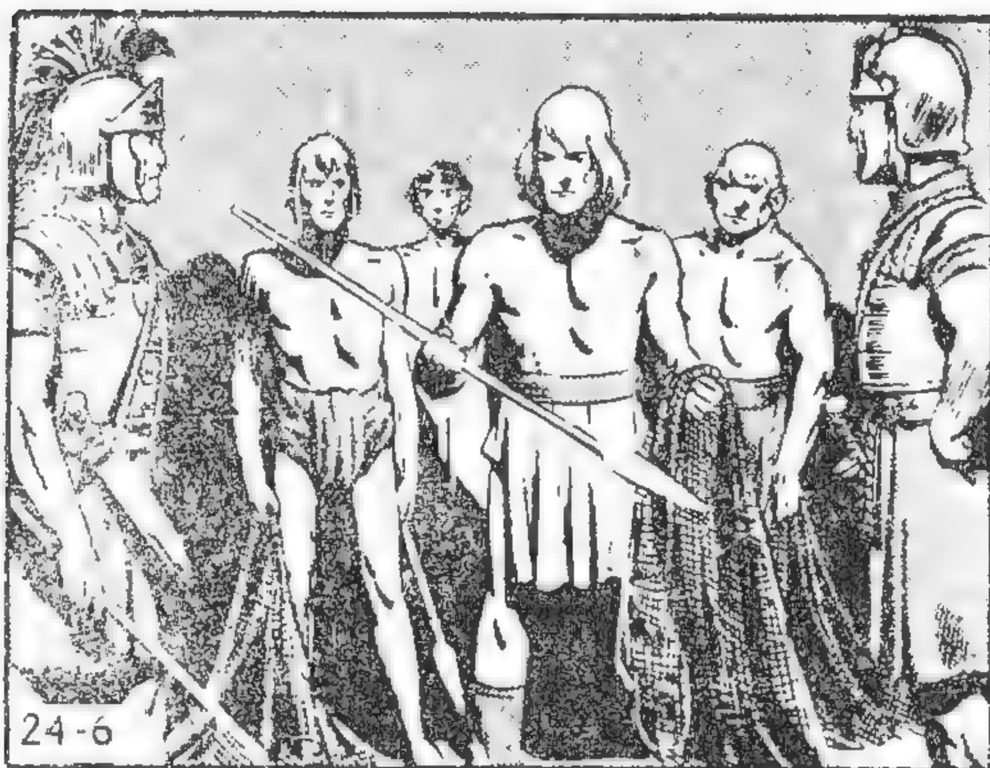

Voorzichtig tracht Eric de soldaat meer te naderen, doch eensklaps laat deze de zware deur met zijn voet dichtvallen. De Romein kijkt Eric in de ogen en zegt: „Alleen een krankzinnige zou hier een ontvluchtingspoging wagen. De gangen zijn vol bewakers, een vluchteling zou geen tien passen ver komen.” Eric laat niets blijken van zijn teleurstelling en vraagt: „Wanneer ik mijn tegenstander in de arena overwin, wat gebeurt er dan?” Een schampere glimlach glijdt over het gezicht van de soldaat. „Jij krijgt meer dan één tegenstander. Als je er één mocht overwinnen, neemt een ander zijn plaats in! Dáárom kan keizer Commodus gemakkelijk aan iedere slaaf die overwinnaar blijft, de vrijheid beloven.” „Maar dat is moord!” roept Eric uit. De soldaat haalt de schouders op. „Vroeger, onder de goede keizer Marcus Aurelius, waren de toestanden anders, maar keizer Commodus vernietigt wat zijn vader opbouwde.” De overige gevangenen waren naderbij gekomen. Wanneer de soldaat de gespannen aandacht op de gezichten leest, houdt hij opeens zijn mond. Een goed verstaander heeft uit zijn woorden kritiek op de keizer kunnen horen en dit kan zijn doodvonnis betekenen. Op dat moment zwaait de kerkerdeur open en een officier treedt binnen. „Inspectie van de wacht,” snijdt zijn stem door de gespannen stilte en de soldaat verschiet van kleur. De spleetoogjes van de kapitein nemen de situatie goed op en tenslotte boort zijn blik zich in de ogen van de soldaat. „Wat beduidt dit”, snauwt hij. „Je weet, dat je niet met de gevangenen mag spreken. Verdwijn! Meld je bij de commandant. Je zult hier meer van horen.”

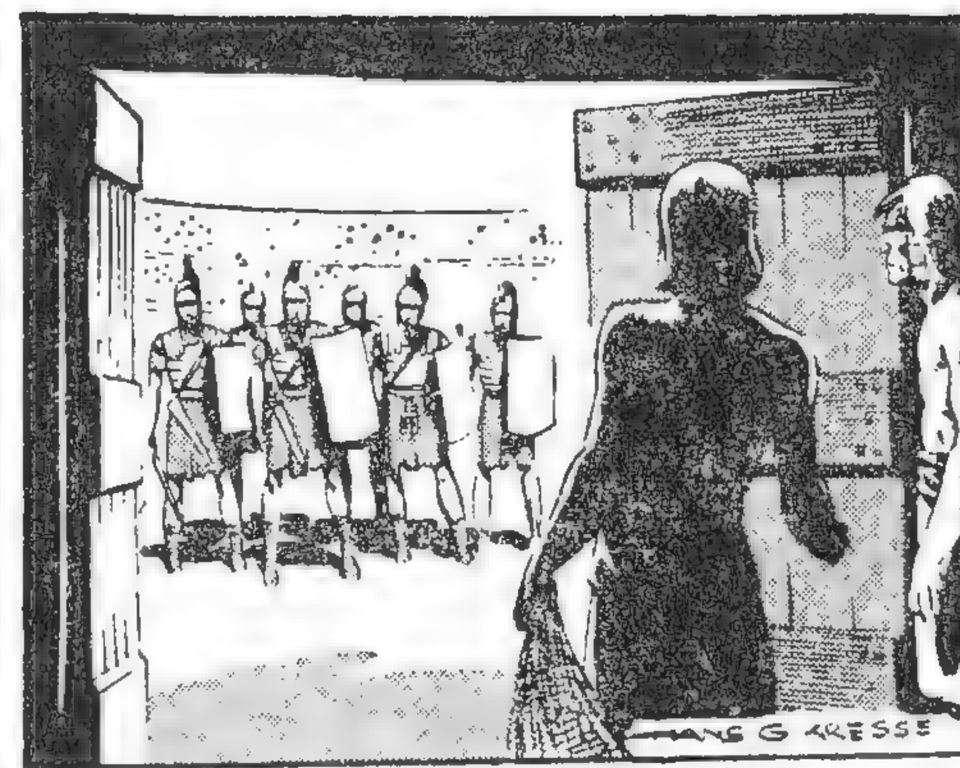

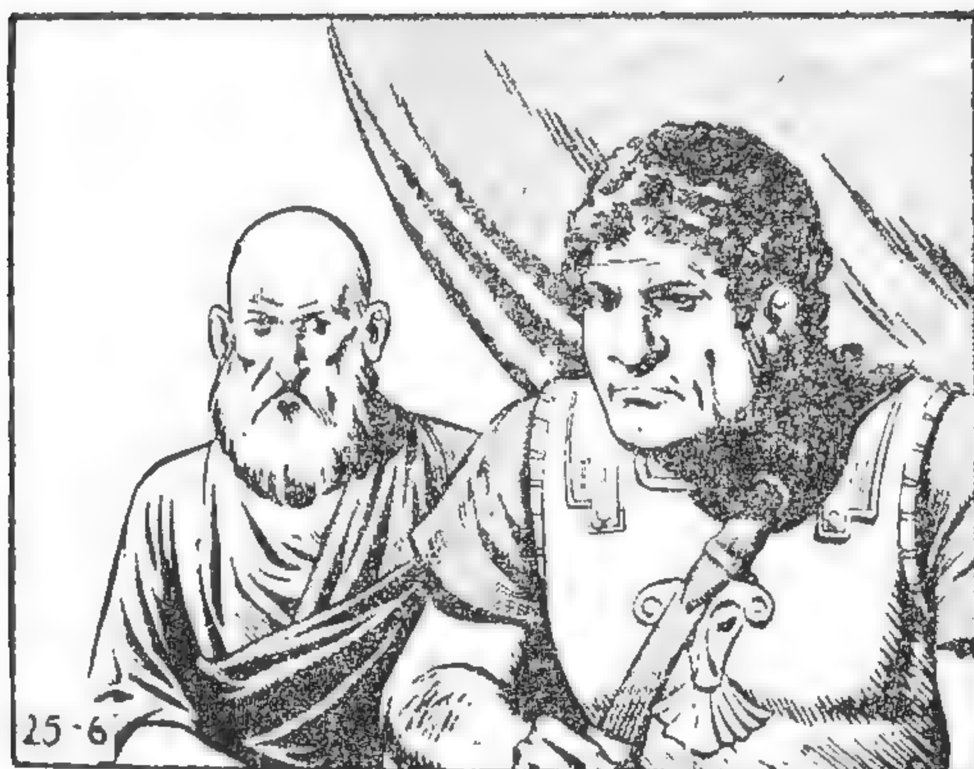

Wanneer de soldaat, bleek als een doek, verdwenen is, treedt de officier dreigend op de gevangenen toe. Onbewust staart hij naar Eric, wanneer hij tot de gevangenen zegt: „Nog één woord tegen schildwachten, en ik gooi jullie voor de leeuwen." Na deze woorden heerst er een stilte in de kerker, welke slechts wordt verbroken door een kuchje van de een of andere zenuwachtige slaaf. Wanneer de Romein denkt, dat zijn woorden voldoende uitwerking hebben gehad, loopt hij met opgeheven hoofd de deur uit, waarna deze met een harde slag achter hem dicht slaat . . . Weer zijn de gevangenen alleen en verschrikt kijken ze elkaar aan. Dan verbreekt Eric de stilte . . . De woorden van de soldaat laten hem niet los en peinzend zegt hij, eigenlijk hardop denkend: „Vreemd, maar die soldaat lijkt mij niet erg ingenomen met Commodus . . .!!" Met een ruk heft de kleine slaaf het hoofd op en een schampere glimlach krult zijn lippen. „Ingenomen met keizer Commodus?" spot hij. „Nou, ik kan wel merken, dat je hier een vreemde bent, geelhaar! Wie is er wèl ingenomen met Commodus, behalve hijzelf. Geloof mij, niemand meer! Die soldaat vertolkte de geheime gedachten van het gehele Romeinse volk; Commodus is een tiran en het volk van Rome is hem reeds lang moe! Soms verbeeldt hij zich Hercules te zijn, dan vecht hij met een knots gewapend tegen zijn eigen gladiatoren . . .!" Op dat moment kondigt het geluid van stemmen aan, dan men hen komt halen . . .

Een sleutel knarst in het slot en wanneer de zware deur langzaam opendraait, treedt een aantal Romeinse soldaten de kerker binnen. Allen zijn zwaar gewapend. Zwijgend reiken de soldaten aan ieder van de gevangenen een houten speer en een dun vangnet uit . . . Verbeten bekijkt Eric deze primitieve wapens en een grote woede bevangt hem om deze laffe daad. Met deze waardeloze wapens rust Commodus hen dus uit om te strijden tegen de voortreffelijk bewapende en goed gevoede gladiatoren . . . Zijn ogen flikkeren wanneer hij zijn bewakers in de grijnzende gezichten kijkt en bijna wordt het hem te machtig . . . Wanneer de commandant naar voren treedt, weet hij zich te beheersen . . . De Romein leest de voorwaarden af: „Iedere slaaf, die de strijd overleeft, krijgt het recht zich een vrije Romein te noemen, doch moet te allen tijde gereed staan tegen Commodus in het strijdperk te treden!" Eric perst de lippen opeen . . . „Afmarcheren!" snauwt de commandant en dan gaat de sombere stoet door de gangen onder de arena, een trap op, langs de hokken van de wilde dieren, om tenslotte voor een grote massieve poort halt te houden. Een paar soldaten openen de deuren en het felle daglicht overgiet de gevangenen . . . Knipperend tegen het licht staat Eric enkele ogenblikken stil te kijken naar de grote zandvlakte, aan alle kanten omgeven door stampvolle tribunes, waarop hij straks zijn strijd op leven en dood zal uitvechten! In het midden van de arena, zwaarbewapend en dreigend, staan de stoere gladiatoren de ongelukkige gevangenen op te wachten . . .

Vanuit zijn loge slaat de genadeloze keizer Commodus het binnentreden van de slaven gade . . . De grijns om zijn smalle lippen en de flikkering in zijn ogen verraden hoezeer hij naar het schouwspel verlangt. Behalve de keizer bevinden zich een oude, streng uitziende man en de commandant van de Pretoriaanse garde in de loge. Zich tot de eerste richtend, zegt Commodus met luide stem: „Een pracht stel slaven, Pertilax, het zal een goed gevecht worden, ik verlang er naar en verheug mij er zeer op . . .!" De oude Pertilax staart zijn gebieder zwijgend aan, geen antwoord komt over zijn lippen . . . Inmiddels zijn de slaven door de Romeinse soldaten de arena ingejaagd en onder het gejoel van de duizenden toeschouwers vangt de strijd aan . . . Zijn speer en vangnet stevig omknellend, nadert Eric een grote gladiator, die met een grijns op zijn gelaat het zwaard voor een snelle slag gereed houdt. Al spoedig bemerkt Eric, dat het net hem hindert bij het lopen en dit „wapen" terzijde gooiend, doet hij met de speer een snelle uitval naar de ongedekte schouder van zijn tegenstander . . . Deze weet echter de stoot te ontwijken en springt naar voren! Vóór Eric er op verdacht is, suist het zwaard door de lucht en met een geweldige slag wordt de houten speer in stukken en uit zijn hand geslagen . . .

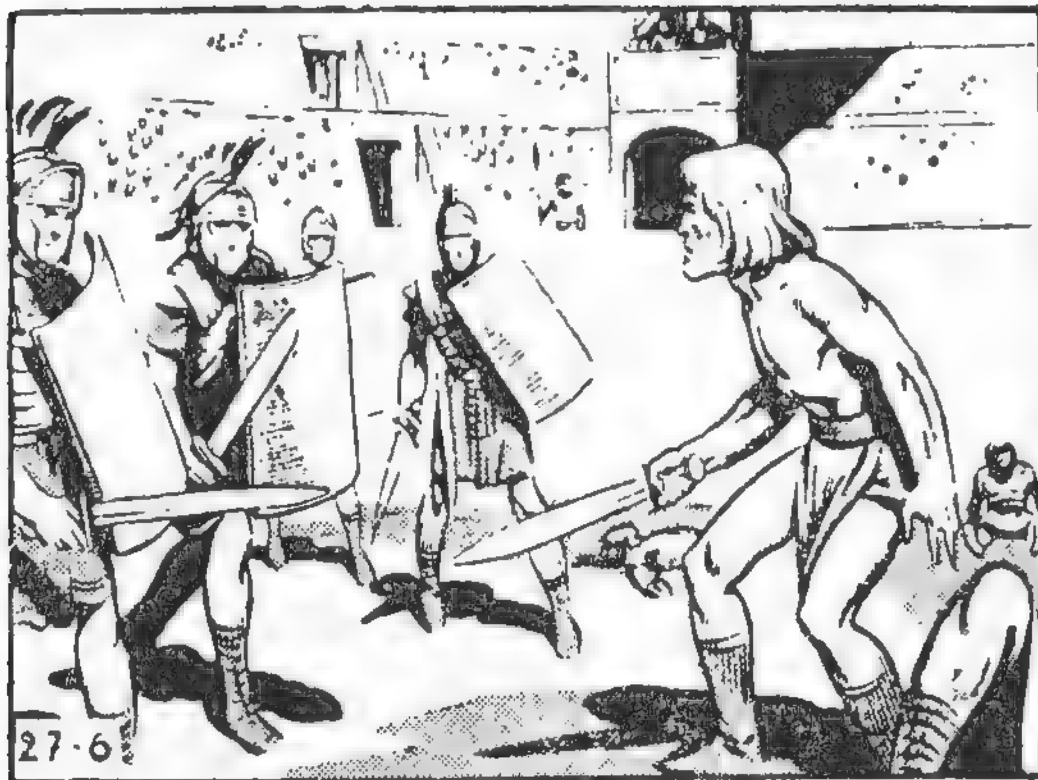

Het flitst door Erics hoofd, dat hij overgeleverd is aan de gladiator ... Slechts snel handelen kan hem nog van een wisse dood redden. Met een triomfantelijk gezicht stoot de gladiator toe, doch bliksemsnel laat Eric zich voorover vallen en op korte afstand scheert het zwaar over zijn hoofd ...! Erics tegenstander verliest door deze misslag het evenwicht en wankelt naar voren. Snel en met grote tegenwoordigheid van geest handelt Eric; hij beseft dat nu zijn enige kans, om deze tegenstander te overwinnen, gekomen is. Handig licht Eric de gladiator een been en de man valt, onder het slaken van een gil, ruggelings in het zand ...

Onmiddellijk probeert de gladiator op te krabbelen, maar Eric is weer sneller. Hij grijpt het zwaard, dat zijn tegenstander verloren heeft en maakt een einde aan het gevecht.

Na deze voor hem gunstig besliste tweekamp, kijkt Eric rond.

Tot zijn ontzetting bemerkt hij, dat alle slaven hun strijd reeds verloren hebben.

Wat hem echter het meest verontrust is, dat nu een aantal gladiatoren, die zien dat één van hen tegen de Noorman het onderspit heeft moeten delven, onheilspellend naderbij komt om hun gevallen makker te wreken ...

Verbeten ziet Eric zijn tegenstanders naderen, en hij besluit zijn huid zo duur mogelijk te verkopen . . . Een doodse stilte is over de arena neergedaald; allen zien de éne slaaf, omringd door een steeds groter aantal gladiatoren, zich schrap zetten, en een kreet van bewondering stijgt op uit de duizendkoppige menigte . . . Eric laat zijn tegenstander naderen en doet dan onverhoeds een heftige uitval naar de dichtstbijzijnde gladiator . . . Deze struikelt in zijn haast om terug te wijken en met een snelle slag schakelt Eric de man uit. De gladiatoren briesen van woede, doch Eric komt daarvan niet onder de indruk en verdubbelt zijn krachtsinspanning. Nu hier, dan daar flitst zijn zwaard; de gladiatoren vinden zijn afweer wáár zij hem ook proberen te treffen en reeds stort een tweede kreunend in het doorwoelde zand . . . Doch allengs wordt de strijd te zwaar. De gladiatoren, die aanvankelijk hebben toegezien, helpen nu mee om deze laatste slaaf, deze meest wilde en onverschrokkene, klein te krijgen. Eric vecht als een leeuw, doch de ongelijke strijd kan niet lang meer duren . . . Terwijl Eric zijn handen vol heeft met zijn aanvallende tegenstanders, slaagt één van de gladiatoren erin, hem van achteren te benaderen en heft zijn zwaard voor een slag . . .

Op het moment dat de gladiator wil toeslaan om Eric te vellen, suist een speer door de lucht en treft hem tegen de schouder. Met een kreet laat de man zijn zwaard vallen. Bliksemsnel wendt Eric zich om wanneer hij achter zich de gil hoort . . . Verbaasd staart hij naar de man en vraagt zich af, wie hem op een dergelijke wijze voor de nederlaag behoed kan hebben. Ook de gladiatoren staan verschrikt en verwonderd bijeen en voor een ogenblik is het gehele gevecht vergeten . . . Dan schalt een stem boven hun hoofden en opkijkend ziet Eric de figuur van de keizer, rechtop staande in zijn loge, die met de arm beduidt, dat de strijd ten einde is.

„Ik gooide de speer", roept Commodus. „De geelharige barbaar heeft dapper gevochten; ik bewonder zijn moed, kracht en volharding en daarom is het mijn verlangen mijn krachten met de zijne te meten in een tweegevecht, dat morgen zal plaats vinden! Breng hem nu naar zijn kerker!"

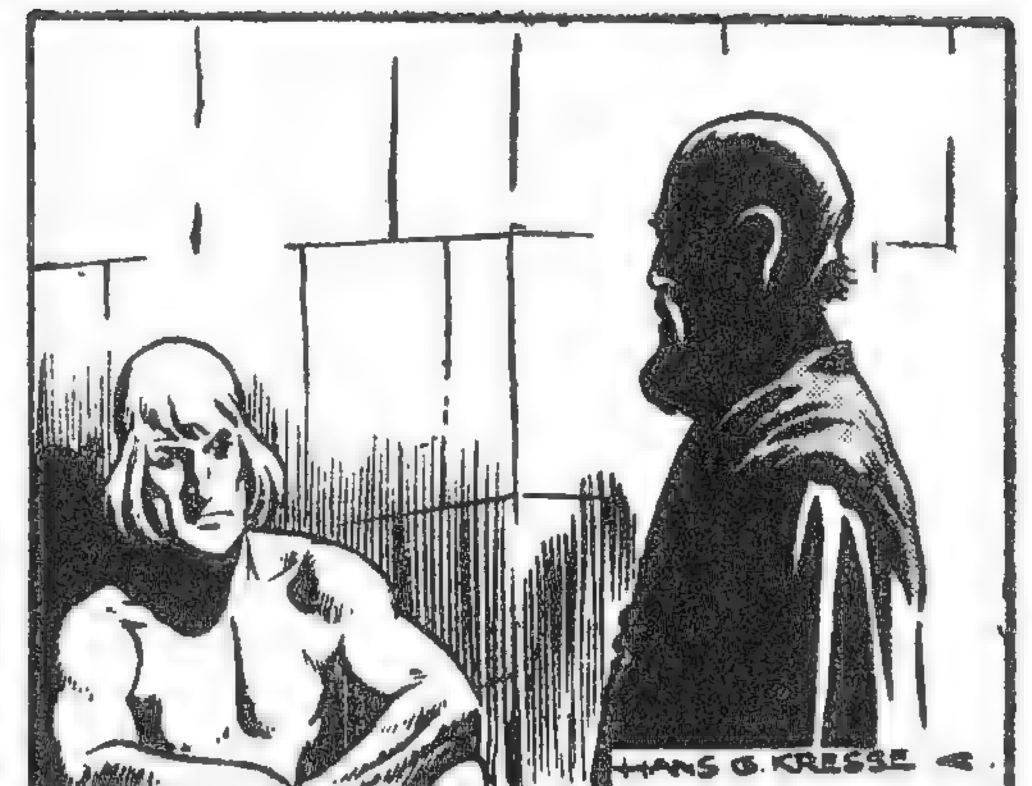

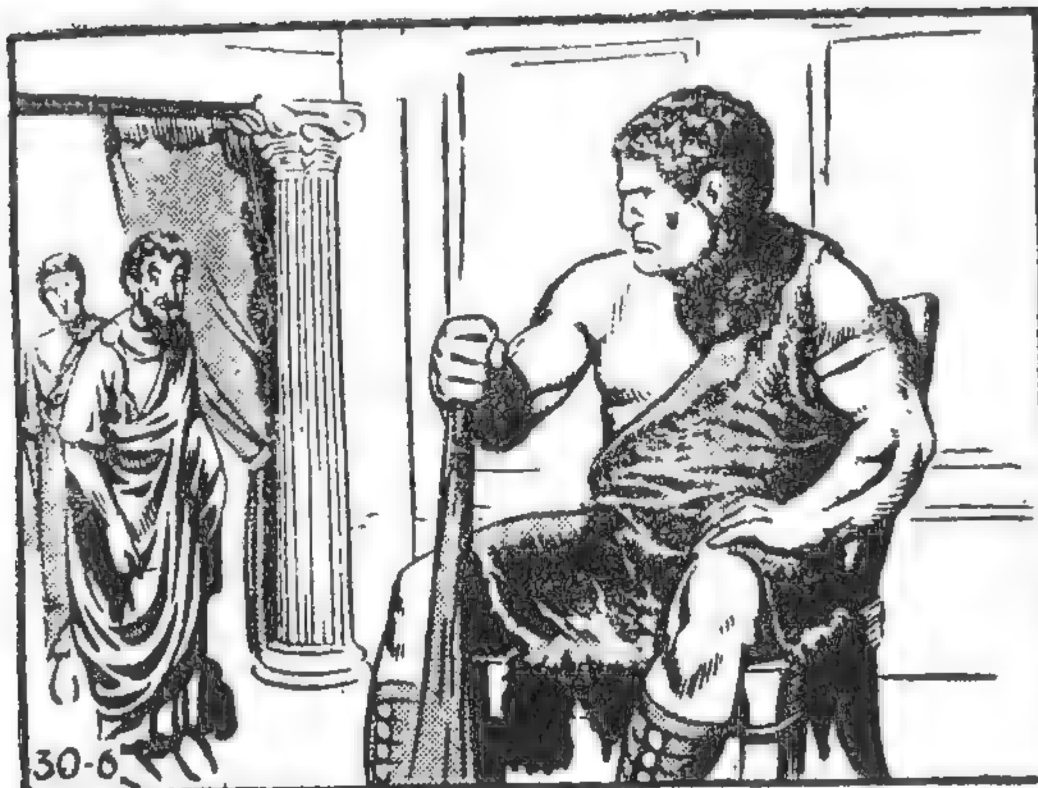
Met een zucht van opluchting keert Eric zich om en omgeven door de teleurgestelde gladiatoren gaat Eric de weg terug naar de kerker. Eén der gladiatoren zegt spottend: „Vandaag ben je er goed afgekomen, maar morgen zou ik niet graag in je schoenen willen staan . . ." En een ander vult schamper lachend aan: „Tien gladiatoren zijn minder gevaarlijk dan één Commodus, vriend!"
Zwijgend vervolgt Eric zijn weg en even later stapt hij zijn gevangenis weer binnen. De grauwe ruimte is stil en verlaten en geeft Eric een onbehaaglijk gevoel. De man, die hem bewaken moet, bekijkt hem met enig leedvermaak, verlaat dan de kerker en sluit met een dreun de deur . . . Alleen gelaten met zijn sombere gedachten is Eric, zijn aard ten spijt, alras in een neerslachtige stemming. Het onbekende lot van Winonah baart hem met de dag meer zorgen . . . Waar zou ze zijn? Het feit, dat hij niet bij machte is haar te helpen, maakt hem wanhopig. Piekerend brengt Eric zijn tijd door. Overmand door vermoeidheid valt Eric ten slotte in een diepe, droomloze slaap. Wanneer de nacht valt over Rome en de maan haar zilveren schijnsel in de kerker werpt, gaat plotseling de deur open. Een donkere gedaante treedt de stille ruimte binnen en loopt zachtjes op de slapende Noorman toe . . .

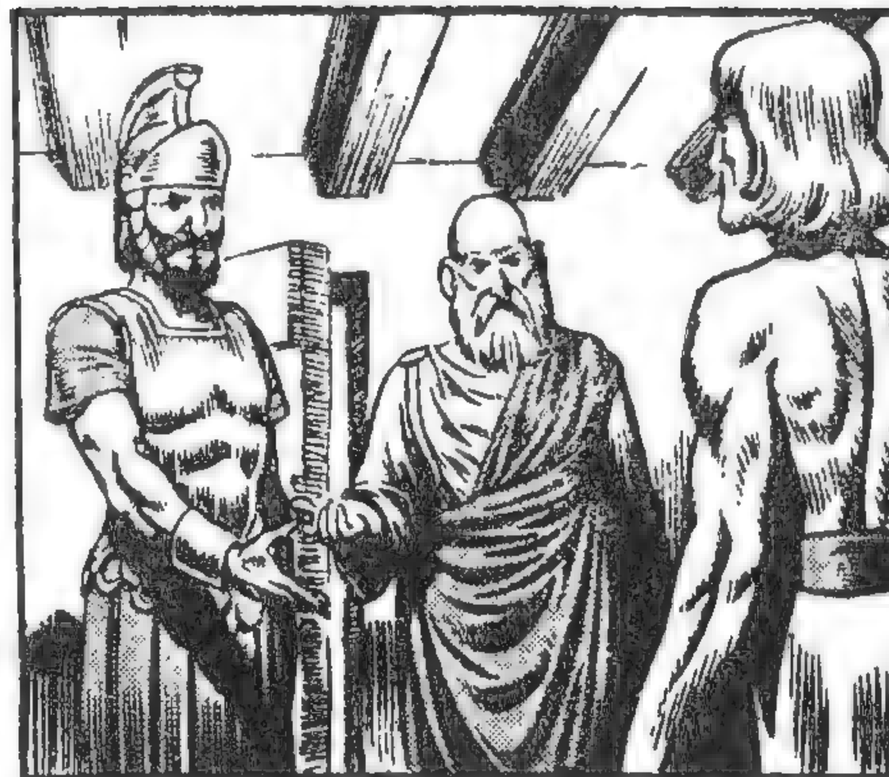

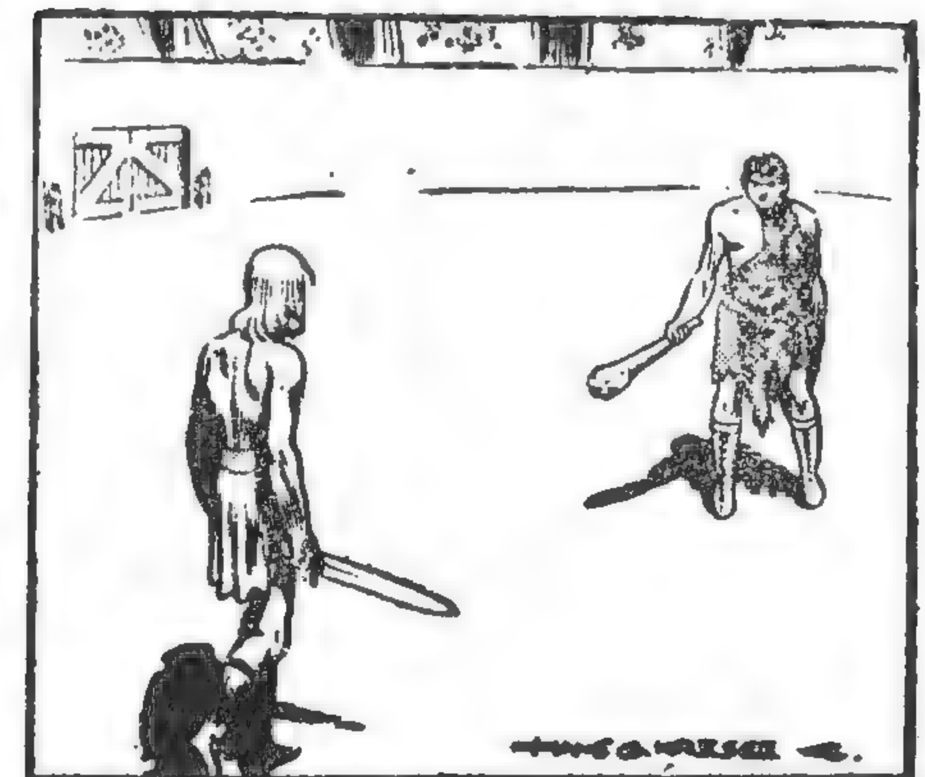

De zwijgende gedaante treedt geruisloos naderbij en buigt zich over Eric heen . . . Door een duwtje tegen zijn schouder ontwaakt deze. Voor hem staat een oude man, met een streng, doch niet onvriendelijk gelaat. „Wat is er? Wie bent u?" roept Eric.
„Stil!" fluistert de ander. „Ik wil u helpen, mijn naam is Pertilax."
„Ik wens geen hulp van Romeinen!" gromt Eric afwijzend. „Laat mij slapen!" „Kom, kom!" fluistert de oude man. „Niet zo haastig! Luister eerst naar mij!"
„Nu, wat wilt u?" bromt Eric onwillig.
„Onder mijn leiding wordt een opstand beraamd tegen Commodus. Niemand, zélfs niet de beste gladiator, durft het aan, hem te bestrijden. U hebt ons bewezen, voor geen kleintje vervaard te zijn. U zou ons bij de omverwerping van Commodus' gezag kunnen helpen! Het is uw eigen belang te winnen. Welnu, meer verlangen wij niet van u. U kunt zich aan onze zijde scharen, wij zullen dan, wanneer u mocht verliezen, ingrijpen! Maar dat zult u niet!" vervolgt de oude met vuur. „Commodus is wel sterker, doch langzamer dan u. U zult niet verliezen, doch overwinnen! Het volk van Rome zal u eeuwig dankbaar zijn; bedenk dus goed, het lot van het keizerrijk ligt in uw hand morgen!"
„Goed! U kunt op mij rekenen!" antwoordt Eric.
„Goed zo!" fluistert Pertilax opgewonden, en na een korte groet verdwijnt de oude man, Eric diep in gedachten achterlatend . . .

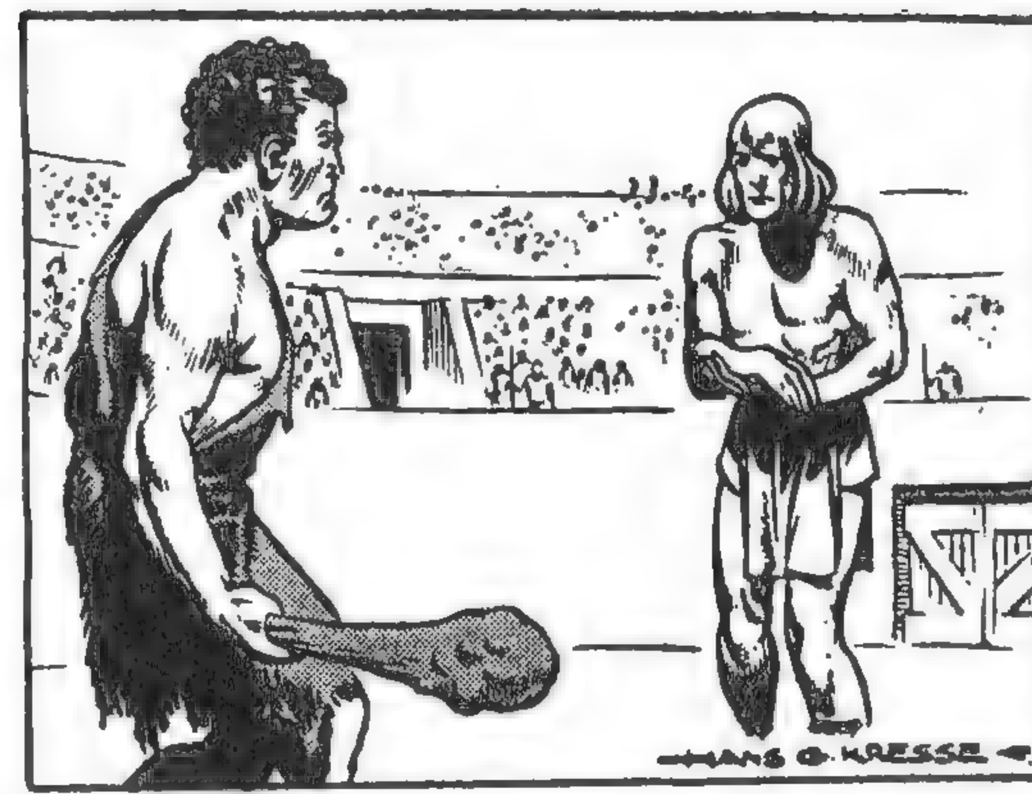

Op de dag van de tweekamp is iedereen in Commodus' paleis in de weer om alles voor de gebieder in orde te maken. De keizer, steunend op een zware knots, beeldt zich in „Hercules" te zijn. Opeens bemerkt hij een tweetal van zijn slaven, die met nieuwsgierige gezichten naar hem gluren.
„Hé," brult Commodus. „Wat staan jullie daar te loeren, zotten! Kom eens hier, bekijk mij eens. Ben ik Hercules of ben ik het niet?"
Schoorvoetend treden de twee slaven enkele passen naderbij en proberen een goed antwoord op deze vraag te bedenken.
„Antwoordt, op mijn eer, of ik sla jullie stomme koppen tegen elkaar!" brult Commodus woedend. „Ik . . . eh!" stottert een van de slaven, benauwd naar de gevaarlijke knots starend. „. . . Eh, ja-zeker, natuurlijk precies Hercules . . . Hoogheid?" Terwijl Commodus zich op deze zonderlinge wijze voor de strijd opmaakt, heeft Eric in zijn kerker bezoek ontvangen van Pertilax en de commandant van de Pretoriaanse garde.
„Dit," zegt Pertilax, wijzend op de militair, „is onze machtigste bondgenoot. Hij en zijn garde zijn geheel op uw hand!" De Pretoriaan steekt Eric de hand toe, welke deze aarzelend aanneemt.
Dan zegt Pertilax: „Denk er aan, u mag Commodus niet doden, doch slechts buiten gevecht stellen." Eric knikt dat hij het begrepen heeft en dan geleidt men hem naar de arena. Een duizendkoppige menigte ziet ademloos toe, wanneer Eric de arena betreedt. Commodus staat hem reeds op te wachten en aarzelend nadert Eric zijn tegenstander . . .

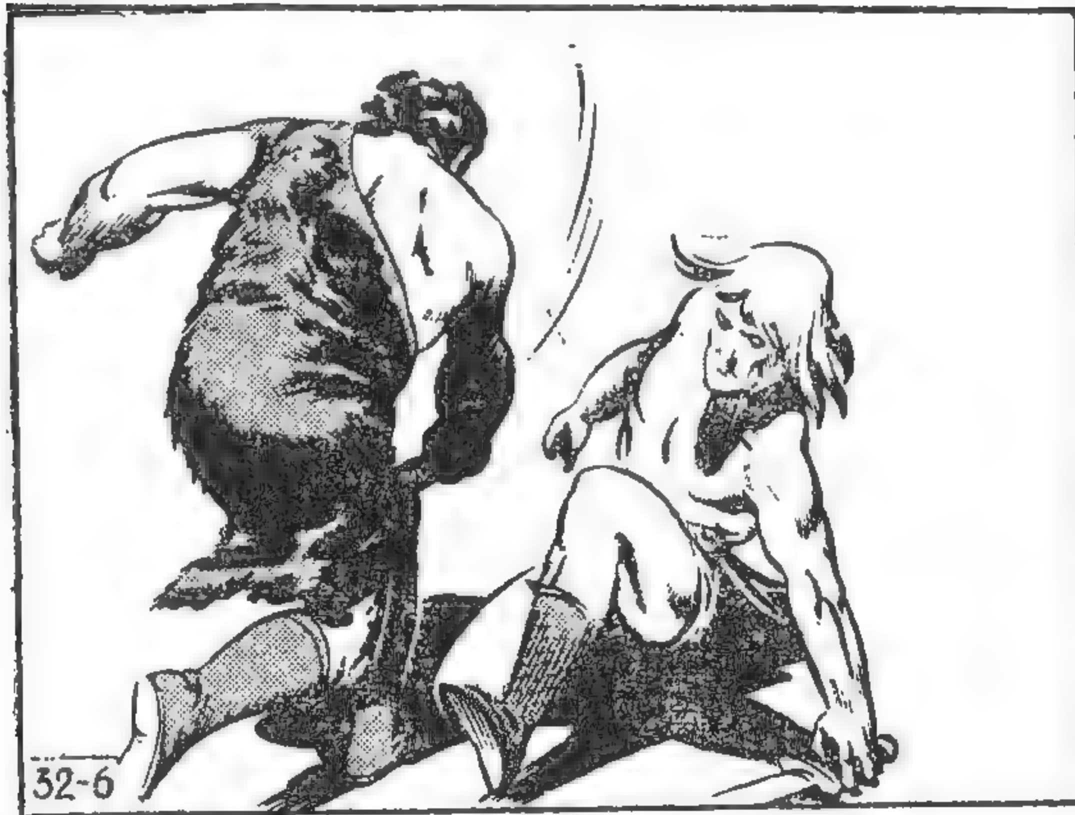

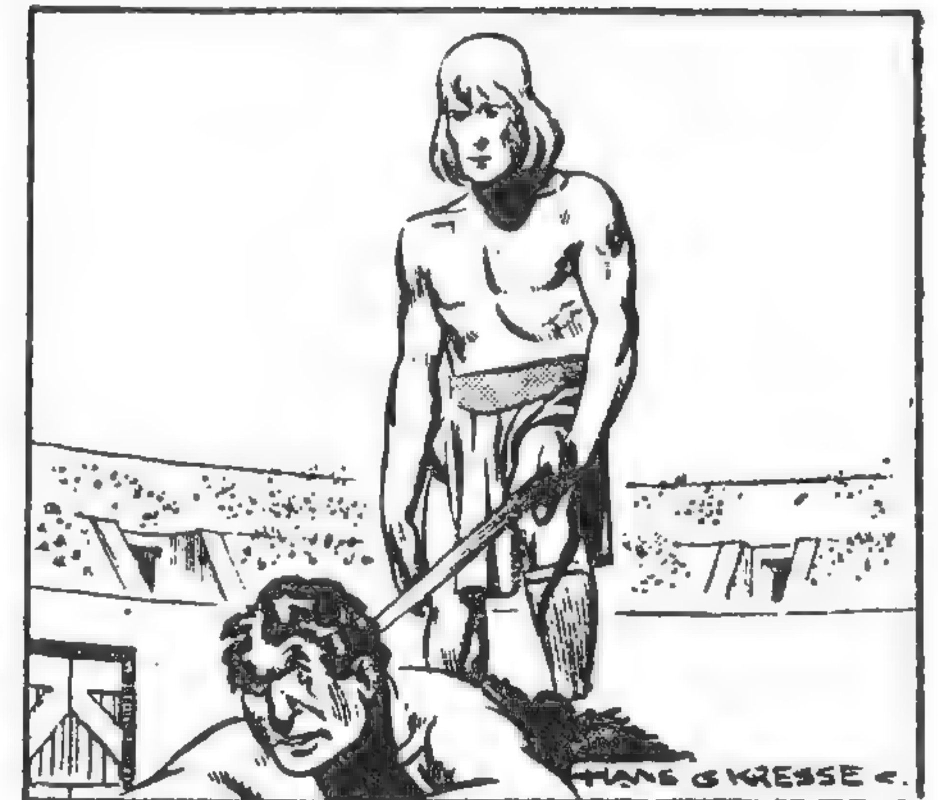

Commodus werpt Eric allerlei verwensingen naar het hoofd, ondertussen zijn tegenstander kritisch opnemend. De twee mannen draaien een poosje om elkaar heen. In de arena kan men een speld horen vallen; de toeschouwers zitten rijkhalzend te kijken naar het verloop van deze strijd en het merendeel van de Romeinen hoopt in stilte, dat de geelharige man overwinnaar mag worden . . .
„Kom toch dichterbij!" daagt Commodus Eric uit. „Ben je bang!" . . .
„Bang! Wat verbeeld je je, lafaard!" sist Eric en nu schijnen zijn woorden doel te treffen . . .
„Wat," brult de tyran. „Nog nooit heeft de grote Commodus zich ongestraft laten beledigen!"

Met een onverwachte sprong, welke men van zo'n zwaar iemand niet verwacht zou hebben, slaat hij op Eric in. Deze wijkt op het nippertje achteruit, doch kan niet voorkomen, dat de zware knots zijn pols raakt . . . Met een kreun laat Eric zijn zwaard los, een hevige pijn doortrilt zijn arm, waaruit door de slag alle krachten geweken schijnen. Een verheugde grijns krult Commodus' lippen en hij roept zegevierend en sarrend: „Zie hem staan, de slaaf! De machtige Commodus heeft medelijden met je! We zullen het kort maken!" Met deze woorden komt de waanzinnige keizer, de knots geheven, op Eric toe . . .

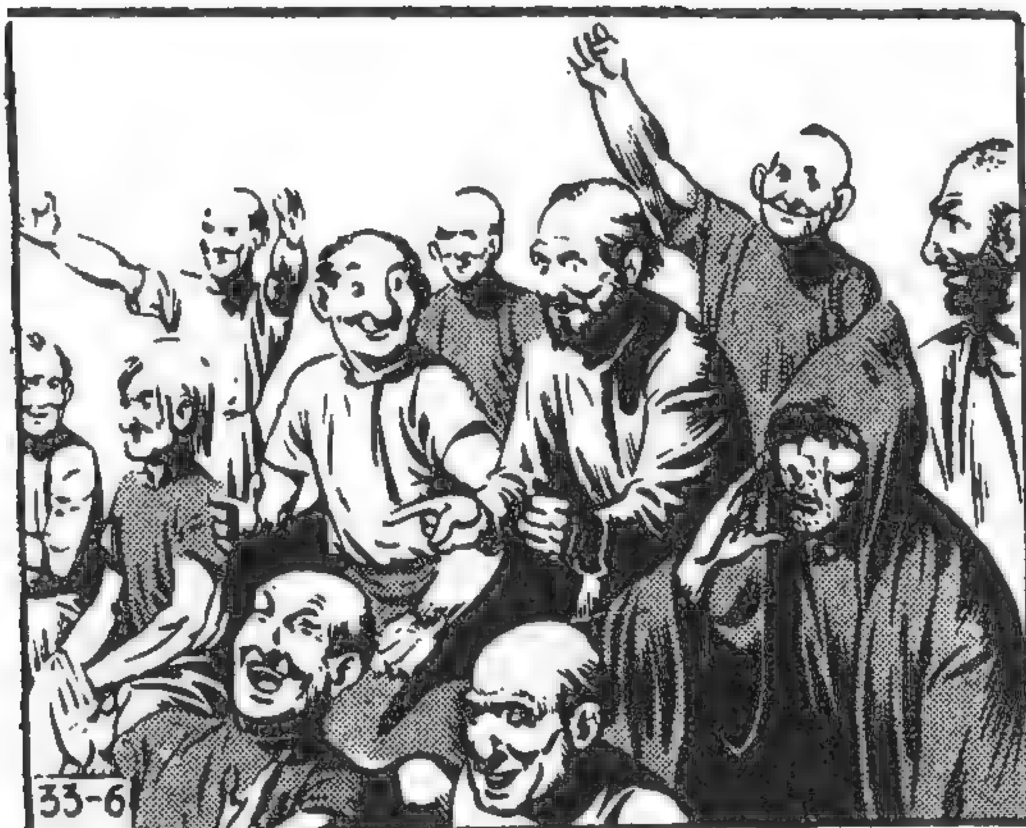

Een zucht van ontsteltenis en teleurstelling vaart door de menigte. Erics hersenen werken koortsachtig, hij vergeet zijn pijn door het dreigende gevaar . . . Nu slaat de keizer uit alle macht toe . . . en op dat moment laat Eric zich bliksemsnel opzij vallen, hopende dat het zachte zand zijn val zal breken . . . Meteen grijpt hij met zijn linkerhand het op de grond gevallen zwaard . . . Commodus slaat in het niets en schiet vooruit . . . Met moeite weet hij zijn evenwicht te bewaren, maar van deze pauze heeft Eric gebruik gemaakt. Indachtig de wens van Pertilax geeft hij met de platte kant van het zwaard zijn tegenstander een harde slag op het achterhoofd . . . Hoewel de klap een os geveld zou hebben, wankelt Commodus slechts. Van de korte verdoving van de keizer maakt Eric bliksemsnel gebruik, zet zijn voet voor die van Commodus en duwt hem gelijktijdig krachtig in de rug . . . Zijn tegenstander ploft voorover in het zand . . . Wanneer de keizer poogt op te krabbelen drukt de voet van de Noorman hem weer tegen de grond.

„Help! Help!" brult keizer Commodus in waanzinnige angst. „Mijn lijfgarde!"

Hoewel Eric dus overwinnaar is geworden tegen Commodus, is zijn toestand nog niet geheel zeker. Hij ziet een aantal manschappen van de Pretoriaanse garde het veld opmarcheren en onze held zet zich schrap om een mogelijke nieuwe aanval het hoofd te bieden . . .

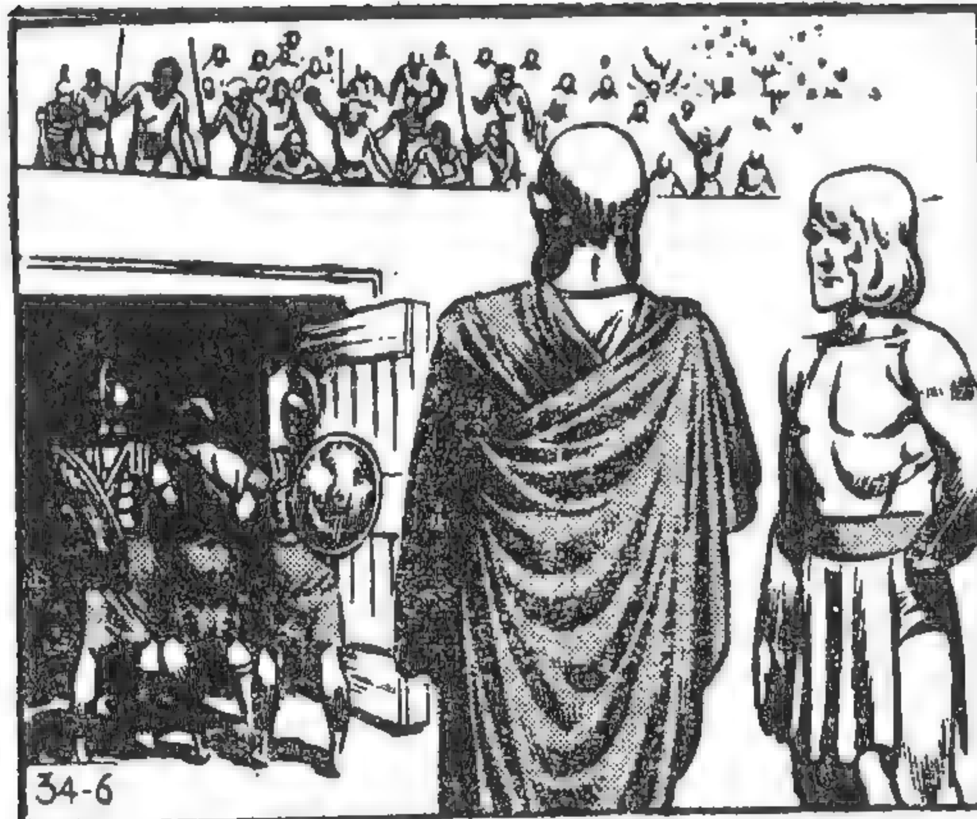

Op de tribunes breekt intussen een wild gejuich los, als het volk de gehate heerser ziet vallen. De mensen schudden elkaar de hand, lachen en schreeuwen! Eindelijk, eindelijk zijn Rome en het keizerrijk verlost van een plaag, die dertien lange jaren het leven tot een hel heeft gemaakt. Opgewonden vraagt men elkaar de identiteit van deze vreemde, onverschrokken vechter, doch niemand kan hieromtrent uitsluitsel geven, zodat men er mee volstaat de overwinnaar luid toe te juichen en hem bewonderende blikken toe te werpen. Inmiddels zijn Pertilax en de commandant van de Pretoriaanse garde met een aantal manschappen het veld opgemarcheerd. Eric staat hen, met het zwaard in de vuist, op te wachten . . . Als de mannen dichterbij gekomen zijn, zegt Eric dreigend: „Wie mij te na komt . . .," doch vóór hij zijn zin kan beëindigen valt Pertilax hem kalmerend in de rede: „Geen angst, mijn vriend, er zal u geen leed geschieden!" Twee gladiatoren nemen daarop de vernederde keizer tussen zich in. „Wat betekent dit?" krijst Commodus met rollende ogen . . . en wild probeert hij zich los te rukken. „Dat betekent, dat ik van nu af keizer ben!" antwoordt Pertilax rustig, en dan tot de Pretorianen: „Breng hem weg!"

Onder donderend gejuich van de menigte wordt de zich als een waanzinnige verwerende Commodus door twee Pretorianen de arena uitgeleid. Met een tevreden glimlach staat de nieuwe keizer Pertilax de gevallen heerser na te staren. Nu wendt Pertilax zich tot de Noorman. „Het plan is gelukt, dank zij u, mijn vriend. Het volk van Rome is voorgoed bevrijd van een onmens." Onderzoekend kijkt hij Eric aan en deze antwoordt: „Jawel, maar wat gebeurt er nu met mij?" Een geruststellend lachje komt op Pertilax' oude gezicht en spontaan steekt hij onze held de hand toe. „Niets!" zegt hij. „Niets mijn vriend, u bent vrij! Ik dank u in naam van het keizerlijke Rome – geef mij de hand!" Nu lacht ook Eric en opgelucht wil hij Pertilax' hand grijpen, doch met een pijnlijk gezicht wordt hij er aan herinnerd dat zijn rechterhand nog machteloos is. Snel neemt hij de hand van de keizer met zijn linker, doch Pertilax had de trek van pijn op Erics gelaat gezien en bezorgd vraagt hij: „Bent u gewond? Kan ik u helpen?" Eric verzekert hem dat het wel meevalt en dan schiet hem iets te binnen. „Wat gebeurt er nu met Commodus?" vraagt hij. De keizer antwoordt: „Hij zal berecht worden. Zo gaat het allen die het recht misbruiken!"

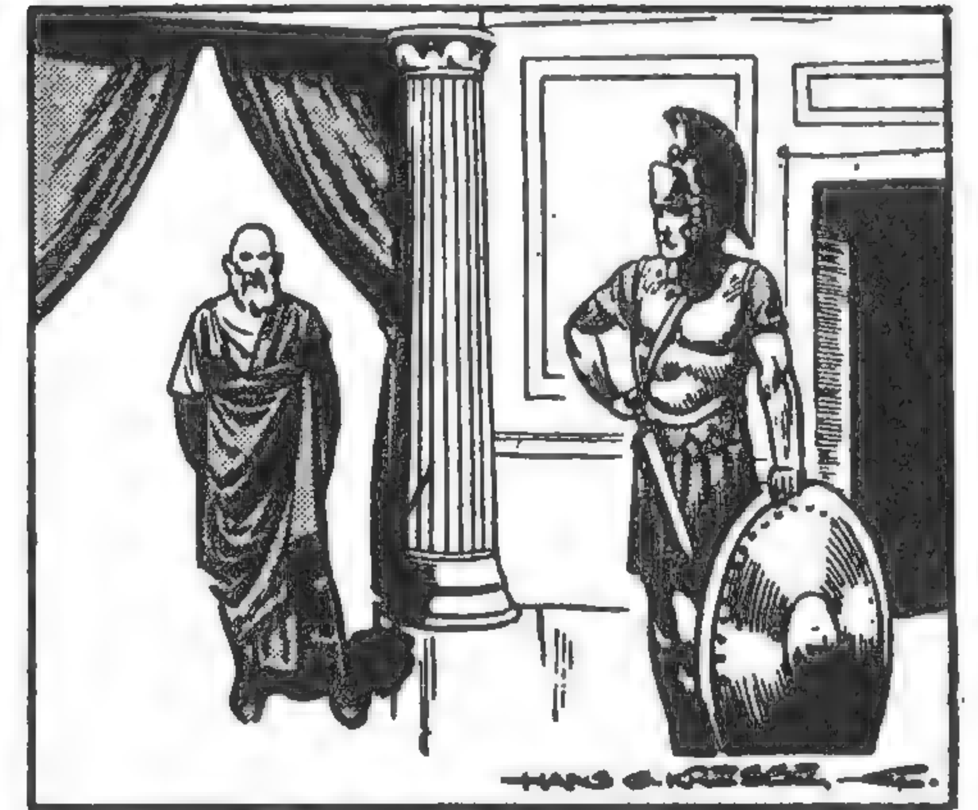

Eric wordt gastvrij opgenomen in het keizerlijke paleis, waar hij een ruime kamer tot zijn beschikking krijgt. Hij is dus eindelijk weer vrij man. Nu kan hij dan weer pogingen in het werk gaan stellen om Winonah en Pum-Pum terug te vinden. Het lot van zijn vrouw vervult hem met grote zorg en reeds na enkele dagen kan hij de spanning niet langer verdragen. Aan Pertilax vraagt hij, hem een wapenuitrusting te willen bezorgen en nadat deze aan zijn verzoek gehoor heeft gegeven, maakt hij zich gereed voor zijn onderzoekingstocht. Verbaasd ziet Pertilax deze toebereidselen en vraagt: „Gaat u op reis? Is uw hand reeds genezen?" „Ja!" antwoordt Eric resoluut. „Ik moet mijn vrouw en de kleine dienaar zoeken, die gelijk met mij op de slavenmarkt verkocht zijn." „Uw vrouw?" vraagt Pertilax belangstellend. „Maar dat is erg . . . hoe zag zij er uit? Misschien kan ik helpen? . . ." „Och!" zucht Eric. „Zij is het schoonste wezen op aarde . . . Blauw-zwarte haren, donkere ogen. Zij is een prinses en komt van heel ver." Aandachtig heeft Pertilax geluisterd en vraagt: „Hoe heet uw vrouw?" „Winonah!" zegt Eric met een vreemde trilling in zijn stem en op het horen van deze naam komt er even een verraste trek op Pertilax' gelaat. Maar dan zegt hij: „Wel ik wens u het beste op uw speurtocht." Even later loopt Eric op de markt, scherp rondkijkend. Overal ziet hij rijke Romeinse mannen en vrouwen wandelen met hun slavinnen. Hij hoort en ziet de opmerkingen om hem heen en de goedkeurende blikken, die men hem toewerpt. Door deze dingen bemerkt hij, dat men hem herkent en dit kan slechts gunstig voor hem zijn.

Eric loopt de marktplaats over en daar hij uit de verschillende opmerkingen begrepen heeft, dat de bevolking, die door zijn toedoen van een wreed onderdrukker bevrijd is, hem welgezind is, besluit hij hun hulp in te roepen . . . Hier en daar spreekt Eric een marktkoopman aan, legt hem uit wie hij zoekt en geeft dan een paar geldstukken aan zijn nieuwe helpers. Een andere hulp vindt hij bij de slavinnen, die aan de stadsbronnen water putten voor hun meesteressen. Met deze meisjes is Eric al spoedig goede vrienden, doch helaas kunnen zij geen van allen inlichtingen omtrent Winonah verschaffen . . .

Eric probeert het de volgende dag in een andere buurt van de stad en zijn onderzoekingstochten breiden zich steeds verder uit. Wanneer hij, de derde dag, vermoeid en bedrukt 's avonds laat in het paleis terugkeert, wordt hij aangeroepen door Pertilax.
„En?" vraagt de oude man.
Zwijgend schudt Eric het hoofd . . . „Niets!" zucht hij dan . . .
Onze held bemerkt niet de gerustgestelde uitdrukking op Pertilax' gezicht, wanneer deze dit ontkennende antwoord verneemt . . .

Terwijl Eric zich in zijn vertrek, somber gestemd, van zijn wapenrusting ontdoet, gaat zachtjes de deur open en treedt de oude keizer binnen. „Mijn vriend!" zegt Pertilax, „ziet u niet in, dat uw zoeken vruchteloos is? Het Romeinse rijk is groot. Wie weet is uw vrouw wel verkocht aan iemand op het land . . . Ik zal u een opdracht geven, een mooie gelegenheid om uw gedachten van dit volgens mij hopeloze geval af te leiden . . . Bedenk, mijn beste: de tijd heelt alle wonden!" Snel heft Eric het hoofd op en bars zegt hij: „Ik weiger iedere opdracht, zolang Winonah . . ."
„Een bevel!" onderbreekt Pertilax hem met flikkerende ogen en kalmer vervolgt hij: „Ik beveel het u . . . De keizer beveelt het u, zo u wilt. Morgen vroeg vertrekt u . . . Ik zal u de opdracht laten brengen . . . goede nacht!"

Vóórdat hij tijd heeft te protesteren is de oude man reeds verdwenen en Eric blijft verslagen achter. De uitdrukking van 's mans ogen bevalt hem niet en waarom wil Pertilax dat hij vertrekt? „Daar zit wat achter!" mompelt Eric en hij neemt zich voor op zijn hoede te zijn . . . Vermoeid valt Eric ten slotte in een onrustige slaap en ontwaakt pas wanneer de zon reeds door de ruiten schijnt . . . Haastig springt hij van zijn legerstede, schiet in zijn kleren, werpt een vluchtige blik op de beneden hem liggende straat en blijft als versteend staan . . . Daar onder het raam lopen Winonah en Pum-Pum voorbij . . . in gezelschap van een Romein.

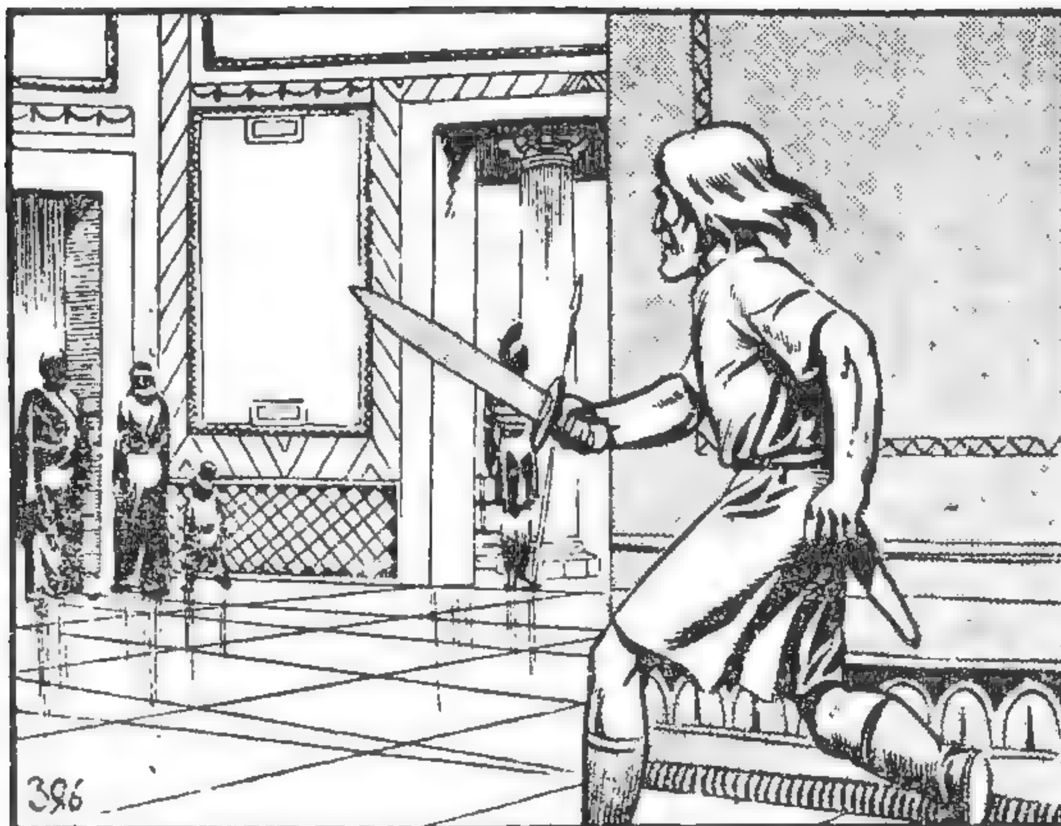

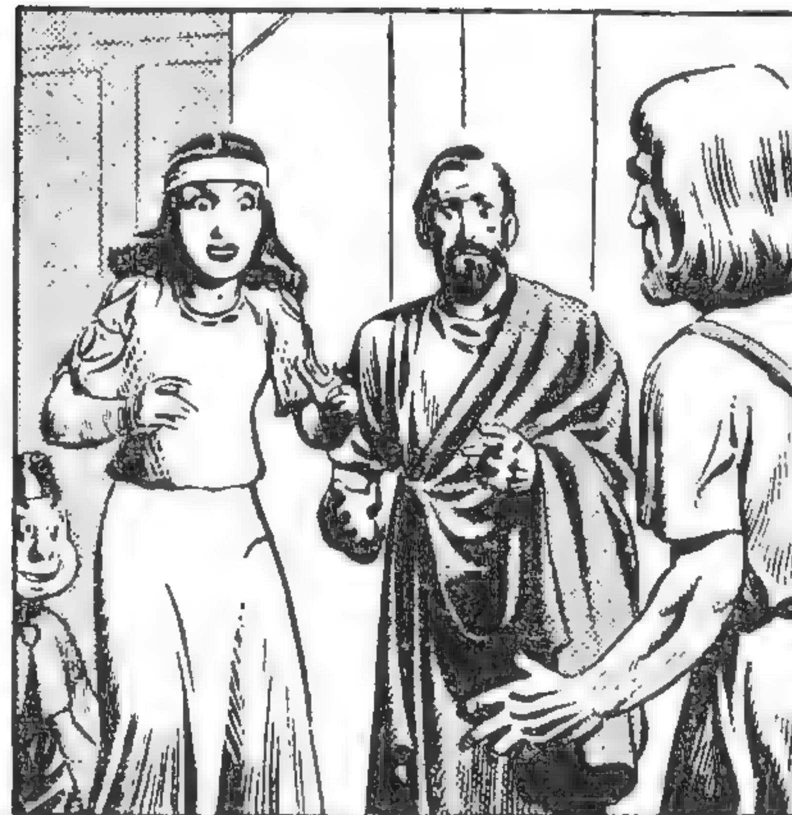

Enkele ogenblikken staat Eric als versteend . . . Hij overweegt wat hij het beste kan doen . . . Indien hij haar roept verspeelt hij misschien zijn kans, daar hij rekening moet houden met de haar begeleidende Romein . . . Onze Noorman oogt het drietal nog even na en keert zich dan snel om . . . Met één beweging grist hij zijn zwaard van de muur en gordt het met zenuwachtige gebaren om . . . Snel . . . vóórdat zij weer verdwenen is . . .! denkt Eric en met het glinsterende zwaard in de hand rent hij de gang in . . .

Even aarzelt hij, de weg in het keizerlijk paleis is hem nog niet erg bekend, maar dan stormt hij resoluut een brede marmeren trap af en belandt in een ruime zaal. In alle muren bevinden zich met gordijnen afgesloten poorten. Onze Noorman wordt nerveus wanneer hij bedenkt, dat met iedere minuut die verstrijkt de kans om Winonah terug te vinden, kleiner wordt . . . Achter één van de gordijnen, dat half geopend is, ontwaart Eric een grote lichte ruimte . . . Op goed geluk, hopende zo de ingang van het paleis te bereiken, begeeft hij zich daarheen en rukt het gordijn verder op-

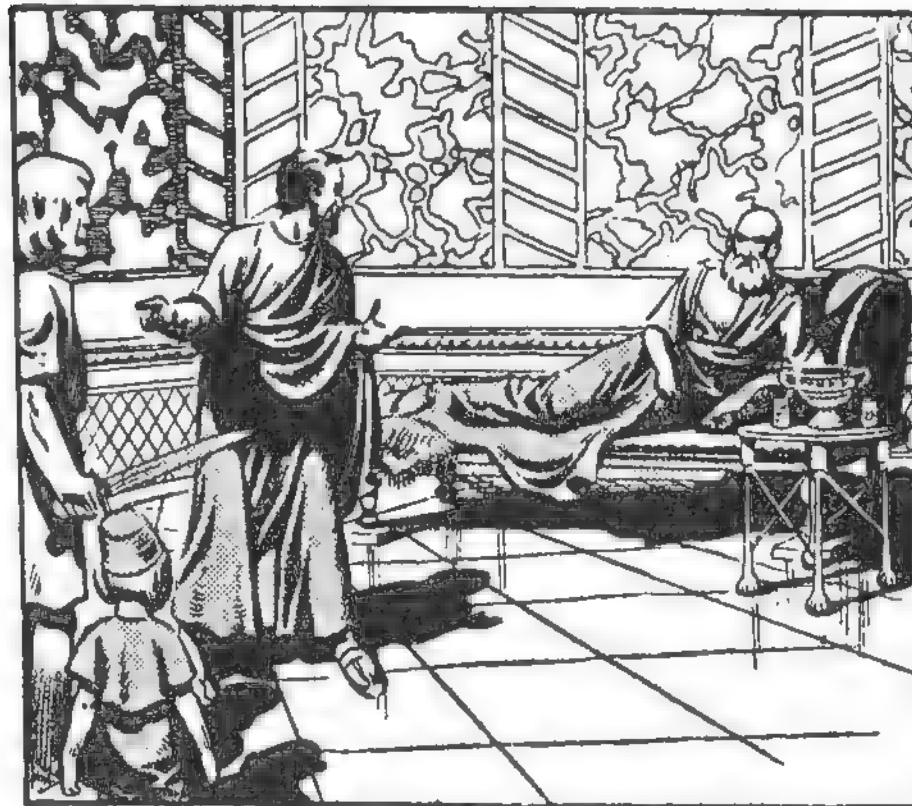

Vóór hem strekt zich een kleine gang uit, en daarachter ontwaart Eric het ruime voorportaal van het keizerlijk paleis . . . Doch dáár, in het voorportaal loopt . . . Winonah, naast de vreemde Romein, terwijl Pum-Pum achter haar aan trippelt . . . „Winonah!" schalt Erics opgewonden stem door de zaal, wanneer hij op haar toe stormt . . . Het is alsof er een electrische schok door de gestalte van het meisje waart en met een paar ogen, groot van ongeloof, draait zij zich om . . . „Eric?" stamelt zij, wanneer ze de Noorman op zich toe ziet snellen . . . „Eric, eindelijk!" . . . herhaalt ze bleek van ontroering. De dwerg huppelt van geluk bij het zien van zijn meester en struikelt over zijn woorden, zodat niemand verstaat wat hij zegt . . . Maar nu komt de Romein tussenbeiden . . . „Wat betekent deze vertoning?" klinkt zijn verontwaardigde stem . . . „U schijnt te vergeten, dat dit mijn slavin is! Ik zal genoodzaakt zijn u door de schildwachten te laten verwijderen!" „Niet zo haastig!" gromt Eric, beschermend de arm om Winonah heenslaand, welke handeling de Romein met uitpuilende ogen gadeslaat . . .

„Wat! . . ." sputtert de man . . . Maar een dreigend opheffen van Erics zwaard doet het abrupt zwijgen.

„Dit is mijn vrouw," snauwt Eric met flikkerende ogen. „Ik erken geen mensenhandel! . . . Vooruit, ga me voor naar de keizer . . . In diens tegenwoordigheid zullen wij deze zaak ophelderen!" Verschrikt wijkt de Romein achteruit en bedreigt door Erics zwaard zet hij zich langzaam in beweging.

Onder het lopen krijgt de Romein echter zijn zelfverzekerdheid terug en langzaam komt op zijn gezicht een uitdrukking van verbeten woede. „Het zal je berouwen!” sist hij weerbarstig voortstappend . . . „Je gaat te ver . . . ongehoorde brutaliteit . . .” Eric laat zich echter niet van de wijs brengen. Stilzwijgend loopt het troepje door de gangen van het paleis . . . De Romein schijnt de weg goed te kennen, want zonder aarzelen stapt hij voort en schuift ten slotte met een bruusk gebaar een zwaar gordijn opzij . . . „Ziezo!” grijnst hij. „Nu kom ik aan de beurt!” en snel loopt hij de zaal door, tot waar Pertilax op een rustbed een uitgebreid ontbijt nuttigt . . . Verstoord kijkt de oude keizer op, maar vóór hij vragen kan wat de reden van deze rustverstoring is, steekt de Romein reeds van wal. „Deze kerel hier probeert mijn dure slavin te roven onder bedreiging van zijn zwaard!” Zijn boze stem galmt door de zaal. „Kijk zelf, Pertilax, zie hoe hij mij met zijn zwaard bedreigt!” „Kalm, mijn waarde vriend . . . Ik had u gezegd niet te vroeg te komen!” sust Pertilax, bezwerend de hand opheffend, en zich tot Eric wendend vervolgt hij: „Berg uw zwaard weg! Ik zie u liever zonder zwaard! En nu ter zake: iedere aanspraak op deze vrouw kunt u beter laten vervallen. Mijn geëerde vriend hier heeft haar op eerlijke wijze gekocht en de koopsom bekrachtigt het eigendomsrecht. Wees dus zo goed en verlaat ons thans . . . U heeft trouwens de opdracht voor zaken van ’s lands belang hedenmorgen te vertrekken naar Afrika. Denk er aan, u kunt een bevel van de keizer niet negeren, dat zou u uw leven kunnen kosten.”

„Bevel van de keizer?” roept Eric uit en treedt met flikkerende ogen op Pertilax toe, die zich snel van zijn rustbed verheft. „Uw bevelen gelden niet voor mij! U hebt al die tijd, dat ik vruchteloos naar mijn vrouw zocht, geweten waar ze was. Deze persoon is uw vriend! U wilt verhinderen dat ik hem en zijn slavin – mijn vrouw – zou ontmoeten. Dáárom moet ik weg, zogenaamd om haar te vergeten.” Eric wacht even om op adem te komen. Pertilax is onder Erics woorden bleek geworden en Eric begrijpt, dat zijn veronderstelling juist is. „Uw houding is niet fraai. Gelukkig heb ik uw spel doorzien! Breng deze vriend aan het verstand, dat hij zijn „slavin” kan opgeven en verder raad ik u aan mij, mijn vrouw en de dwerg ongestoord te laten vertrekken. Minderwaardige praktijken als slavenhandel erken ik niet . . .!” Er heerst na Erics woorden een beklemmend zwijgen in de hal. Winonah is met Pum-Pum dicht naast Eric komen staan. Gezamenlijk wil het drietal de zaal verlaten, maar dan snijdt Pertilax’ stem door de ruimte: „Halt! De vrouw en de dwerg blijven hier . . . Gij kunt vertrekken, maar dan gauw, voordat ik u laat opsluiten!” „Ik vertrek met mijn vrouw en de dwerg!” antwoordt Eric kalm. Winonah bij de hand nemend. Maar nu buldert Pertilax met overslaande stem. „Wacht!” En wanneer de commandant van de Pretoriaanse garde, te zamen met een aantal soldaten, verwonderd komt aansnellen, commandeert de oude keizer, wit van woede: „Arresteer deze barbaar en werp hem in de donkerste kelder . . . Morgen zal ik over zijn lot beslissen!”

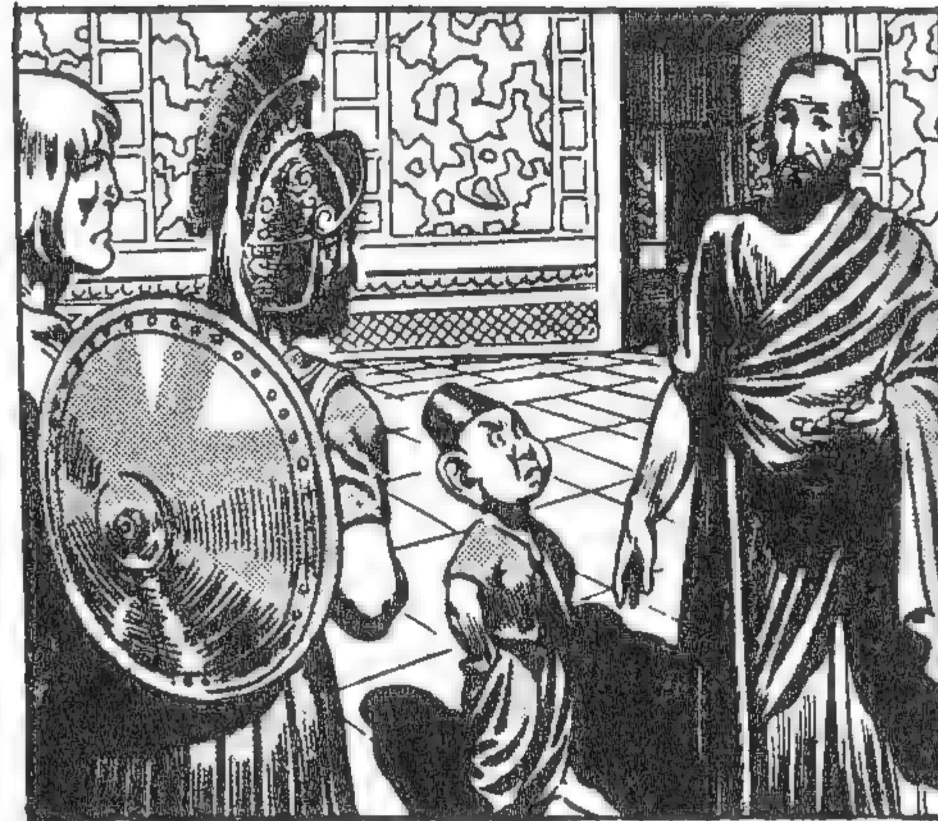

Winonah opzij duwend, Pum-Pum was reeds uit eigen beweging in de verste hoek gevlucht, maakt Eric zich op voor zijn vrouw te vechten... De houding van de commandant maakt dat onnodig. Met opgetrokken wenkbrauwen treedt deze voor Pertilax en zegt, op Eric weizend: „Moet ik hem gevangen nemen? Daar zou ik m'n hele garde voor nodig hebben, maar bovendien voel ik er niets voor. Vertel eerst eens, wat onze vriend misdaan heeft, Pertilax! Vergeet niet, wat wij aan hem te danken hebben!"

Verwonderd heeft Eric geluisterd en hij voelt dat hij in de commandant van de garde een waardevolle hulp en misschien een vriend gevonden heeft. De Noorman vraagt zich af, hoe de situatie zich nu zal ontwikkelen en gespannen kijkt hij naar Pertilax... Deze is rood van drift geworden en sist: „Doe wat uw keizer u beveelt!"

Een sarcastisch lachje klinkt op en met een snelle greep haalt de commandant zijn zwaard uit de schede: „Keizer Pertilax, bij de gratie van de Pretoriaanse garde," zegt hij, zachtjes met het zwaard tegen Pertilax' borst drukkend. „U bent mijn gevangene!"

Stomverbaasd heeft Eric deze geheel onverwachte ontwikkeling van de situatie gevolgd. Op een kort bevel van de commandant treden twee Pretorianen naderbij, die de oude keizer tussen zich innemen en de zaal uitleiden . . . Wanneer de jammerende Pertilax weggebracht is, wendt de commandant zich tot de dodelijk verontruste Romein, die van het ongeluk dat zijn vriend Pertilax overkomt, getuige heeft moeten zijn. Met uitpuilende ogen staart de man beurtelings van de een naar de ander, terwijl hij zijn droge lippen likt . . . „En nu jij . . ." zegt de commandant bedachtzaam, als was hij niet geheel zeker wat hij met de Romein moest beginnen . . . „Ik . . . uh . . . ik . . .!" stottert deze, voorzichtig achteruittredend . . . „ik heb niets gedaan . . . geloof me . . . ik ben een vreedzaam. . ." „Ja genoeg!' onderbreekt de commandant hem ongeduldig en vraagt dan: „Ben je wel eens in de arena geweest?" Ik bedoel niet op de tribune, doch in de arena?" „Spaar mij, heer!" stottert de Romein, terwijl het angstzweet hem uitbreekt bij deze onheilspellende woorden. „Niets voor niets, mijn waarde!" antwoordt de commandant. „. . . Ah . . .?" roept de man, opgelucht. „Ik begrijp . . . hoeveel verlangt u . . . zeg het mij, dan kunnen we vertrekken . . ." „Wij!" herhaalt de commandant. „Als je vertrekt, vertrek je alléén; en je geld wil ik niet . . . Je geeft deze vrouw en haar dienaar aan de Noorman terug, slechts dat zal je redden van de leeuwen . . ." Handenwringend stemt de Romein toe en wanneer hij vertrekt, roept de commandant: „Vlugger man! Vóór ik mij bedenk! Vertel het volk, dat het rijk keizerloos is en wees blij, dat je levend mag vertrekken, zij het dan . . . alleen!"

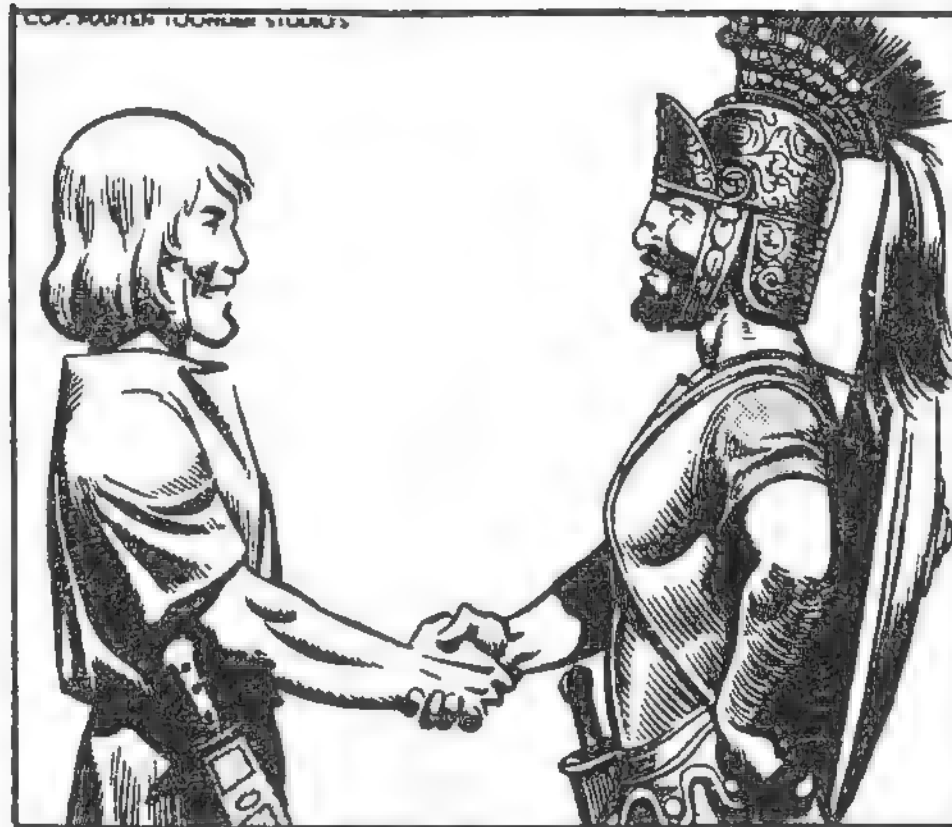
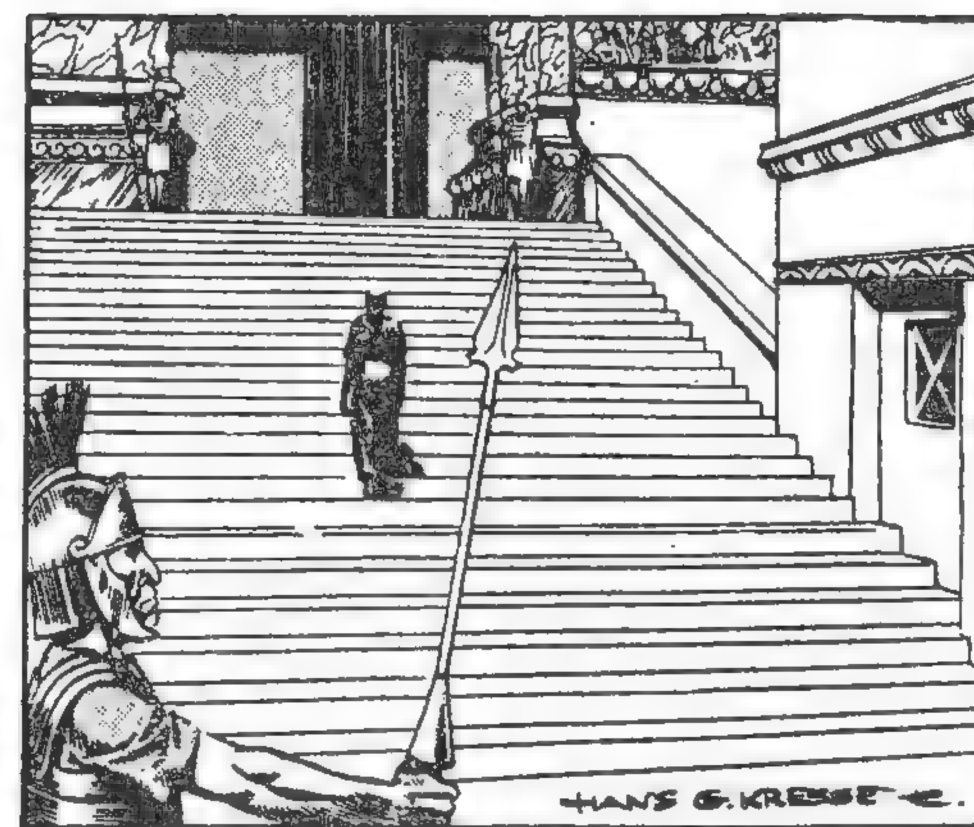

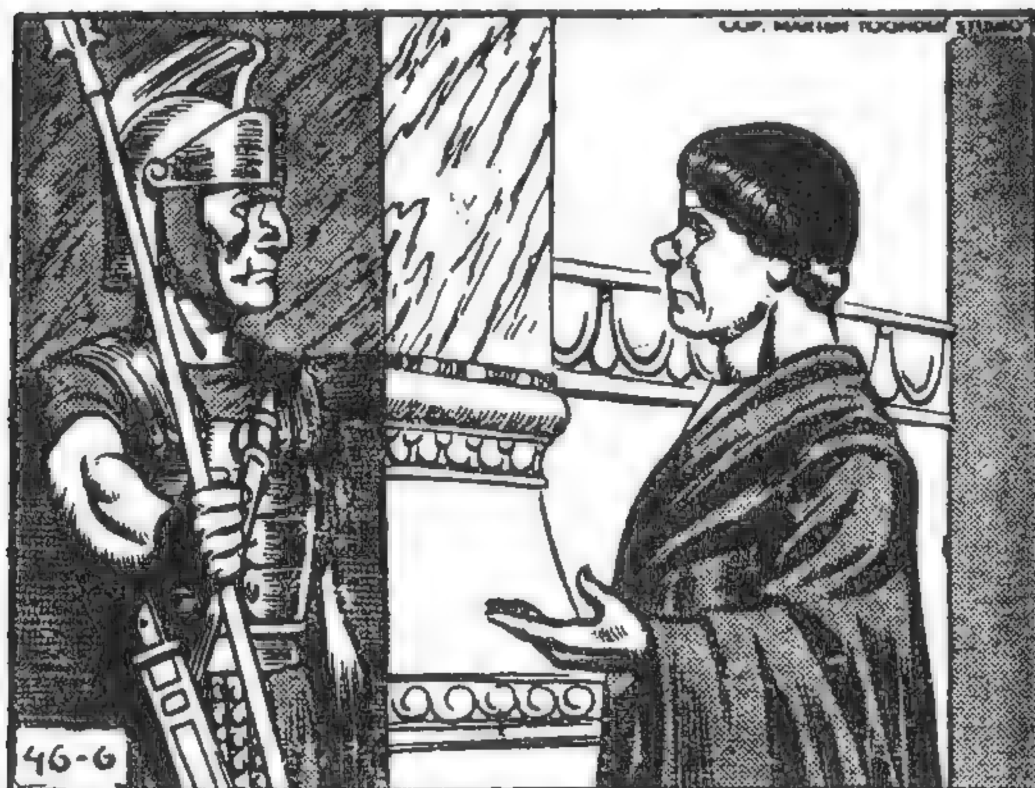
Nauwelijks is de bange Romein verdwenen of de aanwezigen barsten in lachen uit. „Ziezo, u hebt uw vrouw terug, mijn vriend!" wendt de commandant zich tot Eric. „Ik dank u voor uw hulp!" antwoordt deze. „Maar waarom helpt u mij? Waaraan heb ik dit te danken? En wat zal er met Pertilax gebeuren?" „U vraagt zoveel mijn beste!" glimlacht de Romein. „Pertilax? Hem wacht eenzelfde lot als zijn voorganger Commodus. Hij wordt lastig en wil de macht van mijn Pretoriaanse garde beknotten. Doch laat ons van dit onderwerp afstappen . . . Waarom ik u help?" vervolgt hij na een korte pauze . . . „Wij, Pretorianen, bewonderen uw moed, kracht en behendigheid . . . U heeft onze sympathie gewonnen, al heeft u dan ook een . . . eh . . . In ieder geval, dit is één van de redenen, waarom ik u te hulp kwam!" „En de andere?" wil Eric weten. „De andere reden . . ." aarzelt de commandant, terwijl hij Eric aankijkt. „De andere reden is een speculatieve. U bent een geboren leider. Ik geloof beslist, dat mijn garde voor u door het vuur zou gaan . . . Grote overwinningen zou het leger behalen, dat u als veldheer zou hebben . . . De keizerszetel is vrij. Wanneer u keizer van Rome bent, zal het rijk een grote toekomst tegemoet gaan . . .!" Verbaasd luistert Eric en kan zijn oren niet geloven . . . Hij? . . . keizer van het Romeinse rijk? De commandant treedt op hem toe, uitnodigend zijn hand uitstekend en zegt: „Ik zou het zeer op prijs stellen wanneer u het keizerschap zou willen aanvaarden!"

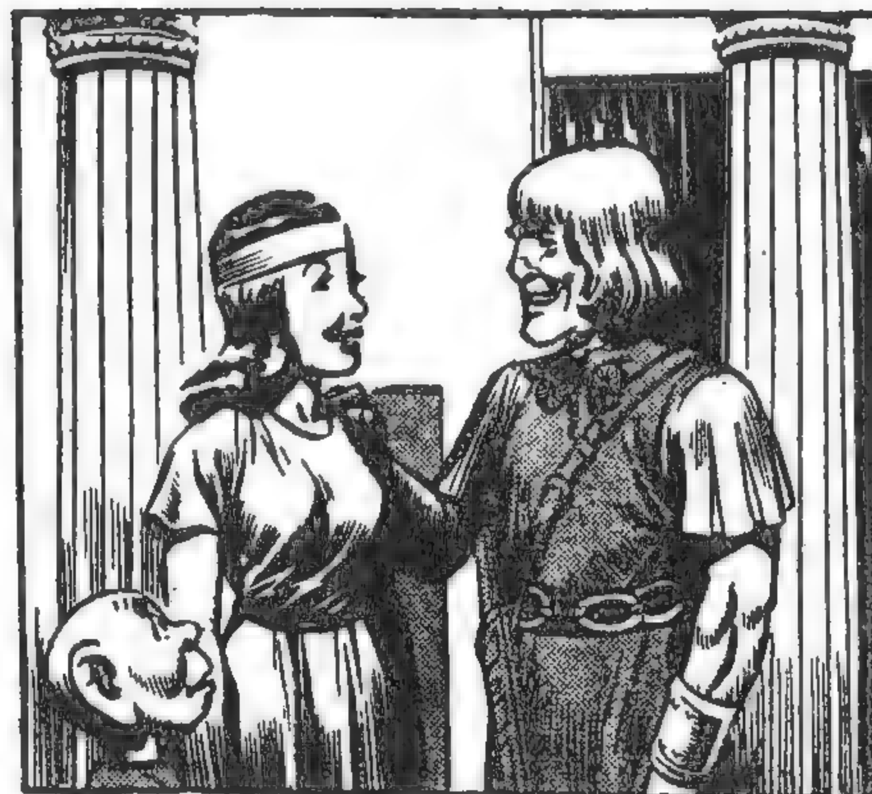

De zonder twijfel goede bedoeling van de commandant van de Pretoriaanse garde brengt Eric in grote verlegenheid. Hij, Eric, kon zichzelf moeilijk als keizer van het ontzagwekkende Romeinse Rijk voorstellen . . . doch hoe nu dit verzoek af te wijzen, zonder de Pretorianen voor het hoofd te stoten, is een moeilijk probleem . . . De commandant van de garde is een machtig vriend, maar dat hij een geducht vijand kan zijn, hebben Commodus en Pertilax reeds ondervonden.

„Ik ben zeer getroffen door uw daad van vriendschap en vertrouwen. Gaarne zou ik uw aanbod aanvaarden, maar mijn aanwezigheid is elders vereist. U moet weten, mijn vader, Koning Wogram, is reeds zéér oud. In jaren heb ik hem niet meer gezien. Het wordt tijd, dat ik het bestuur van mijn land van hem overneem. Ik laat het thans aan u over, te beslissen wat het beste is en ik vertrouw, dat u mijn moeilijkheden zult begrijpen." Het gelaat van de Pretoriaan vertoont eerst een trek van teleurstelling, maar ten slotte steekt hij, terwijl een glimlach op zijn gezicht komt, de hand uit en zegt: „Ik ben het met u eens, het is rechtvaardig dat u eerst aan uw land en uw vader denkt. Zo betaamt het een goede zoon. Ik wil uw plannen niet in de weg staan. Moge het u goed gaan op uw verdere levenspad . . ." Opgelucht schudt Eric de hem toegestoken hand en daarna maken hij, Winonah en de overgelukkige Pum-Pum zich op voor een spoedig vertrek. Inmiddels heeft zich als een lopend vuurtje het bericht verspreid, dat de keizerszetel vrij is en een vermogend Romein verschijnt in het paleis om te trachten het keizerschap door omkoping te bemachtigen.

Met de manieren van iemand, die zich zijn eigen belangrijkheid terdege bewust is, bestijgt de Romein de trappen van het keizerlijke paleis. Op het bordes blijft hij even staan, klaarblijkelijk niet in het minst geïmponeerd door de schildwachten, die zijn komst nauwlettend gadegeslagen hebben. De Romein treedt nu op een der paleiswachten toe en zegt op hoge toon: „Ik kom in verband met de keizerskwestie, soldaat. Mijn naam is Didius Julianus, breng mij naar uw commandant!”

Inmiddels maken Eric, Winonah en Pum-Pum toebereidselen voor hun vertrek, hierbij in alles geholpen door de garde-commandant, die zich een waar vriend toont. Zij worden voorzien van kleding en wapenen. Het wachten is nu slechts op een paar rijdieren, zonder welke zij natuurlijk hun tocht niet kunnen ondernemen.

De commandant van de Pretorianen voorziet hen van de nodige geldmiddelen en hiermede willen zij bij een paardenhandelaar trachten twee geschikte dieren te kopen. Opgewekt loopt het drietal door de brede marmeren paleisgangen en hier wil het toeval dat Didius Julianus hun pad kruist. Ons drietal heeft de Romein niet opgemerkt, maar hij hen wel. Met een verraste blik kijkt de man naar Winonah. „Wacht,” fluistert Didius Julianus tot de hem begeleidende paleiswacht, en dan, met stemverheffing roept hij de drie zich verwijderende personen een gebiedend „Halt!” toe.

Verwonderd kijkt Eric om en onbewust tast hij naar zijn zwaard, wanneer hij een wildvreemd, doch klaarblijkelijk invloedrijk individu, begeleid door een soldaat, op zich af ziet komen . . .

„Een ogenblikje," zegt de man gebiedend.
Onze Noorman krijgt een wrevelig gevoel, wanneer hij zich zo hoort aanspreken, maar hij wacht rustig af. Een dikke beringde vinger wordt naar Winonah uitgestoken en de vreemde Romein, die Eric niet bepaald sympathiek voorkomt, vervolgt: „Een goede slavin heeft u daar. Wilt u haar tegen een goede prijs aan mij verkopen?"
Gedurende enige ogenblikken heerst er een dreigende stilte op de gang. Eric meent zijn oren niet te kunnen geloven . . . en pas langzaam dringt de betekenis van het aanbod tot hem door . . . Dan maakt zich een grote woede van onze Noorman meester en zijn hand gaat bliksemsnel naar zijn zwaard . . .
„Ellendeling!" sist Eric met flikkerende ogen. „Dit is mijn vrouw en deze belediging . . .!" Maar dan legt Winonah haar hand op zijn arm en met zachte drang weet zij de woedende Noorman er van terug te houden, de Romein een afstraffing te geven. Ziende, welke uitwerking zijn voorstel heeft, is Julianus verschrikt enkele stappen teruggeweken, maar wanneer Eric gekalmeerd is, treedt hij weer nader en zijn ogen vernauwen zich tot spleetjes . . .
„Ellendeling noemt u mij?" fluistert Didius Julianus. „Ha . . . ik herinner mij u! De man die Commodus overwon . . . Ik kom niet onder de indruk van uw zwaardvechtersmanieren. Ik strijd met andere methoden, betere. Ik zal u bewijzen, dat de macht van het goud meer waard is dan de kracht van uw arm, onbehouwen barbaar. U zult spijt hebben van uw gedrag! Tot ziens!"

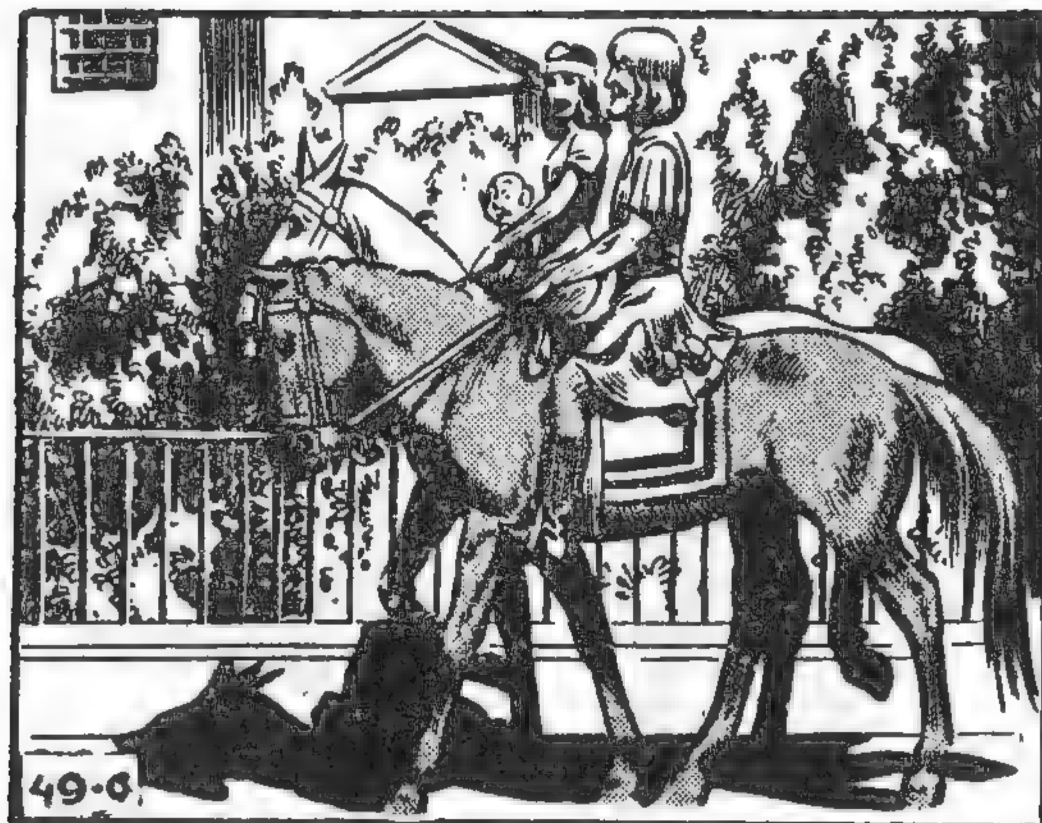

Na deze dreigende woorden gesproken te hebben, keert Didius Julianus zich met een zelfverzekerde glimlach om en loopt, gevolgd door de soldaat, die zwijgend getuige is van het incident, met de kin in de lucht weg.
Ietwat verbijsterd kijken Eric, Winonah en de dwerg de man na; wat heeft deze vreemde in de zin? Peinzend staart Eric enige tijd voor zich uit . . . hij zou deze man achterna kunnen gaan en hem een verklaring voor zijn gedrag afdwingen . . . maar hiermee is eigenlijk niemand gediend . . .
Wie is deze Didius Julianus, dat hij zo'n hoge toon kan aanslaan? Wat kan hem, Eric, gebeuren, zolang hij de vriendschap bezit van de Pretorianen? Een zacht kneepje in zijn arm doet hem uit zijn gedachten opschrikken.
„Kom," zegt Winonah, met een glimlach, „vergeet die man toch . . . Hoe eerder wij vertrekken kunnen, hoe beter . . . Laat ons nu gaan."
Met een hoofdknik keert Eric zich om en gedrieën verlaten zij het keizerloze paleis, op weg naar een paardenkoopman.
Eric laat een leren buidel met goudstukken zien aan de onderdanige handelaar en met kennersblik monstert Eric de Noorman de hem aangeboden rijdieren.
Ten slotte valt zijn keus op een fraai grijs paard en een mooie sterke vos. Daarna begint een langdurig onderhandelen over de prijs.

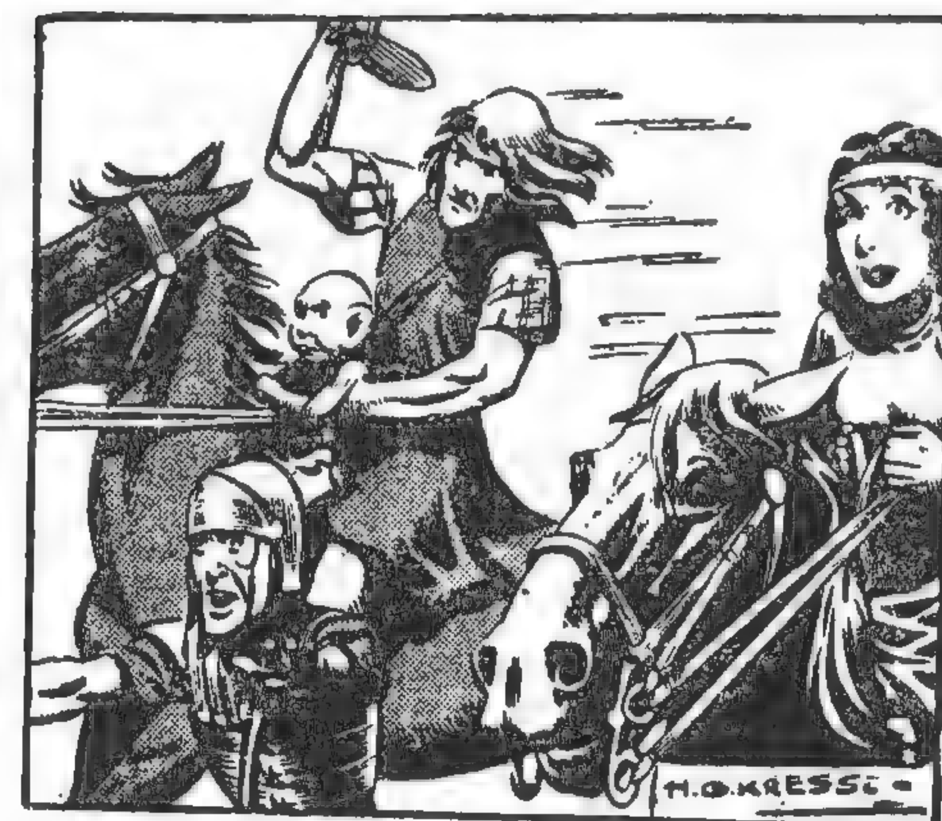

De handelaar klaagt en jammert, wringt zijn handen en slaat zich op zijn voorhoofd, maar Eric is onvermurwbaar en eindelijk slaagt onze held erin, de twee paarden voor een redelijke prijs te kopen. De Noorman is met deze overwinning minstens zo trots als gold het een groot wapenfeit. Tevreden zetten zij zich in het zadel. Winonah neemt Pum-Pum voorop en in stap gaat het thans door de stoffige straatjes naar het paleis.

„Heerlijk!" zucht Eric, „weer eens een goed paard te berijden," en Winonah beaamt dit glimlachend. In het vooruitzicht, nu, na al die jaren, dan toch eindelijk werkelijk op huis aan te gaan, zijn de drie reizigers in beste stemming . . . Straks, over enkele uren reeds, zal Rome achter hen liggen, en dan komt, met iedere stap, hun vaderland naderbij . . . Voor het paleis stijgen zij af en Eric geeft de teugels aan een toeschietende soldaat. „Pas er even op," zegt de Noorman vriendelijk. „Wij zijn direct terug." Winonah had nog enkele schamele bezittingen in het paleis achtergelaten, welke zij wilden gaan halen. Maar boven aan de trap wordt hun eensklaps de toegang versperd. Van achter een zuil is Didius Julianus in gezelschap van een aantal legioen-soldaten te voorschijn gekomen en zegt nu met een vals lachje: „Kent u mij nog? Didius Julianus . . . thans keizer van Rome . . . door de macht van het goud, mijn vriend!" En tot de soldaten: „Neem hem gevangen!"

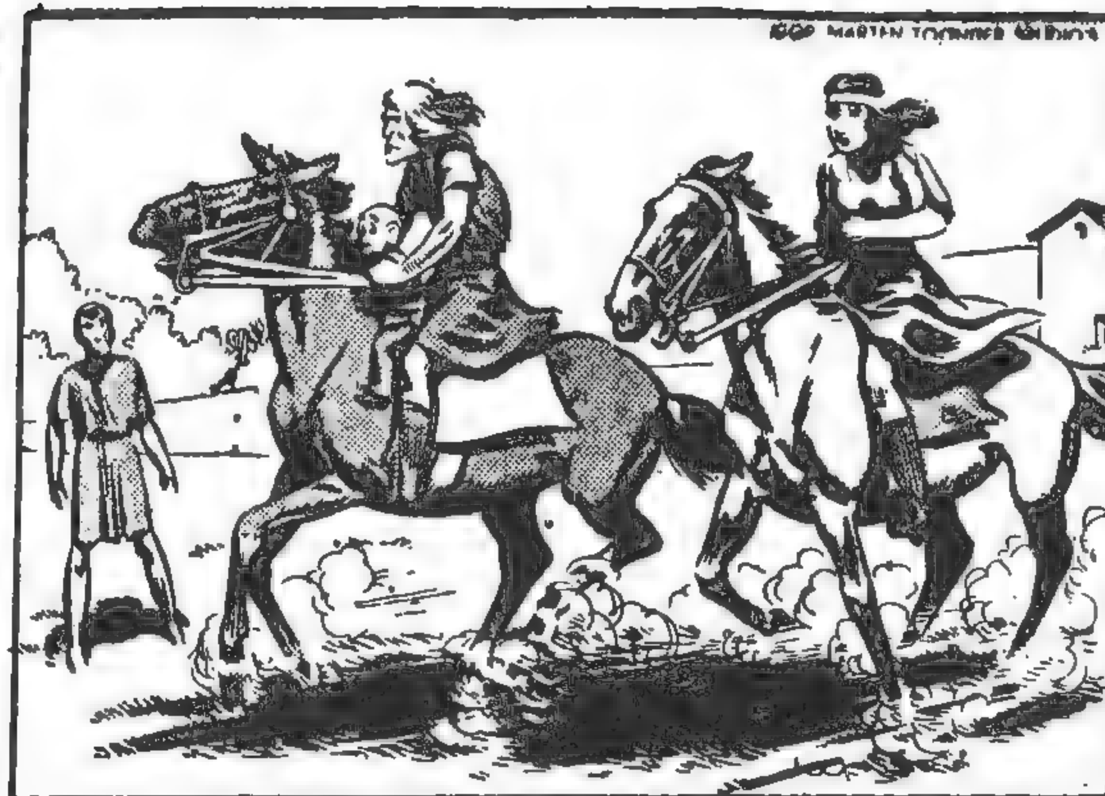

Onthutst staart Eric de nieuwbakken keizer enige tellen aan; maar dan vragen de onheilspellende woorden en de reeds naderbij komende soldaten om daden.
Een geluk voor Eric is, dat de soldaat, die hun paarden bewaakt, in het geheel niet begrijpt wat er gaande is.
Niemand in Rome weet nog, dat de Patriciër Didius Julianus de keizerstitel gekocht heeft! Onze Noorman weet wat hem te doen staat. Het grijnzende triomfantelijke gezicht van „keizer" Didius Julianus is vlak voor hem; met één stap staat Eric naast de man en met een vuistslag maakt hij hem voorlopig onschadelijk.
„Grijp hem, soldaten!" gilt Didius, wit van woede. „Dat kost je je leven!" Aarzelend trekt ook de soldaat, die op Erics paarden past, het zwaard.
„Vlug, naar de paarden, Winonah, en in het zadel!" commandeert Eric.
Onze held draait zich om en de aanval van de soldaten niet afwachtend, springt hij de traptreden af en slaat de soldaat zijn wapen uit de vuist. Snel grijpt Eric Pum-Pum om diens middel en met de dwerg in zijn armen slingert hij zich op de rug van zijn rijdier. Winonah is reeds vooruitgereden. Met het zwaard de opdringende soldaten van het lijf houdend, banen de twee ruiters zich een weg naar buiten . . .

Er is geen tijd te verliezen; zij moeten nu trachten zo snel mogelijk buiten de stad te komen, daar ongetwijfeld Julianus een vervolging zal laten inzetten . . . Met dreunende hoefslag galopperen de paarden in de richting van de stadspoort, terwijl achter hen een soldaat gillend en schreeuwend poogt de aandacht van de poortwachters op de vluchtelingen te vestigen . . . Helaas gelukt dit maar al te goed. De geoefende Romeinse soldaten sluiten zich aaneen en, terwijl één van hen de poort begint te sluiten, wachten zij koelbloedig de naderstormende paarden af. Eric is niet van plan zich zo gemakkelijk te laten vangen. Het zwaard gereed, stormen de ruiters op de levende muur af . . . nog twee meter . . . één . . . de Romeinen, hoe koelbloedig zij ook mogen zijn, verliezen hun zelfbeheersing. Op het nippertje springen zij, duwend en struikelend, op zij. Met gestrekte nek rennen de paarden de reeds half gesloten poort uit, de vrijheid tegemoet. Grimmig zegt onze held: „Laten we hopen, dat er niet wéér wat op ons pad komt . . ."
Terwijl Eric en Winonah in snelle galop achter een heuvelrug verdwijnen, stormt een troepje legioen-soldaten in volle ren de poort uit, en zet een wilde achtervolging in . . .

De aanvoerder van het kleine commando weet zijn mannen en de paarden tot steeds groter spoed aan te zetten ... Zijn ogen glijden over het landschap en daar, voor hen uit, ziet hij de vluchtelingen in de schaduw van een bos verdwijnen. „Snel daarheen!" schreeuwt hij. In het bos hebben zij kans te ontkomen. Vooruit mannen!" En harder nog stormen de ruiters voorwaarts, hun prooi achterna. Eric, die voortdurend het achter hem liggende terrein in het oog houdt, ontdekt al spoedig de achtervolgers die snel, tè snel naar zijn zin, naderen. Daar onze Noorman rekening moet houden met Pum-Pum, die zich angstig aan de manen van Erics paard vastklemt, beseft hij, dat de Romeinen hem op de duur zullen inhalen ... Hij beduidt Winonah dicht achter hem te blijven en rijdt in draf een een riviertje in ... In het midden van de beek, waarin op de rotsige bodem hun voetstappen niet zichtbaar zijn, gaat het nu in galop een eindweegs stroomopwaarts, tot bij een bocht, waar een dennenbos een zekere beschutting biedt. De paarden stappen uit het water en zo snel mogelijk verschuilt het drietal zich achter de struiken en stammen. Gespannen houdt Eric vanuit zijn schuilplaats de plaats in het oog, waar de Romeinen de rivier oversteken en hun tocht op de andere oever voortzetten ... Als zij echter het plan doorzien, zijn de vluchtelingen verloren ... Eric verstart wanneer hij de kleine figuurtjes van de soldaten in het oog krijgt. Met kloppend hart ziet hij, hoe ze stil staan op de oever ... Wat zullen ze doen? ...

De Romeinse legioen-soldaten staan enkele ogenblikken besluiteloos aan de oever van de beek . . . De listige aanvoerder stuurt eerst een soldaat naar de andere oever, maar op de rotsige bodem zijn geen sporen zichtbaar, kunnen geen sporen zichtbaar zijn. Argwanend gluurt de Romein stroomop- en stroomofwaarts, en dan weer naar de andere oever . . . maar dan is zijn besluit genomen. „Kom!" gromt hij, „zij kunnen nog niet ver zijn . . . tegen de avond hebben wij ze te pakken!" en zijn paard de beek insturend, rijdt hij naar de overkant.

Eric slaakt een zucht van verlichting . . . Even denkt hij dat zijn achtervolgers zijn list begrepen hebben. Eén van hen kijkt recht naar de plaats waar hij ligt . . . Snel stijgen de vluchtelingen nu weer te paard, doch voor alle zekerheid wacht Eric nog een poosje, voor het geval de Romeinen op hun schreden terugkeren . . .
Wanneer echter niets de stilte van het woud meer verstoort, wendt Eric het paard en gezamenlijk gaat het in snelle galop door het stille bos in Noordelijke richting. „Ik geloof," lacht Eric, „dat ik nu werkelijk de stal ruik. Op naar Noorwegen, Winonah!"

Leee het volgende nummer: Deel 5 DE VALSE KONING

In deze serie zijn verschenen:

Deel I: *De Steen van Atlantis*

Deel II: *De ondergang van Atlantis*

Deel III: *De Sultan van Akaïm en De Geheimzinnige Bron*

Deel IV: *Het Stenen Beeld en Gevangenen der Romeinen*

Deel V: *De valse Koning*

Deel VI: *Het Wapengericht*
Het Goud der Ozmecs

Deel VII: *Het Rijk van het Midden*